

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 435 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εθνικιστικά συλλαλητήρια, σκάνδαλα, φτώχεια, Μνημόνια διαρκείας

Μας γυρνάει στον Μεσαίωνα ο καπιταλισμός

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Να ανατρέψουμε την βαρβαρότητα

Φασιστοφωλιές τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό

Η πολιτική ταυτότητα των διοργανωτών των συλλαλητηρίων για τη Μακεδονία, αποτελούσε σαφή εγγύηση κάλυψης για τη δράση κάθε νεοναζιστικής ομάδας. Επικεφαλής στη Θεσσαλονίκη ο εν αποστρατεία στρατηγός Φραγκούλης (που απείλησε πως ο στρατός θα επιβληθεί στο Μακεδονικό), ο χουντικός μητροπολίτης Άνθιμος, κάθε είδους σύλλογοι-φερετζέδες ακροδεξιών (βλ. Ωραιόκαστρο κ.ά.).

Στο συλλαλητήριο της Αθήνας έγινε προσπάθεια να καταπολεμηθεί η ρετινιά του ακροδεξιού, χρησιμοποιώντας ως προκάλυμμα και ομιλητές «αριστερού» προφίλ. Ως πιο κατάλληλος και πρόθυμος επιλέχθηκε το σύμβολο της «αποτυχημένης αριστεράς» Μίκης Θεοδωράκης. Δίπλα στους μητροπολίτες, σε έναν ρόλο που είχε προβάει και ως υπουργός στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, έδωσε τα ρέστα του, κατακεραυνώνοντας ως προδότες-εθνομηδενιστές όσους αποδέχονται το όνομα Μακεδονία για τον γειτονικό λαό. Από κάτω, οι χρυσαυγίτες χειροκροτούσαν υπό τον ήχο αριστερών εμβατηρίων και πολλοί βουλευτές των ΝΔ, ΑΝΕΛ, ΠΑΣΟΚ και πρώην Συριζαίοι συμπλήρωναν το κάδρο.

Με την κάλυψη όλων αυτών, εμφανίστηκαν οι φασιστικές συμμορίες για να επιτεθούν στη Θεσσαλονίκη στον κοινωνικό χώρο «Σχολείο» και στο στέκι «Libertatia», το οποίο έκαψαν ολοσχερώς, βάζοντας σε κίνδυνο όλη τη γειτονιά. Τα ΜΑΤ συνόδευαν/προστάτευαν τους φασίστες σε όλες τις επιθέσεις, αποδεικνύοντας την έμπρακτη συνεργασία κατασταλτικών μηχανισμών και νεοναζι επιπλέον, στην αντιφασιστική διαδήλωση της επόμενης μέρας συνέλαβαν και προσηγάσαν σε δίκη 5 διαδηλωτές!

Το ίδιο επαναλήφθηκε και μετά το συλλαλητήριο της Αθήνας, όπου φασιστοειδή επιτέθηκαν στο αυτοδιαχειριζόμενο θέατρο «Εμπρός» και, σε συνεργασία με τα ΜΑΤ, στα γραφεία του ΝΑΡ. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης σχεδιασμένα ροκανίζει τις δυνάμεις του κινήματος, ενώ ενισχύει συνειδητά κάθε είδους ακροδεξίο και αντεργατικό στοιχείο.

Από πίσω, δυνάμεις επιχειρηματικές, ιμπεριαλιστικές κ.α. κινούν νήματα για να αποκτήσουν επιρροή, καπηλεύόμενοι το ζήτημα της Μακεδονίας, στήνοντας και καινούρια κόμματα. Για να κυριαρχήσουν, χρησιμοποιούν το «Μακεδονικό» ως το

θέμα που θα αλυσοδέσει μαζικά τον λαό με τις αλυσίδες της «εθνικής ενότητας». Για να θολώσει την αναγκαιότητα της ταξικής πάλης για την απαλλαγή μας από τα Μνημόνια και να γίνουμε όλοι ένα κάτω από την ελληνική σημαία: αφεντικά και εργάτες, οι «ΟΧΙ» με τους «ΝΑΙ», πλούσιοι και φτωχοί. Σκοπός τους, να δώσουν ένα ψεύτικο εθνικό όραμα στις μάζες για να μην βλέπουν ως εχθρό τους καπιταλιστές, τους τραπεζίτες, τους δανειστές, αλλά έναν γειτονικό λαό ή τους μετανάστες.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν έχουμε θέση στα εθνικιστικά συλλαλητήρια. Η θέση μας είναι στον αγώνα για να αποκτήσουμε ξανά την αξιοπρέπεια μας στην καθημερινή ζωή, δηλαδή τα εργατικά, συνδικαλιστικά, κοινωνικά, δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα που μας έχουν κλέψει Έλληνες και ξένοι καπιταλιστές και μας έχουν μετατρέψει σε σύγχρονους δούλους.

Σε όλα τα Βαλκάνια, όλοι στον αγώνα, για να απαλλαγούμε από καπιταλιστές, φασίστες, ιμπεριαλιστές και το σύστημά τους!

4η Αξιολόγηση
Τελειώνουν τους εργαζόμενους, όχι τα Μνημόνια
σελ. 10

«Stress Tests»
Τραπεζών
Μαύρες τρύπες και απολύσεις
σελ. 10

Τυνησία
Νεά εξέγερση - 7 χρόνια από την Αραβική Άνοιξη
σελ. 13

Κομμουνιστικό Μανιφέστο
Το επαναστατικό περιεχόμενό του
σελ. 14-15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πένες, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τρότσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

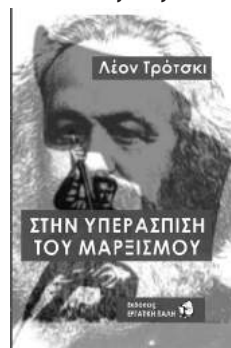
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Στην υπεράσπιση του Μαρξισμού**

Συγγραφέας: Λ. Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2018

Σελίδες: 316

Τιμή: 8,5 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν το βιβλίο του **Λέον Τρότσκι** *Στην Υπεράσπιση του Μαρξισμού (Ενάντια στη Μικροαστική Αντιπολίτευση)*, το οποίο είναι μια συλλογή άρθρων, κειμένων και επιστολών που έγραψε από τον Σεπτέμβριο του 1939 μέχρι λίγες μέρες πριν τη δολοφονία του (20 Αυγούστου 1940) - το τελευταίο γράμμα του έχει ημερομηνία 17 Αυγούστου 1940. Τα κείμενα του βιβλίου αφορούν την πάλη που διεξαγόταν εκείνη την εποχή μέσα στο αμερικάνικο τμήμα της 4ης Διεθνούς, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ - Socialist Workers' Party) γύρω από βασικά ζητήματα του εργατικού κινήματος και του μαρξισμού. Βασικοί πρωταγωνιστές οι Τζέιμς Μπάρναμ, Μαξ Σάχτμαν και Μάρτιν Άμπερν, που ηγούνταν της μειοψηφίας και της πάλης στο εσωτερικό του ΣΕΚ. Αφορμή για την εμφάνιση αυτής της, ουσιαστικά, μικροαστικής αντιπολίτευσης ήταν η υπογραφή του επαίσχυντου και αντεπαναστατικού συμφώνου Στάλιν-Χίτλερ, η εισβολή των στρατευμάτων της ΕΣΣΔ σε Πολωνία, Φινλανδία και η βασική αρχή του Τρότσκι και της 4ης Διεθνούς, για την υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης απέναντι στον ιμπεριαλισμό, ως γραφειοκρατικά εκφυλισμένο εργατικό κράτος.

Ο Λ. Τρότσκι, εξόριστος τότε στο Κογιοακάν του Μεξικού, θα αναλάβει την αντιμετώπισή τους και με την ευκαιρία θα καταπαστεί με μια σειρά θεμάτων που είχαν και έχουν τεράστια σημασία. Έτσι, το βιβλίο *Στην Υπεράσπιση του Μαρξισμού* δεν είναι μόνο ένα βιβλίο πολεμικής, είναι ταυτόχρονα μια σημαντική συμβολή στη μαρξιστική θεωρία και τη διαλεκτική μέθοδο σ' εκείνα τα κρίσιμα χρόνια και ιδιαίτερα στη διετία 1938-1940, όταν όλα πια έδειχναν ότι η ανθρωπότητα πήγαινε με «σπασμένα τα φρένα» προς το σφαγείο του Β' Π.Π. Τα κείμενα του Τρότσκι για τον επερχόμενο πόλεμο (*Η Τέταρτη Διεθνής και ο Πόλεμος* κ.ά.), για την υπεράσπιση των κατακτήσεων της Οκτωβριανής Επανάστασης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τη σταλινική γραφειοκρατία (*Στην Υπεράσπιση του Οκτώβρη - Ο λόγος του Λέον Τρότσκι στην Κοπεγχάγη* κ.ά.), για την ενσωμάτωση των συνδικάτων στο καπιταλιστικό κράτος (*Τα συνδικάτα στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής* κ.ά.) κ.λπ. βάθυνα και εμπλούτισαν τον χαρακτήρα της εποχής που ο Λένιν είχε ονομάσει «*Ιμπεριαλισμός, Το Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού*». (Σημείωση: Τα βιβλία με πλάγια κυκλοφορούν από τις εκδ. Εργατική Πάλη.)

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο Αυστριακός Τόμας Βίτζερ, επί μια εξαετία επικεφαλής του Euro Working Group, σε συνέντευξη στην ελβετική εφημερίδα Neue Zürcher Zeitung ήταν απόλυτα κατηγορηματικός και ξεκάθαρος: «*Καμία ελληνική κυβέρνηση δεν αγκάλιασε τόσο τα μνημόνια όσο ο ΣΥΡΙΖΑ*». Αν και η δήλωση αυτή τα λέει όλα, ωστόσο, αν επεξηγούσε ότι η παρούσα κυβέρνηση είναι και η πιο αντεργατική, φιλοκαπιταλιστική, φιλοϊμπεριαλιστική και φιλοπόλεμη των τελευταίων χρόνων, θα έδινε πλήρως το στίγμα της. Στις 31 Γενάρη, ο εκπρόσωπος της Κομισιόν Ντέκλαν Κοστέλο, μιλώντας σε ολλανδούς βουλευτές, είπε: «...*η ισχυρή εποπτεία θα υπάρχει για πολλά χρόνια και με διαρκείς βαθιές μεταρρυθμίσεις*», ξεσεκπάζοντας τα ψεύδη Τσίπρα-Τσακαλώτου.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εξελέγη εξαπατώντας με τον πιο ασύστολο τρόπο τις λαϊκές μάζες: «*Θα καταργήσουμε τα μνημόνια με ένα νόμο και ένα άρθρο*» έλεγε, και ψήφισε μνημόνιο με ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι. Από τα «*νταούλια*» που θα βαρούσε και θα χόρευαν τα «*ξένα γεράκια των αγορών*», κατέληξε να συνεργάζεται άψογα μ' αυτά και να υμνεί τον αντιδραστικό Τραμπ. Αυτή η πορεία ήταν λίγο-πολύ προδιαγεγραμμένη και δεν ήταν, όπως λέει ο ΣΥΡΙΖΑ και τα παπαγαλάκια του, προϋόν «*αναγκαίου συμβιβασμού κάτω από τους εκβιασμούς των δανειστών*». Ήταν κυρίως το αποτέλεσμα της πολιτικής του, του «*Μένουμε στην ΕΕ και στο Ευρώ*», με απλά λόγια της διατήρησης του καπιταλιστικού συστήματος και όλων των σχέσεων που διέπουν τον ελληνικό καπιταλισμό και τον συνδέουν με το διεθνές καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό σύστημα. Το δίλημμα/πολιτική ή με τον καπιταλισμό και την αστική τάξη ή με την εργατική τάξη και τον σοσιαλισμό παραμένει όχι μόνο κομβικό αλλά και αξεπέραστο, ιδιαίτερα στην περίοδο της θανάσιμης κρίσης του καπιταλισμού. Αλλά ας δούμε συνοπτικά τα πιο σημαντικά σημεία της καταστροφικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ στα τρία χρόνια που

ΣΥΡΙΖΑ, η πιο μνημονιακή κυβέρνηση

βρίσκεται στην εξουσία:

Καταστροφή του βιοτικού επιπέδου και της οικονομίας

1. Μείωσε μισθούς, συντάξεις, επιδόματα και κάθε είδους κοινωνική και προνοιακή παροχή, με αποτέλεσμα να συνεχιστεί και να ενταθεί η φτωχοποίηση των εργατικών και λαϊκών μαζών.

2. Μείωσε τις δαπάνες για υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση, με αποτέλεσμα από τη μια μεριά την κατάρρευση τους και από την άλλη το μεγάλωμα της ιδιωτικοποίησής τους.

3. Αύξησε τη φορολογία και τα φοροεπισπρακτικά μέτρα, ιδιαίτερα σε βάρος των φτωχών και λαϊκών μαζών, με αποτέλεσμα να μεγαλώσει το ποσοστό του πληθυσμού που βρίσκεται κάτω ή κοντά στο όριο της φτώχειας (περίπου 40%) και να βρίσκεται σχεδόν στο ίδιο επίπεδο με Ρουμανία και Βουλγαρία.

4. Ξεπούλησε (και ετοιμάζεται να ξεπουλήσει, ότι έχει απομείνει) τις δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμούς στο κεφάλαιο και σε «γύπες», δίνοντας έτσι ένα καταστροφικό χτύπημα στην οικονομία και σε οποιαδήποτε προοπτική ανάπτυξής της.

5. Ελευθέρωσε τα χέρια των τραπεζών, ώστε μέσω των (ηλεκτρονικών) πλειστηριασμών να αρπάξουν τα σπίτια των φτωχών.

6. Εφάρμοσε περισσότερο πιστά από τους προηγούμενους όλα τα αντιδραστικά και άκρως νεοφιλελεύθερα μέτρα της εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ, που ενισχύουν τη συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια του μεγάλου κεφαλαίου.

7. Διέλυσε τις εργασιακές σχέσεις σε απίστευτο βαθμό και αύξησε τον εργοδοτικό δεσποτισμό, συντελώντας στην

καθιέρωση ενός Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης με συστατικά: «μισθό» 250-300 ευρώ, μαύρες εργασιακές σχέσεις, γενικευμένη ζούγκλα στην αγορά εργασίας, τρομοκρατία και ανασφάλεια, τεράστιος εφεδρικός στρατός ανέργων, Κράτος Έκτακτης Ανάγκης κ.λπ.

8. Ψήφισε τον νόμο που υπονομεύει το δικαίωμα στην απεργία και ετοιμάζεται να συνεχίσει με νέα χτυπήματα ενάντια στις κατακτήσεις δεκαετιών των εργαζομένων, στον συνδικαλισμό κ.λπ., που είναι η πιο επικίνδυνη και ύπουλη επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

9. Καταπάτησε την εκφρασμένη θέληση του ελληνικού λαού, που με ποσοστό 62% τάχθηκε κατά των μνημονίων και της ΕΕ, πράγμα πρωτοφανές για την ελληνική πολιτική ιστορία και όχι μόνο.

10. Συνέχισε και επαύξησε την πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων για παραχώρηση προνομίων στο κεφάλαιο, μέσω φοροαπαλλαγών, φοροελαφρύνσεων και δήθεν αναπτυξιακών νόμων, με στόχο την ανάκαμψη των κερδών του.

Τέλος, ξεπέρασε τις προηγούμενες κυβερνήσεις σε φιλοϊμπεριαλιστική και φιλοπόλεμη πολιτική, συμμετέχοντας σε όλα τα επικίνδυνα γεωπολιτικά σχέδια των ιμπεριαλιστών και φτιάχνοντας επιθετικούς άξονες με τα πιο αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής (Αίγυπτο, Ισραήλ) ενάντια στα συμφέροντα των λαών και ιδιαίτερα του παλαιστινιακού λαού. Ωστόσο, η τελευταία ενέργεια του Τσίπρα στο «Μακεδονικό», να ρυμουλκήσει αυτόν τον πάμπτωχο λαό στους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς (ΝΑΤΟ, ΕΕ κ.ά.) δείχνει την αθλιότητα και τον κυνισμό αυτής της κυβέρνησης. Γιατί, από τη μια μεριά προσφέρει ακόμη μια εκδούλευση στους

ιμπεριαλιστές, προσδοκώντας να μείνει λίγο περισσότερο στην εξουσία (πράγμα που με δηλώσεις τους το επιθυμούν τα καπιταλιστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία), και από την άλλη χρησιμοποιεί την ατζέντα της δεξιάς και ακροδεξιάς για να προκαλέσει προβλήματα στη ΝΔ και τον Μητσοτάκη, μήπως και ισοσκελίσει τις τεράστιες εκλογικές απώλειες που έχει από τα εργατικά και λαϊκά στρώματα!

Το τέλος είναι κοντά

Αυτή η ολέθρια για τα εργατικά συμφέροντα και παράδεισος για τους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές διακυβέρνηση φτάνει στο τέλος της. Μπορεί ο Τσίπρας, η παρέα του και οι άλλοι μνημονιακοί βρικόλακες να νομίζουν ότι θα συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, αλλά αυταπατώνται. Το σύστημά τους βρίσκεται σε κρίση, οι ακραίες πολιτικές νεοφιλελευθερισμού και φτωχοποίησης των μαζών δημιουργούν μια κατάσταση διαρκούς αστάθειας, κρίσης και κοινωνικών εκρήξεων. Αυταπατώνται αν νομίζουν ότι αυτή η αδράνεια του προλεταριάτου θα κρατήσει για πάντα και κυρίως ξεχνούν τα διδάγματα της ιστορίας, ότι αυτές οι καταστάσεις είναι συνηθισμένες στην ταξική πάλη και δεν είναι παρά προσωρινές. Διέξοδο από τη βαρβαρότητα των μνημονιακών μπορεί να δώσει μονάχα ⁽¹⁾ μια επαναστατική πολιτική και μια νέα επαναστατική δύναμη, που πρέπει να οικοδομήσουμε άμεσα.

(1). Το ΚΚΕ, με την ευκαιρία του εθνικού συλλαλητηρίου της Αθήνας, έδειξε, για ακόμη μια φορά, την αντεπαναστατική του πολιτική, επαναφέροντας το συκοφαντικό χαρακτηρισμό για μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Ο Ριζοσπάστης, στις 6/2/2018, δημοσίευσε Σχόλιο του Γραφείου Τύπου της ΚΕ του ΚΚΕ, που λέει: «*Τεράστια είναι η υποκρισία του ΣΥΡΙΖΑ, τη στιγμή που και ο κυβερνητικός του συνέταιρος συμμετέχει στα συλλαλητήρια, ενώ ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ συνυπήρχε με τέτοιες δυνάμεις και με παρόμοια συνθήματα στις "πλατείες των αγανακτισμένων"*».

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Παραμονή της έναρξης του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ (WEF) στο Νταβός, δημοσιεύτηκε έρευνα της οργάνωσης Oxfam, που μεταξύ άλλων αποκαλύπτει ότι το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού διαθέτει περισσότερο πλούτο από όλη την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Την ίδια στιγμή, 42 άνθρωποι έχουν τον ίδιο πλούτο με 3,7 δις. που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Η έρευνα υποστηρίζει ότι τους τελευταίους 12 μήνες προέκυπτε ένας νέος δισεκατομμυριούχος κάθε δύο μέρες και σήμερα υπάρχουν 2.043 δισεκατομμυριούχοι. Αυτοί είδαν τον πλούτο τους να αυξάνεται κατά 622 δις ευρώ μέσα σε 12 μήνες (από τον Μάρτιο του 2016 έως τον Μάρτιο του 2017). Αυτό το αστρονομικό ποσό θα μπορούσε να έχει βάλει τέλος στην παγκόσμια ακραία φτώχεια επτά φορές. Το 82% του νέου πλούτου πήγε στο 1% του πληθυσμού, με το φτωχότερο 50% του κόσμου (3,7 δισεκατομμύρια άνθρωποι) να μην παίρνει σεντ. Την τελευταία δεκαετία, οι εργαζόμενοι είδαν τα εισοδήματά τους να αυξάνονται κατά μέσο όρο 2% τον χρόνο, τη στιγμή που οι δισεκατομμυριούχοι είδαν τα δικά τους εισοδήματα να αυξάνονται κατά 13% ετησίως.

Σοκάρουν τα στοιχεία για τα αναγκαστικά μέτρα είσπραξης, καθώς πλέον διενεργούνται με ρυθμό περίπου 1000 την ημέρα, ενώ ξεπέρασε το ένα εκατομμύριο ο αριθμός των φορολογουμένων που έχουν υποστεί τη συγκεκριμένη διαδικασία. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ), ο αριθμός των φορολογουμένων στους οποίους επιβλήθηκαν αναγκαστικά μέτρα είσπραξης έφθασε τον Οκτώβριο τα 1.014.295 άτομα, αυξημένος κατά 22.903 σε σχέση με τον Σεπτέμβριο. Προκύπτει έτσι ότι οι αρμόδιες κρατικές υπηρεσίες προβαίνουν σε περίπου 1000 επιβολές αναγκαστικών μέτρων είσπραξης κάθε εργάσιμη ημέρα του μήνα. Από τα ίδια στοιχεία προκύπτει ότι ο αριθμός των οφειλετών με ληξιπρόθεσμα χρέη προς την εφορία έφθασε στα τέλη Οκτωβρίου τα 4.170.753 άτομα, εκ των οποίων 1.718.371 είναι εκτεθειμένοι σε μελλοντικά μέτρα είσπραξης (κατασχέσεις και δεσμεύσεις περιουσιακών στοιχείων). Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΑΑΔΕ, τα νέα ληξιπρόθεσμα χρέη προς το δημόσιο έφθασαν στο ενδεκάμηνο του 2017 τα 11,6 δις ευρώ και έτσι τα συνολικά ληξιπρόθεσμα χρέη έφθασαν τα... 100,7(!) δις.

Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων, Υγείας και Αειφόρου Ανάπτυξης παρουσίασε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο έκθεση που δείχνει ότι περίπου 120 εκατομμύρια Ευρωπαίοι απειλούνται από τη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό, εκ των οποίων τα 25 εκατομμύρια είναι παιδιά. Επίσης, 40 εκατομμύρια αντιμετωπίζουν καθημερινά υλικές δυσκολίες και πάνω από 4 εκατομμύρια είναι άστεγοι. Σε πολλές χώρες της Ευρώπης, τα κοινωνικά επιδόματα βρίσκονται πολύ κάτω από τα όρια της φτώχειας.

Τραγικά μπορούν να χαρακτηριστούν και τα στοιχεία του ΟΗΕ: 489 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν σε εμπόλεμες χώρες και είναι αντιμέτωποι με λιμό. Οι πολεμικές συγκρούσεις επιδεινώνουν τους λιμούς παγκοσμίως, ενώ στις οχτώ χώρες όπου καταγράφονται τα περισσότερα περιστατικά πείνας τουλάχιστον ένας στους τέσσερις ανθρώπους δεν έχει επαρκή τροφή. Οι μεγαλύτερες ανάγκες καταγράφονται στην Υεμένη, όπου το 60% του πληθυσμού (17 εκατομμύρια) είναι αντιμέτωπο με την πείνα, και ακολουθεί το Νότιο Σουδάν, με το 45% του πληθυσμού να μην τρέφεται επαρκώς. Η Συρία και ο Λίβανος (όπου ζουν εκατομμύρια Σύριοι πρόσφυγες) είναι τρίτες στην κατάταξη, με το 33% του πληθυσμού να αντιμετωπίζει ελλείψεις τροφίμων, σύμφωνα με την έκθεση του.

Εξορύξεις στην Ήπειρο Μαύρος χρυσός για λίγους - Μαύρη γη για πολλούς

Το τελευταίο διάστημα προχωράει το σχέδιο ξεπουλήματος του ορυκτού πλούτου της Ηπείρου με πρόσημα την «ανάπτυξη και τις επενδύσεις». Η ιστορία ξεκινάει από το 2012 με την υπογραφή της τότε μνημονιακής συγκυβέρνησης (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) και τις ευλογίες των δανειστών-τοκογλύφων των ΕΕ-ΔΝΤ. Συγκεκριμένα, παραχωρούν με σύμβαση την άδεια εξερεύνησης για πιθανή ανακάλυψη υδρογονανθράκων στο λεγόμενο «οικόπεδο των Ιωαννίνων» (Δήμοι Πωγωνίου, Ζαγορίου, Ζίτσας, Σουλίου, Ηγουμενίτσας, Δωδώνης και Φιλιππιάδων). Η ιδιωτική εταιρεία Έρευνας και Παραγωγής Energean Oil & Gas, (αμερικανοευρωπαϊκών κυρίως συμφερόντων) αναλαμβάνει το έργο. Το φθινόπωρο του 2017 η άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ παροτρύνει και προστατεύει τις διαδικασίες για να ξεκινήσουν έρευνες στην περιοχή η Repsol, (ισπανικών συμφερόντων) - που πρόσφατα εξαγόρασε το 60% της Energean Oil & Gas - και άλλοι υπεργολάβοι.

Η κυβέρνηση διαμέσου του υπουργείου Περιβάλλοντος και μαζί τους οι ντόπιοι μνημονιακοί της κοπιάς «ΝΑΙ σε όλα», περιπαίζουν τους κατοίκους και όσους αντιδρούν επειδή «δεν ξέρουν και αντιδρούν χωρίς να έχουν επιστημονική κατάρτιση» κλπ.

Μέσα στον Γενάρη οργάνωσαν φιέστες-ημερίδες υπεράσπισης των εξορύξεων υδρογονανθράκων στην Ήπειρο με σκοπό να «ενημερώσουν» τους κατοίκους δηλαδή να ρίξουν στάχτη στα μάτια σχετικά με τους κινδύνους και τις ζημιές που πρόκειται να υποστούν. Φυσικά είχαν φροντίσει να οργανώσουν μια ολόκληρη εκστρατεία στον τοπικό τύπο υπέρ της εξόρυξης που συνοδεύτηκε από παρέλαση υπουργών, στελεχών της κυβέρνησης και «αντικειμενικών» επιστημόνων υπέρ της εξόρυξης. Φρόντισαν να γεμίσουν τις αίθουσες των ημερίδων με αστυνομικούς με πολιτικά και να περιφρουρήσουν την περιοχή με ΜΑΤ. Ακόμα και αυτές οι ημερίδες όμως οργανώθηκαν, κατόπιν εορτής, μετά τις αντιδράσεις που έχουν δημιουργηθεί στην περιοχή.

Η έρευνα και η εξόρυξη

Η πρώτη φάση, το «Στάδιο Έρευνας» περιλαμβάνει «γεωλογικές, γεωμετρικές και κοιτασματολογικές έρευνες, πυκνό δίκτυο σεισμικών διασκοπήσεων, όρυξη γεωτρήσεων με σκοπό των εντοπισμό κοιτασμάτων και τον καθορισμό των εμπορικά εκμεταλλεύσιμων ποσοτήτων.» Σε περιοχή 400 χλμ σε όλη την Ήπειρο, με αφετηρία τις περιοχές των δήμων Ζίτσας, Σουλίου, Φιλιππιάδων και Ηγουμενίτσας, θα ξεκινήσουν γεωτρητικές-σεισμικές έρευνες, οι οποίες θα πραγματοποιούνται σε χερσαίες και υδάτινες περιοχές. Δηλαδή, πάνω από ένα ενεργό σεισμικό ρήγμα, που στο παρελθόν έχει δώσει σεισμό έντασης 6,3 βαθμών Ρίχτερ, θα πραγματοποιηθούν 11.500 γεωτρήσεις και θα χρησιμοποιηθούν για γέμισμα της κάθε μιας 8 κιλά εκρηκτικών. Κατά τη διάρκεια κάθε ημέρας θα γίνονται εργασίες αποψίλωσης γύρω από τα σημεία γεωτρήσεων, ενώ ήδη η Geotec έχει ξεκινήσει στο δήμο Ζίτσας να κόβει ανυλοτόμητο δάσος. Γεωτρήσεις θα διενεργηθούν ακόμη και εντός του Εθνικού Πάρκου Βόρειας Πίνδου και άλλων προστατευόμενων περιοχών, αφού προηγηθεί κόψιμο δέντρων και διαπλάτνιση δρόμων για τη μεταφορά προσωπικού, εξοπλισμού και εκρηκτικών. Στις υπόλοιπες περιοχές που δεν υπάρχει οδική πρόσβαση, όλες οι μετακινήσεις προσωπικού και εξοπλισμού θα γίνονται με ελικόπτερα. Με ότι σημαίνουν αυτές οι συνεχείς πτήσεις για την διατάραξη της ισορροπίας της πανίδας (κυρίως των πτηνών της περιοχής) και γενικά του περιβάλλοντος.

Η δεύτερη φάση, το «Στάδιο Εκμετάλλευσης», περιλαμβάνει «την όρυξη γεωτρήσεων ανάπτυξης του κοιτάσματος, ανάπτυξη εγκαταστάσεων παραγωγής και δικτύου αγωγών μεταφοράς υδρογονανθράκων.» Δηλαδή, σε σημεία που θα καθοριστούν με βάση τα αποτελέσματα των σεισμικών ερευνών της πρώτης φάσης, θα ακολουθήσουν βαθιές γεωτρήσεις, πρωτόγνωρες για τα ελληνικά δεδομένα. Ο χρησιμοποιούμενος εξοπλισμός θα είναι πολύ βαρύτερος, με αυξημένα τα ενδεχόμενα τεχνικών αστοχιών και σημαντικές αρνητικές περιβαλλοντικές επιπτώσεις. Ένα από τα κύρια προβλήματα αυτού του σταδίου είναι η διαχείριση των αποβλήτων (τοξικού πολφού) που θα πρέπει να μεταφέρονται και να αποτίθενται σε προβλεπόμενο χώρο ο οποίος όμως δεν έχει ακόμη προβλεφθεί. Η χρησιμοποίηση της υδραυλικής ρωγμάτωσης (εκμετάλλευση σχιστόλιθου fracking), η οποία έχει απαγορευθεί από όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ως η χειρότερη μέθοδος με εφιαλτικές και ανεξέλεγκτες επιπτώσεις για το υπέδαφος, τα νερά και αυξημένες πιθανότητες σεισμών, παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του υπουργείου για μη χρήση της, δεν έχει αποκλειστεί.

Πετρέλαιο για... λίγους

Ενώ η τοπική κοινωνία ανησυχεί και διαμαρτύρεται, ο μνημονιακός συρφετός, τα μαύρα κοράκια των πολυεθνικών και οι συνήθεις εμπλεκόμενοι-μαυραγορίτες προσπαθούν να μας πείσουν ότι «όλοι θα ωφεληθούμε». Υποστηρίζουν ότι η εξόρυξη πετρελαίου θα δημιουργήσει πολλές νέες θέσεις εργασίας στην περιοχή. Προφανώς μερικές δεκάδες θέσεις εργασίας δεν λύνουν το πρόβλημα της ανεργίας, την ίδια στιγμή που η Ήπειρος έχει από τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας στην Ελλάδα και ταυτόχρονα ένα από τα μικρότερα κατά κεφαλήν ΑΕΠ στην Ε.Ε. Ακόμη, διατυμπανίζουν ότι οι τοπικές περιοχές θα επωφεληθούν οικονομικά με έσοδα 5% από τα κέρδη. Με λίγα λόγια το μοντέλο ανάπτυξης Τσίπρα είναι η αντικατάσταση των δημόσιων δαπανών από τα ψίχουλα των εταιριών.

Όσα ψέματα και αν ξεφουρνίζουν, οι μόνοι κερδισμένοι από την έρευνα και εκμετάλλευση υδρογονανθράκων στην Ήπειρο θα είναι η REPSOL, η ENERGEAN OIL&GAS και οι διάφοροι μεγαλοεργολάβοι. Αυτό που θα κερδίσουν οι εργαζόμενοι και οι κάτοικοι της περιοχής είναι μαύρη γη και εκατοντάδες χαμένες θέσεις εργασίας. Η κτηνοτροφία της Ηπείρου, η γεωργία, η μελισσοκομία, οι αμπελοργικές ζώνες, τα αρωματικά φυτά, τα καθαρά νερά, τα δάση, η υγεία των κατοίκων της αντιμετωπίζουν θανάσιμο κίνδυνο. Θυσιάζονται όλοι και όλα στον βωμό της απληστίας των πολυεθνικών. Οι εξορύξεις, τα αναπόφευκτα ατυχήματα που τις συνοδεύουν και οι επιπτώσεις στο περιβάλλον δεν είναι αμελητέες: εκπομπή καρκινογόνων αερίων, μόλυνση νερού και υπεδάφους, πρόκληση σεισμών, κατολισθήσεις, κ.λπ. θα έχουν αρνητική επίδραση στην ανθρώπινη υγεία και το περιβάλλον για πολλά χρόνια. Αρκεί να θυμηθούμε π.χ. το πρόσφατο ατύχημα στη Σαλαμίνα ή την αύξηση των σεισμών στην περιοχή της Οκλαχόμα μόλις λίγα χρόνια μετά την εξόρυξη πετρελαίου και φυσικού αερίου.

Τέλος ενώ το αρμόδιο υπουργείο και η σύμπραξη των εταιριών βεβαιώνουν για την «απαρέγκλιτη τήρηση των εθνικών και διεθνών κανονισμών» καθώς και για την αυστηρή τήρηση του νομοθετικού πλαισίου προστασίας του περιβάλλοντος που υπάρχει στη χώρα μας, την ίδια ώρα καταγγέλλει κανονικά λόγο για χορηγίες της πολυεθνικής ENERGEAN OIL&GAS απέναντι σε συγκεκριμένους Δήμους από το 2014. Μια γρήγορη ματιά στην «ΔΙΑΥΓΕΙΑ» αποδεικνύει πως η συγκεκριμένη πολυεθνική ήταν, πράγματι, πολύ γενναιοδωρη απέναντι στο Δήμο Καλπακίου.

Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να παίζουν με το μέλλον και τη ζωή μας. Το μόνο που έχουν να μας προσφέρουν οι μνημονιακοί και οι πολυεθνικές είναι υπανάπτυξη και λεηλασία του δημόσιου πλούτου. Απάντηση μας πρέπει να είναι οι μαχητικοί και μαζικοί αγώνες. Στο δρόμο των Σκουριών, να μην επιτρέψουμε το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, την καταστροφή του περιβάλλοντος και την υποβάθμιση των ζώων μας.

Επίκαιρα...

Μεγαλώνει η λίστα με τους νεκρούς συναδέλφους

Ένας ακόμη ντελιβεράς, μόλις 21 χρονών, σκοτώθηκε/δολοφονήθηκε στις 30 Ιανουαρίου το μεσημέρι, σε εργατικό δυστύχημα στην περιοχή του Σχηματαρίου Βοιωτίας, μετά από μετωπική σύγκρουση με αυτοκίνητο.

Το Αστυνομικό Τμήμα Σχηματαρίου διενήργησε προανάκριση για τα ακριβή αίτια του δυστυχήματος, αλλά τα πραγματικά αίτια των δεκάδων δυστυχημάτων είναι γνωστά σε όλους τους συναδέλφους που εργάζονται καθημερινά στους δρόμους. Υπεύθυνοι για τα προδιαγεγραμμένα εργατικά δυστυχήματα/δολοφονίες είναι οι εργοδότες, που δίνουν αμοιβές-ψίχουλα 3 ευρώ την ώρα, δεν προσφέρουν εξοπλισμό ή μέτρα προφύλαξης, επιβάλλουν εργασία 10-12 ωρών, με κανένα ένσημο ή ελάχιστο ένσημο και ταυτόχρονα απειλούν, ακόμη και με απόλυση, ώστε οι παραγγελίες να παραδίδονται πολύ γρήγορα. Συνυπεύθυνες είναι όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις, που τα τελευταία χρόνια, ψηφίζοντας δεκάδες αντεργατικά μέτρα (συνεχείς μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων και του δικαιώματος στην απεργία κ.ά.), μας αφήνουν απροστάτευτους απέναντι στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες.

Χρειάζεται οργάνωση, αλληλεγγύη και συνέχιση του αγώνα, ώστε εργοδότες και κυβέρνηση να μας αντιμετωπίσουν ως εργαζόμενους με αξιοπρέπεια και όχι σαν δουλπαρόικους.

Ανελέτη η εργοδοσία ξενοδοχείου στην Κω

Νέα και πολυδιαφημισμένη τουριστική ξενοδοχειακή μονάδα στην Κω, στο πλαίσιο νέων και παλιών αντεργατικών μέτρων, πιέζει τους εργαζόμενους της να υπογράψουν μια από τις χαρακτηριστικότερες - μέχρι στιγμής τουλάχιστον - συμβάσεις του Νέου Συστήματος Βάρβαρης Εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Πέρα από τους μισθούς πείνας, η επιχείρηση προχωρά ένα βήμα παραπέρα και προσθέτει στη σύμβαση χρηματικά πρόστιμα, ως μορφή τιμωρίας, σε εργαζόμενους που θα παραβούν τους παρακάτω κανόνες:

Κανόνας 1ος: Εάν κάποιος πελάτης παραπονεθεί για την καθαριότητα του δωματίου, η εργαζόμενη καμαριέρα θα πρέπει να πληρώνει για κάθε παράπονο πρόστιμο 30 ευρώ.

Κανόνας 2ος: Εάν κάποιος εργαζόμενος αργήσει στη δουλειά του, θα καταβάλει πρόστιμο 10 ευρώ.

Κανόνας 3ος: Κατά την έξοδο από την επιχείρηση, οι τσάντες των εργαζομένων θα ελέγχονται από τον φύλακα της πύλης, κατ' εντολή της διεύθυνσης.

Έχουμε τη δύναμη, εμείς οι εργαζόμενοι, όπως δείχνουν οι συνεχείς κινητοποιήσεις μας, όταν είμαστε ενωμένοι, με αλληλεγγύη και αυτοοργάνωση, με πίστη στις δυνάμεις μας, να μπορούμε να υπερασπίσουμε τα δικαιώματά μας και την αξιοπρέπειά μας. Επιβάλλεται να μην επαναπαυτούμε, αλλά όλοι μαζί να τους σταματήσουμε. Να αντισταθούμε με κάθε μέσο στην εργοδοτική ασυδοσία, ενάντια στο περιβάλλον κανιβαλισμού, ατομικοποίησης και απώλειας κάθε ίχνους αξιοπρέπειας που προσπαθούν να μας επιβάλουν! Να οργανωθούμε με συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, για να σταματήσουμε συντονισμένα τη νέα επίθεση, που θα μας επιβάλει έναν νέο εργασιακό μεσαίωνα.

Κινητοποιήσεις ενάντια στην ψήφιση του Πολυνομοσχεδίου Σε κατάσταση παραλυσίας και κατακερματισμού το συνδικαλιστικό κίνημα

Με 154 «να» (και 155 ειδικά για το άρθρο για την απεργία) ψηφίστηκε το βράδυ της Δευτέρας 15 Ιανουαρίου το «κατεπείγον» πολυνομοσχέδιο με το πρώτο πακέτο των προαπαιτούμενων της γ' αξιολόγησης. Σύσσωμη η κοινοβουλευτική ομάδα της άθλιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ενισχυμένη με μία πρώην βουλευτή της Ένωσης Κεντρώων, υπερψήφισε τα βάρβαρα μέτρα, που πετσοκόβουν οικογενειακά επιδόματα, χτυπάνε το δικαίωμα στην απεργία, επιταχύνουν τους πλειστηριασμούς, ξεπουλούν ότι έχει απομείνει από τη δημόσια περιουσία.

Την ίδια ώρα μπροστά από τη Βουλή πραγματοποιούνταν μία άνευρη και άμαχη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ. Αυτή η απογευματινή διαμαρτυρία και ένα «επείγον» υπόμνημα στους βουλευτές ήταν η απάντηση της μεγαλύτερης συνομοσπονδίας της χώρας στο πολυνομοσχέδιο-σκούπα. Η ΑΔΕΔΥ από την άλλη περιορίστηκε σε μια τρίωρη στάση εργασίας στο Δημόσιο, από τις 12:00 έως τη λήξη του ωραρίου με συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο πρωί στην πλ. Κλαυθμώνος και πορεία προς τη Βουλή. Με άλλα λόγια, η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ (μαζί με τις παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ) έβαλε καθαρά πλάτη στην κυβέρνηση και την ψήφιση των μέτρων, στρατεύτηκε ανοιχτά με τους δανειστές, την ΕΕ, την εργοδοσία, όπως πριν 2 ½ χρόνια είχαν συμπαραταχθεί με το ΝΑΙ στο Δημοψήφισμα. Η προκήρυξη απεργίας

την ίδια μέρα της ψήφισης από συγκεκριμένους κλάδους (Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, τηλεπικοινωνίες, ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας, γιατροί, εκπαιδευτικοί κ.α.), αν και σε σωστή κατεύθυνση, δεν ήταν σε καμία περίπτωση αρκετή για να ανατρέψει αυτή την άσχημη εικόνα υποχώρησης και κατακερματισμού.

Δεν είναι όμως καλύτεροι και οι σταλινικοί γραφειοκράτες του ΠΑΜΕ. Μέχρι την κατάθεση του πολυνομοσχεδίου στη Βουλή, προπαγάνδιζαν μια απεργία για την τιμή των όπλων την ημέρα ψήφισης του πολυνομοσχεδίου. Ακριβώς σαν τις απεργίες-τουφεκιά που μας είχε συνηθίσει η ΓΣΕΕ. Όπως έκανε και με το Ασφαλιστικό το 2016, όταν είχε αφήσει επί μακρόν να σέρνεται η εξαγγελία μιας 48ωρης απεργίας «όποτε κατατεθεί το νομοσχέδιο». Στη συνέχεια, και όταν πια είχε γίνει ξεκάθαρο ότι η ΓΣΕΕ δεν θα καλούσε σε απεργία, πρόταξαν την απεργία των ελεγχόμενων από το ΠΑΜΕ σωματείων την Παρασκευή 12 Ιανουαρίου, ημέρα που το πολυνομοσχέδιο συζητούνταν στην Ολομέλεια της Βουλής. Όμως, στην πράξη τα ίδια τα σωματεία και τα μέλη του ΠΑΜΕ στην πλειοψηφία τους εργάστηκαν κανονικά. Εκτός από κάτι πρωινές εξορμήσεις έξω από χώρους εργασίας και μερικές συμβολικές κινήσεις –κι αυτές όπου κατά βάση πείζονταν από τα αριστερά τους-, η κατ' ευφημισμό «απεργία του ΠΑΜΕ» ήταν μια ακόμη κομματική παρέλαση στο κέντρο της Αθήνας κατά τα ειωθότα. Κι αν δεν ήταν η κινητοποίηση συγκεκριμένων –εκτός ΠΑΜΕ- συνδικαλιστικών φορέων (Μέσα Μαζικής Μετα-

φοράς, ΟΤΑ, ΠΝΟ, νοσοκομειακοί γιατροί) δεν θα μιλούσαμε καν για Απεργία εκείνη την Παρασκευή. Ούτε λόγος ασφαλώς για συνέχεια ή κλιμάκωση, την επόμενη Δευτέρα –μέρα ψήφισης των μέτρων- το ΠΑΜΕ ακολούθησε πιστά την ατζέντα της ΓΣΕΕ για απογευματινό συλλαλητήριο. Το μόνο που έμεινε από την «Απεργία» του ΠΑΜΕ ήταν η αυτοπροβολή και διαφήμισή του στις στήλες του Ριζοσπάστη σαν την δήθεν μοναδική αγωνιστική δύναμη, πάνω στην διάσπαση των εργαζομένων και την παράλυση του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος.

Ωστόσο, μέσα στις γραμμές του κινήματος δεν λείπουν οι αυταπάτες σχετικά με τον ρόλο του ΚΚΕ σαν μια δήθεν «αγωνιστική, ταξική δύναμη», ειδικά στον χώρο του ΝΑΡ, αλλά όχι μόνο. Με αφορμή την «Απεργία» του ΠΑΜΕ γιγαντώθηκαν οι ευσεβείς πόθοι για «μαχητικό, αγωνιστικό συντονισμό των ταξικών δυνάμεων». Και δως του τα προσκλητήρια «ταξικής ενότητας», και να σου οι φαντασιοπληξίες ότι «το ΚΚΕ μεταποτίστηκε από την ηττοπαθή του στάση εξαιτίας της άσκησης πίεσης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς». Ξεπέρασαν κάθε μέτρο οι θριαμβολογίες για την δήθεν «μαχητική απεργία χωρίς ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ» (βλ. ΠΡΙΝ, 14.01.2018 κ.α.).

Κάτω από τον παραμορφωτικό φακό συγκεκριμένων πολιτικών επιδιώξεων ή ονειρώξεων, καθένas μπορεί να βλέπει ότι θέλει. Γεγονός όμως είναι ότι απέναντι στην ψήφιση του Πολυνομοσχεδίου το συνδικαλιστικό κίνημα βρέθηκε σε πλήρη παραλυσία και απόλυτο κατακερματισμό. Όποιος

νομίζει ότι χωρίς ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ/ΣΥΡΙΖΑ ξεμπέρδεψε με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, πλανάται πλάνη οικτρά. Το συνδικαλιστικό κίνημα περνά σήμερα μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις του, αντιμέτωπο με την συρρίκνωση, τον αποπροσανατολισμό και τον εκφυλισμό, φαινόμενα για τα οποία κύρια ευθύνη έχει και το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ). Με την ρεφορμιστική και διασπαστική πολιτική του, τους στείρους ανταγωνισμούς και την πολυδιάσπαση των κινητοποιήσεων, επιδιώκει συστηματικά τη διάλυση των δομών του συνδικαλιστικού κινήματος (πχ. ΕΚΑ), μαζί με την επίθεση σε όποιο σωματείο υπάρχει στα αριστερά του και δεν ελέγχει.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση απαιτείται συνολική ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, με την οικοδόμηση νέων σωματείων και επιτροπών αγώνων μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς, στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας και του Ενιαίου Μετώπου. Αναντικατάστατος όρος για την αναγκαία αντεπίθεση του εργατικού κινήματος είναι να ξεπεράσει την αποσύνθεση στο εσωτερικό του, να λύσει τις διαφορές του με την γραφειοκρατία, τόσο την αστικοποιημένη όσο και την σταλινική, να απομονώσει τις σταλινικές ή σταλινίζουσες απόψεις και πρακτικές. Αυτό σημαίνει την ανάπτυξη και επικράτηση των επαναστατικών δυνάμεων μέσα στις γραμμές του εργατικού κινήματος, την αλλαγή των συσχετισμών υπέρ της ΟΚΔΕ.

■ Θεοδωροπούλου Σοφία

Δύο χρόνια μετά τις μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις του Φλεβάρη του 2016, τις μεγαλύτερες της τελευταίας δεκαετίας, που κράτησαν 40 μέρες και έληξαν εξαιτίας της προδοτικής στάσης των συνδικαλιστικών ηγεσιών όλων των κομμάτων (συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ), οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι βγήκαν και πάλι στον δρόμο. Ξεκινώντας με μπλόκα στους δρόμους και κλιμακώνοντας τις κινητοποιήσεις τους με τα συλλαλητήρια της Θεσσαλονίκης, 1 και 3 Φλεβάρη (ενόψει της Διεθνούς Έκθεσης Agrotica), διεκδικούν το δικαίωμά τους στην παραγωγή και την επιβίωση. Στη συνάντηση αντιπροσωπείας αγροτών με τον υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης Βαγγέλη Αποστόλου στις 5 Φλεβάρη, «πήραν» και πάλι υποσχέσεις, χωρίς καμία ουσιαστική λύση των προβλημάτων τους!

Το αγροτικό “success story” και η πραγματική κατάσταση της αγροτιάς

Όπως είναι φυσικό, το “success story” της άθλιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ «αφορά» και τους αγρότες. Διατυμπανίζουν, λέγοντας ένα σωρό ψέματα στα στόματα του υπουργού Αποστόλου (στα εγκαίνια της Agrotica), τα «επιτεύγματά» τους στην αγροτική οικονομία, που αποτελεί «βασικό πυλώνα» του σχεδίου τους «για την παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας και της χώρας». Μιλούν για «άνοδο του αγροτικού εισοδήματος» και για μείωση του ελλείμματος στο εμπορικό ισοζύγιο αγροτικών προϊόντων, το οποίο, από περίπου δύο δις ευρώ πριν δύο-τρία χρόνια, «οδεύει αυτή τη χρονιά προς μηδενισμό». Τέλος, οι αθλιότητες συμπληρώνονται με τις δηλώσεις: «η κυβέρνηση κάνει ό,τι μπορεί», «θα υπάρξουν καλύτερες συνθήκες»

Αγροτικές κινητοποιήσεις Αγώνας επιβίωσης

και ότι «σημείο αναφοράς» της κυβερνητικής πολιτικής «θα είναι η επίλυση των προβλημάτων τους».

Η πραγματικότητα βέβαια είναι τελείως διαφορετική. Η πλειοψηφία των αγροκτηνοτρόφων απειλούνται με αφανισμό, πνιγμένοι στα χρέη, την υπερφορολόγηση και τη δραματική μείωση του εισοδήματός τους! Τα βασικά προβλήματα πηγάζουν από την εφαρμογή των μνημονίων και των βάρβαρων μέτρων, την Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) που επιβάλλει η ΕΕ ξεκληρίζοντας τη μικρομεσαία αγροτιά, τη δραματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας. Μάταια λοιπόν προσπαθούν η κυβέρνηση και το σύνολο των μνημονιακών να ενοχοποιήσουν τους αγρότες, λέγοντας ότι είναι συνυπεύθυνοι. Ουσιαστικά, προσπαθούν να απομονώσουν τον αγώνα τους και να στρέψουν την κοινωνία εναντίον τους.

Ενώ φέτος, κατ' ομολογία όλων, η σοδειά ήταν πολύ καλή, ποιοτικά και αριθμητικά, οι τιμές παραγωγού των αγροτικών προϊόντων «έπιασαν πάτο», πολύ πιο κάτω από το κόστος παραγωγής! Έτσι, η «ελεύθερη αγορά» και η «ανταγωνιστικότητα» κανόνισαν να χαρτακώσουν για άλλη μια χρονιά τον αγροτικό κόσμο. Το συγκεκριμένο πρόβλημα οξύνεται ακόμη περισσότερο, αφού αρκετοί αγρότες «έχουν να παίρνουν», καθώς οι μεγαλέμποροι πληρώνουν άμα θέλουν και όποτε θέλουν.

Το κόστος παραγωγής έχει εκτιναχτεί στα ύψη, με τα κάθε λογής χαράτσια (καύσιμα, ΔΕΗ, ΕΝΦΙΑ, ΟΣΔΕ, ΕΛΓΑ), τη μείωση των επιδοτήσεων/ενισχύσεων εξαιτίας της ΚΑΠ,

την ασυδοσία και κερδοσκοπία στα αγροτικά μέσα και εφόδια. Όλα αυτά εξαιμίζουν ακόμη περισσότερο το αγροτικό εισόδημα.

Η συντριπτική πλειοψηφία των αγροτικών νοικοκυριών είναι καταχρεωμένη στις τράπεζες, το δημόσιο και τα ασφαλιστικά ταμεία, με συνέπεια οι κατασχέσεις καταθέσεων και περιουσιών να πολλαπλασιάζονται, ενώ ό,τι μπαίνει από την ΕΕ ως ενίσχυση το κατ' εφορία. Η νέα απειλή για τον αγροκτηνοτροφικό κόσμο είναι οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί, καθώς μεγάλο ποσοστό κινδυνεύει άμεσα με κατάσχεση των χωραφιών και των κατοικιών του!

Οι «δεσμεύσεις» Αποστόλου δεν λύνουν κανένα πρόβλημα

Ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης υποσχέθηκε ότι από το τέλος του 2018 θα θεσπιστεί ακατάσχετο όριο, ύψους 15.000 ευρώ τον χρόνο, στους τραπεζικούς λογαριασμούς των αγροτών, δεν θα επιβληθεί άμεσα το νέο χαράτσι του «περιβαλλοντικού» τέλους για το νερό αλλά μετά από 5 χρόνια, θα αποδοθεί άμεσα η επιστροφή φόρου πετρελαίου για τα έτη 2015 και 2016, θα συνεχίζει να τους ληστεύει με τον ΕΝΦΙΑ αλλά χωρίς επιπλέον επιβάρυνση στα χωράφια, θα καταργηθεί ο φόρος στο κρασί, θα ενταχθεί άμεσα στα προγράμματα ενίσχυσης το 50% των επιλαχόντων νέων αγροτών. Διαβεβαίωσε επίσης ότι οι ασφαλιστικές εισφορές θα αφαιρούνται από το φορολογητέο εισόδημα, πράγμα που χωρίς κατάργηση των τεκμηρίων διαβίωσης είναι χωρίς αντίκρισμα, αφού δεν επιφέρει μείωση του φορολογητέου

εισοδήματος.

Οι υποσχέσεις του υπουργού στη συνάντηση στις 5 Φλεβάρη, αν υλοποιηθούν, δεν λύνουν το πρόβλημα και είναι αμφίβολο αν το μεταθέτουν αυτή τη φορά. Βρίσκονται στην ίδια κατεύθυνση με την άθλια πολιτική ελεημοσύνης/ομηρίας (βλ. μέρισμα, ΚΕΑ) που εφαρμόζει η κυβέρνηση, μια πολιτική που σου τα παίρνει όλα ενώ ταυτόχρονα σου δίνει ένα!

Το αγροτικό κίνημα

Έτσι, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες των αγροτών, κάθε απόχρωσης (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, αλλά και ΚΚΕ) μάλλον έμειναν ικανοποιημένες, «δικαιολογώντας και την ύπαρξή τους», λέγοντας τις γνωστές δικαιολογίες περί συνέχισης των κινητοποιήσεων με άλλες μορφές πάλης, «κάτι πήραμε» κ.λπ. Φυσικά, μεγαλώνει η απέχθεια του απλού αγρότη προς αυτές τις ηγεσίες, που πριν δύο χρόνια ξεπούλησαν τον σημαντικότερο αγώνα του. Παράλληλα, μεγαλώνει και η αδυναμία του αγροτικού κινήματος να αντισταθεί και να διεκδικήσει την επιβίωση των αγροτών, τα δίκαια αιτήματά τους. Στις πρόσφατες κινητοποιήσεις (που είναι αμφίβολο αν θα συνεχιστούν), οι δυνάμεις του ΚΚΕ «φρόντισαν» να ενισχύσουν την εικόνα διάλυσης και ανικανότητας, πραγματοποιώντας ξεχωριστό συλλαλητήριο στη ΔΕΘ ενόψει της Agrotica.

Οι φτωχοί αγρότες και κτηνοτρόφοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από αυτές τις ηγεσίες. Μόνο στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις, με τον έλεγχο του αγώνα στα χέρια τους, με ένα «σχέδιο αγώνα» που θα τον ενοποιεί και θα τον ενισχύει και με ένα πρόγραμμα αιτημάτων-πραγματική λύση στα προβλήματά τους, μπορούν να επιβιώσουν (βλέπε πρόταση της ΟΚΔΕ για το Αγροτικό: Εργ. Πάλη, φύλλο 412, Φλεβάρη 2016).

■ Βασίλης Κεφαλάς

SOS AEI - TEI: Οι φοιτητές αντιμέτωποι με την διάλυση των σχολών

Στις 2 Αυγούστου, το περασμένο καλοκαίρι, η αδιάστακτη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ANEL πέρασε μέσα στο καλοκαίρι, με τον φόβο ενός φοιτητικού κινήματος απομακρυσμένο αφού οι φοιτητές δεν βρίσκονταν στα αμφιθέατρα, ένα νομοσχέδιο γκιλοτίνα για την Παιδεία, το οποίο μπορεί να χαρακτηριστεί «η αρχή του τέλους» για την δημόσια δωρεάν παιδεία.

Αξίζει να σχολιαστεί, πως τέτοιο νομοσχέδιο οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις δεν τόλμησαν να κατεβάσουν προς ψήφιση, φοβούμενοι το φοιτητικό κίνημα. Διαισθανόμενη όμως, την ύφεση του φοιτητικού κινήματος και γενικά των αγώνων, η αδιάστακτη και ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του «ΝΑΙ ΣΕ ΟΛΑ», το έκανε πράξη. Ο νόμος Γαβρόγλου, εισάγει κάποιες βασικές αρχές που προεξοφλούν το μέλλον των AEI - TEI, όπως: α) την αυτονομία - αυτοχρηματοδότηση των ιδρυμάτων, β) την γενίκευση των διδασκτρών στο μεταπτυχιακό, γ) την διάσπαση των πτυχίων, δ) τα διετή προγράμματα σπουδών για κάθε σχολή, ε) δεν επαναφέρει το άσυλο και τέλος στ) με ένα προεδρικό διάταγμα οποιαδήποτε σχολή συγχωνεύεται ή καταργείται.

Ο νόμος αυτός θα αποτελέσει την αφετηρία για να επέλθουν σαρωτικές αλλαγές στην εκπαίδευση, με βάση το 3ο και 4ο Μνημόνιο, με βασικά σημεία την επιβολή διδασκτρών, την μείωση των φοιτητών (οι 7/10 θα αδυνατούν να σπουδάσουν), την παύση χρηματοδότησης των ιδρυμάτων. Για νέους και παλιούς μνημονιακούς και

για τους Ευρωπαίους τοκογλύφους η λογική είναι απλή: δεν μπορεί μια καταχρεωμένη χώρα, όπως η Ελλάδα, να έχει δημόσια και δωρεάν παιδεία.

Αμέσως μετά την ψήφιση του εν λόγω νομοσχεδίου ξεκίνησε μια σειρά από σχέδια του Υπουργείου Παιδείας, για το πως θα καταργηθούν τα TEI και θα υποβαθμιστούν τα AEI της χώρας. Οι συγχωνεύσεις των σχολών μας σημαίνουν:

1. Κατάργηση σχολών και τμημάτων. Διετή προγράμματα σπουδών. Σύμφωνα με τα σχέδια Υπουργείου - Πρυτανικών αρχών τα τμήματα των TEI και κάποια τμήματα των AEI κλείνουν και είτε συγχωνεύονται με τμήματα των AEI σε «ανώτατες» σχολές, είτε υποβαθμίζονται περαιτέρω σε εξειδικευμένα διετή προγράμματα σπουδών τα οποία δεν θα έχουν αναγνωρισμένα επαγγελματικά δικαιώματα.

2. Υποβάθμιση Επαγγελματικών δικαιωμάτων - Φοιτητές πολλών ταχυτήτων. Με το Παράρτημα Διπλώματος εισάγεται στα AEI - TEI, ο ατομικός φάκελος προσόντων, μέσα στον οποίο παράλληλα με το πτυχίο του κάθε φοιτητή θα διαφαίνεται και θα προσμετράται το κάθε χαρτί, τίτλος σπουδών, πιστοποίηση σεμιναρίων που έχει παρακολουθήσει. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα φοιτητές που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να πληρώνουν συμμετοχές σε σεμινάρια και ημερίδες, τα πτυχία τους να είναι κατώτερα από των φοιτητών που έχουν την οικονομική δυνατότητα για να τα παρακολουθήσουν. Αυτό θα έχει σαν συνέπεια την διάσπαση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των πτυχίων σε εξατομικευμένους φακέλους προσόντων, έναν

ανηλεή ανταγωνισμό μεταξύ των αποφοίτων ακόμη και του ίδιου τμήματος και την γιγάντωση του φαινομένου του ατελείωτου κυνηγιού τίτλων και δεξιοτήτων (που ήδη παρατηρείται) εφ' όρου ζωής και επί πληρωμή.

3. Περαιτέρω μείωση της χρηματοδότησης - Δίδακτρα. Η χρηματοδότηση των σχολών που θα προκύπτουν από συγχωνεύσεις 2, 3 ή και παραπάνω τμήματα δεν θα υπολογίζεται αθροιστικά για κάθε τμήμα, αλλά σαν χρηματοδότηση ενός και μόνο νέου τμήματος. Τα χρήματα που «εξοικονομούνται» θα κατευθυνθούν φυσικά στους Ευρωπαίους τοκογλύφους και σε επιχειρηματίες αρπακτικά.

4. Απολύσεις πανεπιστημιακού προσωπικού. Με τα κλεισίματα σχολών και τις συγχωνεύσεις, σημαντικός αριθμός διοικητικού, καθηγητικού και εργατοϋπαλληλικού προσωπικού (καθαρίστριες, εργαζόμενοι στις λέσχες κλπ.) θα «περισσεύει», επομένως θα απολυθεί και θα προστεθεί στην ήδη αναρίθμητη στρατιά ανέργων.

5. Μείωση εισακτέων - διαγραφές φοιτητών. Φυσικό επακόλουθο των συγχωνεύσεων είναι η υπέρ - συσσώρευση φοιτητών στις σχολές που συγχωνεύονται. Καθώς τα τμήματα δεν είναι ικανά να δεχθούν επιπλέον φοιτητές, λόγω υποχρηματοδότησης άλλα και έλλειψης υποδομών (εστίες, λέσχες, εργαστήρια, αίθουσες, καθηγητές), με κάποιον τρόπο οι φοιτητές πρέπει να φτάσουν στους αριθμούς που μπορεί το εκάστοτε τμήμα να απορροφήσει.

Στο στόχαστρο των συγχωνεύσεων έχουν μπει τα TEI Αθήνας, Πειραιά, Θεσ-

σαλίας, Στερεάς Ελλάδας, Ηπείρου, Ιονίων νήσων και τα AEI Ιωαννίνων και Ιονίου. Και είμαστε μόνο στην αρχή! Στο διάστημα 2018-2020, το υπουργείο Παιδείας θέλει να έχει ξεμπερδέψει με τις συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολών και ιδρυμάτων ώστε να μειώσει δραστικά την κρατική χρηματοδότηση, με όλες τις συνέπειες που περιγράφηκαν παραπάνω.

Ούτε να το σκέφτεστε!

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, οι φοιτητές πρέπει να ορθώσουμε ανάστημα. Μπροστά στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα των σχεδίων Κυβέρνησης, Κεφαλαίου και ΕΕ για την Εκπαίδευση, πρέπει να μπορούμε εμπόδιο οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Είναι αναγκαίο, περισσότερο από ποτέ, να ανασυγκροτήσουμε και να ανασυνθέσουμε το φοιτητικό κίνημα, να οργανώσουμε την απερίθρητη μας. Μέσα από συνελεύσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις να υπερασπιστούμε τα κεκτημένα μας και το δικαίωμα μας στην δημόσια δωρεάν παιδεία για όλους. Ο μόνος τρόπος η νεολαία να διασφαλίσει τα δικαιώματά της είναι να παίξει τον καθοριστικό ρόλο του πυροκροτητή μιας γενικευμένης εξέγερσης απέναντι σε αυτούς που υποθηκεύουν το μέλλον και τη ζωή μας. Αντί να ξηλωθούν οι σχολές και τα πτυχία μας, να ξηλώσουμε μια και καλή τα μνημόνια και τους πιστούς υπηρέτες τους απ' την εκπαίδευση και από παντού.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Ο αγώνας των TEI οδηγός για το μυωπικό φοιτητικό κίνημα

Στην τελική ευθεία έχει μπει η ψήφιση του νομοσχεδίου για το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής (Π.Δ.Α.) με την τελική του μορφή να είναι ακόμα άγνωστη. Ο υπουργός έχει αναφέρει πως θα καταθέσει αλλαγές, με όλα τα δεδομένα να δείχνουν ένα ακόμα χειρότερο νομοσχέδιο με νέες συγχωνεύσεις - καταργήσεις να είναι πολύ πιθανές.

Κάθε εβδομάδα γίνεται γνωστή μια ακόμα καταστροφική πτυχή του Π.Δ.Α. Στις 18/1 ο υπουργός παιδείας Κ. Γαβρόγλου συναντήθηκε με δημάρχους τις δυτικής Αττικής, συζητώντας σχετικά με τη δημιουργία του Π.Δ.Α. και τα «οφέλη» που θα έχει για την περιοχή. Οι δήμοι δίνουν γη και ύδωρ στο υπουργείο (παροχή κτιρίων, οικοπέδων και βιομηχανικών εγκαταστάσεων) προκειμένου να φιλοξενήσουν κάποιο νέο τμήμα διετούς φοιτητής, με αντάλλαγμα μέρος των χρημάτων από προγράμματα ΕΣΠΑ. Το αντικείμενο των νέων διετών προγραμμάτων θα καθορίζεται ανάλογα με τις ανάγκες των τοπικών παραγωγικών φορέων. Δηλαδή σπουδές κατόπιν παραγγελίας και ανάλογα με το συμφέρον του κάθε επιχειρηματία.

Επίσης, οι δήμοι καλούνται να καλύψουν τα κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό με την μετακίνηση δημοτικών υπαλλήλων στο Π.Δ.Α. και την απασχόλησή τους ως ωρομίσθιους καθηγητές. Σε αυτό το «ιδιοφυές» σχέδιο του υπουργείου δεν ξεκαθα-

ρίζεται εάν θα είναι το Π.Δ.Α. ή οι δήμοι που θα καλύπτουν τις δαπάνες συντήρησης των κτηρίων και την αμοιβή των υπαλλήλων. Είναι εξάλλου γνωστό ότι διάφοροι δήμοι, όπως π.χ. ο δήμος Μάνδρας, αντιμετωπίζουν σημαντικά οικονομικά προβλήματα.

Αυτή η εξέλιξη βασίζεται πάνω στο σχέδιο του ΟΟΣΑ για την αποκέντρωση της εκπαίδευσης. Στους δημοτικούς παιδικούς σταθμούς οι εκπαιδευτικοί έχουν ήδη μετατραπεί σε μάνατζερ που αναζητούν χρήματα ώστε να λειτουργήσουν, τα οποία τελικά καταβάλλονται από δημότες και γονείς με έκτακτες εισφορές και δίδακτρα.

Τέλος, το σχέδιο για δημιουργία «υπερτμήματος» των «βιοιατρικών επιστημών», το οποίο θα προέκυπτε από την συγχώνευση πέντε τμημάτων (ιατρικά εργαστήρια, οπτική, αισθητική, οδοντική και ραδιολογία) καταργεί, καθώς το σχέδιο απορρίφθηκε από την Αρχή Διασφάλισης και Πιστοποίησης της Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση (ΑΔΙΠ). Έτσι οι φοιτητές των συγκεκριμένων τμημάτων βρίσκονται εκ νέου μετέωροι.

Ο τρόπος με τον οποίο δρομολογείται η ίδρυση του Π.Δ.Α. επιβεβαιώνει, πέρα από την προχειρότητα του υπουργείου, πως στην ουσία πρόκειται για ένα λευκό κομμάτι χαρτί όπου θα γράφεται επάνω, ανά πάσα στιγμή, ότι πιο αντιδραστικό μέτρο έχει επιχειρηθεί να περάσει όλα τα

π ρ ο η - γούμενα χρόνια και δεν μπορεί - σε λόγω κινητοποιήσεων του φοιτητικού κινήματος. Μεγαλύτερη διαβεβαίωση για αυτό δεν θα μπορούσαν να είναι τόσο ο νόμος Γαβρόγλου (που δίνει το δικαίωμα στον εκάστοτε υπουργό να καταργεί-μεταφέρει τμήματα και σχολές με μία υπογραφή) αλλά και άρθρο του νόμου για το Π.Δ.Α., που αναγράφει πως τα νέα τμήματα θα λειτουργούν σύμφωνα με τις αναπτυξιακές ανάγκες της οικονομίας, δηλαδή θα ανοιγοκλείνουν ή θα μεταλλάσσονται ανάλογα με τα εφήμερα σχέδια των επιχειρήσεων (εάν υπάρξουν βέβαια τέτοια στην Ελλάδα της κρίσης και των μνημονίων).

Αυτή η δυσοίωνα προοπτική έχει οδηγήσει φοιτητές του TEI Αθήνας σε Γενικές Συνελεύσεις και κινητοποιήσεις από τις αρχές του ακαδημαϊκού έτους, με αποτέλεσμα την καθυστέρηση της ψήφισης του νόμου για την ίδρυση του Π.Δ.Α. μέχρι σήμερα, από τον Νοέμβριο που σχεδιάζονταν αρχικά. Επίσης, τμήματα που αρχικά όδευαν προς κατάργηση πλέον προορίζονται να διατηρηθούν, ακόμα και ως

αυτόνομα. Σήμερα, υπό τις απειλές της διοίκησης για απώλεια του ακαδημαϊκού εξαμήνου, η κινητοποίηση των φοιτητών έχει υποχωρήσει, χωρίς όμως να αποκλείεται το ενδεχόμενο ενός νέου γύρου τις ημέρες της ψήφισης.

Σε αυτή την κατάσταση έχει συνδράμει τα μέγιστα η αυτοοργάνωση των φοιτητών μέσα από την Πρωτοβουλία Φοιτητών Ενάντια στις Συγχωνεύσεις (στην οποία συμμετέχει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη) και κατάφερε να βάλει σε κίνηση συλλόγους όπου είχαν να πραγματοποιηθούν Γενικές Συνελεύσεις πάνω από τρία χρόνια. Ανεξάρτητα με την έκβαση αυτού του αγώνα, η πρωτοβουλία αφήνει μια τεράστια παρακαταθήκη, αποτελώντας ένα λαμπρό παράδειγμα για το φοιτητικό κίνημα και το αδιέξοδο που αυτό βρίσκεται, λόγω της έλλειψης ενός σχεδίου αγώνων εκ μέρους των πολιτικών δυνάμεων που παρεμβαίνουν σε αυτό.

■ Γιώργος Τσόλακας

Όχι στην έκδοση των 9 αγωνιστών στην Τουρκία!

Στην Τουρκία, από την απόπειρα πραξικοπήματος τον Ιούλη του 2016 μέχρι και σήμερα, εφαρμόζεται από τον Ερντογάν και το κόμμα ΑΚΡ ένα σχέδιο πολιτικών εκκαθαρίσεων στον κρατικό μηχανισμό. Στο στόχαστρο βρίσκονται κατά κύριο λόγο δικαστές, εκπαιδευτικοί και δημοσιογράφοι, οι οποίοι, με πρόσχημα τη συνωμοσία ενάντια στο καθεστώς, απολύονται μαζικά. Οι εκκαθαρίσεις καλύπτουν όλο το φάσμα των πολιτικών αντιπάλων του καθεστώτος, από κομμουνιστές αγωνιστές μέχρι ανθρώπους που απλά έκαναν ένα αρνητικό σχόλιο για τον Ερντογάν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ενδεικτικά, μέχρι σήμερα έχουν απολυθεί τουλάχιστον 140.000 δημόσιοι υπάλληλοι, ενώ 50.000 έχουν προφυλακιστεί.

Την Τρίτη 28 Νοέμβρη, λίγες μέρες πριν την επίσκεψη Ερντογάν, η αντιτρομοκρατική εισέβαλε σε σπίτια στην Αθήνα, συλλαμβάνοντας 9 αγωνιστές από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, με την κατηγορία της συμμετοχής στο ΔΗΚΡ-Σ (Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Κόμμα-Μέτωπο). Κατά τη σύλληψη και την κράτησή τους στη ΓΑΔΑ και στα δικαστήρια στην Ευελπίδων, οι συλληφθέντες ξυλοκοπήθηκαν και βασανίστηκαν από την αντιτρομοκρατική. Την ίδια στιγμή, συντεταγμένα τα ΜΜΕ ξεκίνησαν τη γνωστή προπαγάνδα τρομοουστερίας, κάνοντας λόγο για τρομοκράτες που έχουν κρυμμένα όπλα και προετοιμάζαν επίθεση κατά του Ερντογάν. Μέσα στο πλαίσιο εκδικητικότητας από την πλευρά του ελληνικού κράτους, οι 9 αγωνιστές έχουν διασκορπιστεί σε 8 διαφορετικές φυλακές! Τα ονόματα και οι φωτογραφίες τους δημοσιεύθηκαν από την πρώτη στιγμή, παρά το γεγονός ότι ήταν εμφανής ο βασανισμός τους, ενώ άμεσα στην Τουρκία έγιναν στόχος τόσο οι ίδιοι όσο και οι οικογένειές τους.

Πριν από λίγες μέρες, μετά από εισαγγελική εντολή, ζήτησαν από τους 9 αγωνιστές δείγμα DNA. Αυτοί φυσικά αρνήθηκαν, αυτό όμως βέβαια δεν αποτελεί πρόβλημα για τον ελληνικό κρατικό μηχανισμό. Έτσι, καταπατώντας τη δική τους αστική νομιμότητα, 6-7 αστυνομικοί πήραν με τη βία δείγμα DNA, βασανίζοντας τους αγωνιστές.

Ήδη για δύο από αυτούς έχει ξεκινήσει η διαδικασία έκδοσης στην Τουρκία. Στις 2 Φλεβάρη το Εφετείο Αθηνών απέρριψε το αίτημα για έκδοση του αγωνιστή Μεχμέτ Ντογκάν, για τον οποίο έκρινε ότι είναι αναγνωρισμένος και από τη Γαλλία ως πολιτικός πρόσφυγας και ότι διώκεται αποκλειστικά για τα πολιτικά πι-

στεύω του. Στις 6 Φλεβάρη ξεκίνησε και για τον δεύτερο αγωνιστή που απειλείται με έκδοση στην Τουρκία η εκδίκαση στο Εφετείο Αθηνών, η οποία πήρε αναβολή για τις 6 Μάρτη.

Αξίζει να διαβαστεί η δημόσια ανακοίνωση που εξέδωσαν οι 9 αγωνιστές, στην οποία αναφέρουν μεταξύ άλλων: «Είναι ψέμα ότι προετοιμαζόμασταν για δολοφονική επίθεση κατά του Ερντογάν. Εμείς δεν είμαστε τρομοκράτες, είμαστε αγωνιστές. Η ελληνική αστυνομία δημιούργησε αυτή τη σκευωρία, χρησιμοποιώντας τις μεθόδους της τουρκικής. Χρησιμοποιούν τέτοιες μεθόδους, επειδή δεν βρήκαν κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Η σημερινή κυβέρνηση, με τη συνεργασία του φασιστικού καθεστώτος της Τουρκίας, έδειξε το εχθρικό της πρόσωπο απέναντι στους λαούς. Εμείς έχουμε εμπιστοσύνη στους αγωνιζόμενους λαούς και στη διεθνή αλληλεγγύη».

Στο μεταξύ, εκκρεμεί και η υπόθεση των 8 τούρκων αξιωματικών, που είχαν ζητήσει πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του Ιούλη του 2016. Το ποινικό τμήμα του Αρείου Πάγου έχει απορρίψει ήδη δύο φορές αίτημα των τουρκικών αρχών για έκδοσή τους στην Τουρκία, ενώ στις 23 Γενάρη υποβλήθηκε και τρίτο αίτημα.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υποδέχτηκε τον Ερντογάν κάνοντάς του «δώρο» τους 9 αγωνιστές από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, με αυτονόητη τη συνεργασία των ελληνικών, τουρκικών και αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών. Το δημοκρατικό δικαίωμα της δίκαιης δίκης αποτελεί στοιχειώδες δικαίωμα, το οποίο δεν υφίσταται σε καμία περίπτωση πολιτικού κρατούμενου αυτή τη στιγμή στην Τουρκία, γεγονός που αναγνωρίζει και το ποινικό τμήμα του Αρείου Πάγου για την περίπτωση των 8 αξιωματικών. Την περίοδο που το ΑΚΡ και ο Ερντογάν επιχειρούν να υλοποιήσουν έναν δικό τους στρατηγικό σχεδιασμό, που έρχεται σε σύγκρουση με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που δρουν στην περιοχή, έχοντας να αντιμετωπίσει και το «αγκάθι» του κουρδικού λαού που μάχεται για την απελευθέρωσή του, δεν ανέχονται κανένα περιθώριο αμφισβήτησης από τον εσωτερικό εχθρό, όποιος και αν είναι αυτός και η δυναμική του. Οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ενάντια στους 9 αγωνιστές αποτελούν προπομπή για την εφαρμογή τους στο σύνολο του κινήματος και την επανεμφάνιση του τερατώδους Κράτους Έκτακτης Ανάγκης της προηγούμενης περιόδου, με μεγαλύτερη εκδικητική λύσσα απέναντι στην εργατική τάξη.

■ Φαίδων

Η ΒΙΟΜΕ δεν πωλείται - θα μείνει σε χέρια εργατικά!

Την Πέμπτη 1 Μάρτη, στο Δικαστικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης, θα διεξαχθεί ο τέταρτος πλειστηριασμός του οικοπέδου της Φίλκεραμ Τζόνσον (μέσα στο οποίο βρίσκεται και η ΒΙΟΜΕ), που ολοκληρώνει τον δεύτερο κύκλο πλειστηριασμών. Η μαζική παρουσία των εργαζόμενων της ΒΙΟΜΕ και πολλών αλληλέγγυων, στις τρεις προηγούμενες απόπειρες (στις 11, 18 και 25 Γενάρη) μπλόκαρε τη διαδικασία, αποτρέποντας τη συμμετοχή των πιθανών αγοραστών.

Υπενθυμίζουμε ότι οι εργαζόμενοι του εργοστασίου της ΒΙΟΜΕ, το οποίο έκλεισε/εγκατέλειψε η εργοδοσία (η γνωστή οικογένεια Φιλίππου), απλήρωτοι από το 2011 και σε επίσχεση εργασίας, έχουν καταλάβει το εργοστάσιο από το 2012. Από τις 12/2/2013 ξεκίνησαν την παραγωγή, κάτω από εργατικό έλεγχο και αυτοδιαχείριση, ενώ όλες οι αποφάσεις για τη λειτουργία του εργοστασίου λαμβάνονται από τη γενική συνέλευσή τους.

Τα προβλήματα όμως για τους εργαζόμενους δεν σταματούν εδώ. Ήδη από τους επόμενους μήνες, πιθανά, θα ξεκινήσει ο τρίτος κύκλος πλειστηριασμών του οικοπέδου. Με τις συνεχείς μειώσεις τις τιμές είναι σίγουρο ότι θα βρεθεί κάποιο κοράκι (π.χ. οι τράπεζες, που με τον νέο πτωχευτικό νόμο μπορούν να απαιτήσουν να μην πληρώσουν μέρος της τιμής έναντι των χρεών, ή ακόμη και κάποιος που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της πρώην εργοδοσίας), που θα «αγοράσει» τα οικοπέδα σε εξευτελιστική τιμή.

Η άθλια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ (και προσωπικά ο Τσίπρας, που τον Φλεβάρη του 2013 επισκέφτηκε το εργοστάσιο) είχε δεσμευτεί ότι άμεσα θα κατέθετε νομοθετικό πλαίσιο, ώστε να περάσει η ΒΙΟΜΕ, και κάθε εργοστάσιο που κλείνει και αφήνει χρέη, στα χέρια των εργαζομένων. Λόγω βέβαια της μνημονιακής μετάλλαξης τους, όχι μόνο δεν τήρησαν την υπόσχεσή τους να δώσουν λύση, ώστε να περάσει το οικόπεδο στους εργαζόμενους και να μπορέσουν να συνεχίσουν απρόσκοπτα τη λειτουργία του εργοστασίου, αλλά ενισχύουν τα σχέδια της πρώην εργοδοσίας και μιας μερίδας φιλο-εργοδοτικών εργαζόμενων της μητρικής εταιρίας Φίλκεραμ Τζόνσον, ώστε να πετάξουν τη ΒΙΟΜΕ εκτός του οικοπέδου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της εχθρότητας της κυβέρνησης αποτελεί η απρόκλητη και βίαιη επίθεση των ΜΑΤ στους εργαζόμενους, στη συγκέντρωση-διαμαρτυρία που είχαν πραγματοποιήσει πέρσι το καλοκαίρι στο υπουργείο Εργασίας.

Όσο συνεχίζεται αυτή η ρευστή κατάσταση, χωρίς οριστική λύση στέγασης της ΒΙΟΜΕ, τόσο δυσκολεύει ο αγώνας των εργαζομένων, καθώς δεν μπορούν να προχωρήσουν σε περαιτέρω βήματα για αύξηση της παραγωγής, που θα βελτίωνε σημαντικά το εισόδημά τους.

Οι εργαζόμενοι της ΣΕ (Συνεταιριστικής Επιχείρησης) ΒΙΟΜΕ έχουν αντιληφθεί από την πρώτη στιγμή πόσο σημαντική είναι η στήριξη του κινήματος στον αγώνα τους. Συμμετέχουν σε απεργίες, κινητοποιήσεις κ.τ.λ., ενώ από την πρώτη στιγμή δημιουργήθηκε η «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη ΒΙΟΜΕ» για τη στήριξη του αγώνα, ενώ πρόσφατα δημιουργήθηκε και η «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Φοιτητών», για την ανάδειξη του ζητήματος στα πανεπιστήμια και στη νεολαία της πόλης.

Τους τελευταίους μήνες, ξεκίνησε νέα καμπάνια ενημέρωσης στη Θεσσαλονίκη, ενώ συνεχίζεται η λειτουργία του Εργατικού Ιατρείου στη ΒΙΟΜΕ εντός του εργοστασίου, που παρέχει πρωτοβάθμια ολιστική και συνθετική φροντίδα υγείας σε εργαζόμενους και ανέργους. Τέλος, υπάρχουν εκατοντάδες επαφές, άρθρα και μηνύματα αλληλεγγύης από το εξωτερικό, αλλά και συμμετοχή σε διεθνείς συναντήσεις, όπως αυτές των ανακτημένων επιχειρήσεων για την Οικονομία των Εργαζομένων ή στην Πλατφόρμα για τη Διεθνιστική Κοινωνική Απεργία. Παρά τις πολιτικές αδυναμίες που εμφανίζονται (έλλειψη κατανόησης - υποβάθμιση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης κ.τ.λ.), τα προτάγματα της ΣΕ ΒΙΟΜΕ («Δεν μπορούν αυτοί - μπορούμε εμείς» και για διευρυμένη αυτοδιαχείριση σε όλα τα πεδία της ζωής απέναντι στη σαπίλα της καπιταλιστικής κρίσης) ξεπερνάνε τα όρια της χώρας.

Στις 23-25 Φλεβάρη θα πραγματοποιηθούν εκδηλώσεις για τα 5 χρόνια αυτοδιαχείρισης στη ΒΙΟΜΕ, με συνέλευση στην Αθήνα (23/2), συνέλευση και διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη (24/2) και γλέντι στο εργοστάσιο (25/2).

Οφείλουμε όλοι να στηρίζουμε το εγχείρημα αυτοδιαχείρισης της ΒΙΟΜΕ, τόσο με τη συμμετοχή μας στις κινητοποιήσεις περσινής της στα δικαστήρια ενάντια στους πλειστηριασμούς, στις συναυλίες αλληλεγγύης κ.τ.λ., όσο και με την αγορά των προϊόντων που παράγουν, μέσω του ηλεκτρονικού καταστήματος (www.viomecoop.com) ή των «παζαριών χωρίς μεσάζοντες» στα οποία συμμετέχουν.

■ Νίκος Κτενάς

Εκδήλωση της Επιτροπής Μνήμης για τον Παντελή Πουλιόπουλο

Κυρ. 29/2 11.00π.μ. Συνεδριακό Κέντρο Θήβας

Ο Παντελής Πουλιόπουλος γεννήθηκε και μεγάλωσε το 1900 στην Θήβα, πέρασε στην νομική σχολή Αθηνών και γρήγορα ενστερνίστηκε την ιδεολογία του επαναστατικού Μαρξισμού. Το 1920 στρατεύτηκε στο μέτωπο τις Μικράς Ασίας, εκεί μπήκε σε οργανωμένο πυρήνα στρατιωτών του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος (ΣΕΚΕ). Συνελήφθησαν και σταλθήκαν στο στρατοδικείο με την κατηγορία της «εσχάτης προδοσίας». Το μέτωπο όμως κατέρρευσε και απελευθερώθηκαν. Με την επιστροφή στην Αθήνα δημιουργήθηκε η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών, με επικεφαλής τον Πουλιόπουλο. Οι αποφάσεις του συνεδρίου τους γράφτηκαν από τον Πουλιόπουλο με το ψευδώνυμο Φίλιππος Ορφανός και κυκλοφόρησαν σε βιβλίο με τον τίτλο Πόλεμος κατά Πολέμου. Στα 1924 στο Γ' Έκτατο Συνέδριο του ΣΕΚΕ (που μετατράπηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας) εξελέγη γραμματέας, έτσι έγινε ο πρώτος γενικός γραμματέας του ΚΚΕ. Στο μεταξύ είχε μάθει μόνος του περί της δέκα ξένες γλώσσες. Στις αρχές του 1925 συλλαμβάνεται, μαζί άλλα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής, για το επίκαιρο στις μέρες μας θέμα του Μακεδονικού. Φυλακίστηκε ενάμιση χρόνο και μετά την πτώση της δικτατορίας του Πάγκαλου απελευθερώθηκε από την εξορία όπου βρίσκονταν το 1926. Αντιλήφθηκε γρήγορα ότι η κατάσταση στο κόμμα δεν ήταν καλή. Η σταλινική γραφειοκρατία της Κομιντέρν είχε ήδη αρχίσει την προσπάθεια ελέγχου όλων των Κ.Κ. Το 1926 αποσύρθηκε στην Θήβα ενώ το 1927 στο Γ' τακτικό συνέδριο του ΚΚΕ υποστήριξε ότι πρέπει να γίνουν γνωστά τα κείμενα της Αριστερής Αντιπολίτευσης του Τρότσκι και κατηγορήθηκε για λικβινταρισμό (διαλυτικός).

Στις 25 Σεπτεμβρίου του 1927 διαγράφηκε από το ΚΚΕ ενώ διαγράφεται το ίδιο περίπου διάστημα και η ενωμένη αντιπολίτευση. Τον Γενάρη του 1928 κυκλοφόρησε το περιοδικό Σπάρτακος από την ομάδα ενωμένης αντιπολίτευσης με πρωτεργάτη τους Παντελή Πουλιόπουλο, Παστία Γιασόπουλο, Σεραφείμ Μάξιμο, κ.α. Το 1934 ίδρυσε την ΟΚΔΕ ενώ ταυτόχρονα σαν δικηγόρος υπεράσπιζε τους καταδιωκόμενους και κρατούμενους αγωνιστές. Πολλά και ανεκτίμητα είναι τα θαυμάσια ιδεολογικά έργα του με κορυφαίο το «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική επαναστάτη στην Ελλάδα».

Συνελήφθη και φυλακίστηκε στις φυλακές Αβέρωφ. Εν συνέχεια τον πήγαν στο Ναύπλιο στο Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Ακροναυπλίας. Οι σταλινικοί εφάρμοζαν τακτική απομόνωσης στους τροτσικιστές και έτσι δημιούργησαν δικιά τους ομάδα συμβίωσης. Το 1942 μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο της Λάρισας. Το 1943 αντάρτες του ΕΛΑΣ ανατίναξαν μια αμαξοστοιχία στο Κουρνόβο και η ιταλική κυβέρνηση διέταξε να εκτελεστούν 106 κρατούμενοι για αντίποινα στο Νεζερό της Λάρισας. Μαζί με τον Παντελή Πουλιόπουλο ήταν οι Νώντας Γιαννακός, Γιάννης Μακρής, Γιάννης Ξυπόλυτος και ο αρχιεραμφοστής Δ. Λαμπροπούλος. Ο Πουλιόπουλος στο απόσπασμα μίλησε στους ιταλούς φαντάρους για ταξική αλληλεγγύη, διεθνισμό, σοσιαλισμό και την επανάσταση, οι φαντάροι κατέβασαν τα όπλα και τον πυροβόλησε ο ιταλός αξιωματικός στο κεφάλι.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. το λιγότερο που μπόρεσε να κάνει μόλις έμαθε ότι εξαφανίστηκε η προτομή του Πουλιόπουλου στην Θήβα ήταν να δημιουργήσει επιτροπή για την αποκατάσταση του μνημείου (είχε φτιαχτεί επί δημαρχίας Θανάση Σκούμα). Η επιτροπή οργανώνει εκδήλωση για την μνήμη του Παντελή Πουλιόπουλου με την συμμετοχή του Εργατικού Κέντρου Θήβας και Λειβαδιάς, κοινωνικούς και πολιτικούς φορείς, συγγενών του Παντελή Πουλιόπουλου και αγωνιστών του κινήματος.

Γ. Φ.

100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

Η ΟΚΔΕ για τα 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ, ξεκινάει σειρά ενεργειών, εκδηλώσεων και εκδόσεων για αυτόν τον ιστορικό σταθμό του ελληνικού εργατικού κινήματος, δίνοντας στη δημοσιότητα ένα κείμενο (απόσπασμα προγράμματος) που παρουσιάστηκε στο 5ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος Ελλάδος (ΚΔΚΕ) τον Σεπτέμβριο του 1957 (βλ. ΚΔΚ, «Βασικά Ζητήματα του Εργατικού Κινήματος», εκδόσεις Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, 1976). Μέσα από τις λίγες γραμμές αυτού του κειμένου οι αγωνιστές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος θα δουν την πραγματική ιστορία του ΣΕΚΕ και ταυτόχρονα τις παραποιήσεις που επιχειρεί το ΚΚΕ μέσα από τη πρόσφατη «Διακήρυξη για τα 100 χρόνια του ΚΚΕ».

1918: Ένας Ιστορικός Σταθμός του Εργατικού Κινήματος

Η νίκη της προλεταριακής Οχτωβριανής Επανάστασης έδωσε τεράστια ώθηση στο εργατικό κίνημα σ' όλο τον κόσμο. Και πάνω στο ελληνικό εργατικό κίνημα η επίδρασή της ήταν αποφασιστική.

Έτος 1918: Στην Ελλάδα το εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα παρουσιάζει γοργή ανάπτυξη: τα εργατικά σωματεία από 200 στα 1917 φτάνουν τα 320 στα 1918 με 100.000 περίπου μέλη. Η ανάγκη για τη συνένωση όλων των εργατικών οργανώσεων σε ένα πανελλαδικό συνδικαλιστικό κέντρο γίνεται ολοένα πιο επιταχτική. Ύστερ' από τη μεγάλη απεργιακή δραστηριότητα της περιόδου 1908-1918 και τις προδρομικές προσπάθειες για την ίδρυση αυτού του οργανισμού (η πρώτη έγινε το Δεκέμβρη του 1911 με τη δημιουργία της «Πανελληνίου Εργατικής Ομοσπονδίας»), μέσα στις νέες ευνοϊκές διεθνείς και εθνικές συνθήκες η λύση αυτού του προβλήματος έχει πια ωριμάσει. Συνέρχεται στην Αθήνα στις 26 Οχτώβρη του 1918 το Α' Πανελλαδικό Εργατικό Συνέδριο, που ιδρύει τη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος. Στο Συνέδριο αυτό επικρατεί με μεγάλη πλειοψηφία (158 έναντι 21) η αριστερή τάση (Αβρ. Μπεναρόγιας, Γ. Παπανικολάου κ.ά.) που υποστηρίζει σαν θεμελιακή βάση του ανώτατου συνδικαλιστικού οργανισμού την αρχή της πάλης των τάξεων. Η απόφαση αυτή του Συνεδρίου ξάφνιασε την κυβέρνηση του Ελ. Βενιζέλου, που πατρόναρε τη σχετική κίνηση μέσω των ανθρώπων της στο συνδικαλιστικό κίνημα (Μαχαίρας) με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει για τους πολιτικούς και «εθνικούς» σκοπούς της «φιλελεύθερης» μπουρζουαζίας.

Παράλληλα, η συγκρότηση ενιαίου πολιτικού οργανισμού του προλεταριάτου, δηλαδή ενός εργατικού κόμματος, προωθείται από τις ίδιες γενικές συνθήκες (άνοδος του διε-

θνούς εργατικού κινήματος μετά τη νίκη της Οχτωβριανής Επανάστασης) και τις ειδικές συνθήκες που είχαν τότε διαμορφωθεί στην Ελλάδα: άνοδος του εργατικού κινήματος μέσα στο 1918-ωρίμανση της ταξικής πολιτικής συνείδησης στην εργατική πρωτοπορία-ύπαρξη πολλών τοπικών σοσιαλιστικών ομάδων, όπως η Φεντερασιόν στη Σαλονίκη, η Σοσιαλιστική Εργατική Ένωση στην Αθήνα, η Σοσιαλιστική Νεολαία των Λιγδόπουλου, Δούμα, Κομιώτη κ.ά.-διάφορα εργατικά σοσιαλιστικά κέντρα και όμιλοι στην Αθήνα, Πειραιά, Βόλο, Κέρκυρα, Λάρισα, Καβάλα, Μυτιλήνη, Πάτρα, Χαλκίδα, Καζακλάρα...-κυκλοφορία σοσιαλιστικών εφημερίδων όπως ο «Εργατικός Αγών», «Σοσιαλισμός», «Αβάντι» κ.λπ. και άλλων σοσιαλιστικών φυλλαδίων και βιβλίων-προδρομικές σχετικές ζυμώσεις με την Α' Σοσιαλιστική Συνδιάσκεψη του 1915 και τη Β' Σοσιαλιστική Συνδιάσκεψη του Γενάρη 1918 στη Σαλονίκη-καιροσκοπικό ποντάρισμα του τότε πρωθυπουργού Ελ. Βενιζέλου πάνω στα πολιτικά οφέλη που θα είχε η εσωτερική και εξωτερική πολιτική του κόμματος και της τάξης του από την ύπαρξη ενός εργατικού μεταρρυθμιστικού κόμματος. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες συνέρχεται στον Πειραιά στις 4 του Νοέμβρη του 1918 (μια βδομάδα μετά το Πανελλαδικό Εργατικό Συνέδριο) το Α' Πανελλαδικό Σοσιαλιστικό Συνέδριο που ιδρύει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος, με τη συμμετοχή 300 αντιπροσώπων. Τα ΣΕΚ ενάμισι χρόνο αργότερα, στο 2ο Συνέδριό του (Απρίλης 1920), προσχωρεί στη 3η Κομμουνιστική Διεθνή προσθέτοντας σε παρένθεση στον τίτλο του τη λέξη «Κομμουνιστικό» και στα τέλη του 1923 μετονομάζεται σε «Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος».

Ιδεολογικές Συγκρούσεις μέσα στο Σ.Ε.Κ.

Οι πολιτικά προχωρημένες εργατικές και φτωχές αγροτικές μάζες συσπειρώνονται

γρήγορα και αγωνίζονται κάτω από τη σημαία του κόμματος αυτού, που συμβολίζει γενικά τους πόθους τους για την κοινωνική τους απελευθέρωση. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος υπήρξε ένα κόμμα εργατικό: από τη γενική του τοποθέτηση στο στίβο της ταξικής πάλης, από την προσπάθειά του για την ταξική συνειδητοποίηση, κινητοποίηση και συνδικαλιστική-πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης και των φτωχών χωρικών μέσα στις δύσκολες συνθήκες της καθυστερημένης εξέλιξης του εργατικού κινήματος, από τους στενούς δεσμούς που δημιούργησε με τις καταπιεζόμενες και εκμεταλλεζόμενες μάζες, που άλλωστε μέσα από το κόμμα αυτό διοχέτευαν τις συμπάθειές τους στην Οχτωβριανή Επανάσταση και στο νέο εργατικό κράτος που αυτή δημιούργησε. Το ΣΕΚ είναι ένα εργατικό αντικαπιταλιστικό κόμμα. Ωστόσο δεν είναι ένα επαναστατικό προλεταριακό κόμμα. το πρόγραμμά του έχει τη σφραγίδα του μικροαστικού ριζοσπαστισμού και πατσιφισμού («λαϊκή δημοκρατία», «εκδημοκράτηση των τριών εξουσιών», λαϊκός έλεγχος πάνω στην κυβέρνηση με την εισαγωγή του δημοψηφίσματος, «αφοπλισμός όλων των κρατών και αναγκαστική διαιτησία», «εθνική άμυνα», Κοινωνία των Εθνών κ.λπ.). Οι ριζοσπαστικοποιημένοι μικροαστοί διανοούμενοι δίνουν τον τόνο στην σοσιαλρεφορμιστική ηγεσία του και η οργανωτική του μορφή (τμήματα που συνέρχονται νόμιμα κ.λπ.) κάθε άλλο παρά ανταποκρίνεται στον υπεύθυνο ρόλο του μοχλού για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλιστικού καθεστώτος.

Η προλεταριακή-αριστερή πτέρυγα μέσα στο ΣΕΚ της περιόδου εκείνης αγωνίζεται εναντίον της σοσιαλιστικής δεξιάς για τον επαναστατικό προσανατολισμό του κόμματος, αλλά χάνει σύντομα την κυριότερη ηγετική της φυσιογνωμία, τον φωτισμένο μαχητή Δημοσθένη Λιγδόπουλο, που σκοτώνεται στη Μαύρη Θάλασσα τον Οχτώβρη του 1920 από ληστοπειρατές Τουρκοτλαζούς κατά την επιστροφή του από το 2ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Στο εσωτερικό του ΣΕΚ ωστόσο υπάρχει ζωή και διαμορφώνονται ελεύθερα οι ιδεολογικές και πολιτικές τάσεις.

Το Φλεβάρη του 1921 το μικροαστικό ρεφορμιστικό επιτελείο του ΣΕΚ μ' επικεφαλής τους Γ. Γεωργιάδη, Α. Σιδέρη, Ν. Δημητράτο, διακηρύττει την «ανάγκη της μακράς νομίμου υπάρξεως», υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις της Διεθνούς έχουν «απλώς ιστορικό χαρακτήρα» για το ελληνικό κόμμα και ότι το ΣΕΚ πρέπει να περιοριστεί σε «καθήκοντα οργάνωσης και προπαγάνδας». Όταν το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1922 η κατάρρευση του μικρασιατικού μετώπου, η επιστροφή των στρατιωτών, η εισροή των προσφύγων δημιουργούν ένα πλατύ κύμα επαναστατικού αναβρασμού στη χώρα, η διοίκηση αυτή, πανικόβλητη μπροστά στην επαναστατική κρίση που ξεσπούσε, καλεί τους εξεγερμένους φαντάρους να εγκαταλεί-

ψουν τα «αναρχικά κινήματα», να γυρίσουν ήσυχα στα σπίτια τους και να ζητήσουν ευθύνες με τους βουλευτές που θα στείλουν αύριο στη Βουλή. Η ίδια ηγεσία ρίχνει το σοβινιστικό σύνθημα του «αμυντικού πολέμου» στη Θράκη.

Όλη αυτή η δεξιά ομορτοουνιστική πολιτική, που εκφράζει την επίδραση της αστικής ιδεολογίας μέσα στο ΣΕΚ, προκαλεί την αγανάκτηση της εργατικής βάσης του κόμματος που δέχεται την επίδραση της αντικειμενικά επαναστατικής κατάστασης. Πρωτοπόρο ρόλο στην εξέγερση των προλεταριακών μελών του κόμματος εναντίον της πολιτικής της ηγεσίας του ΣΕΚ παίζει η κομμουνιστική φράξια των στρατευμένων μελών του ΣΕΚ που είχε αναπτύξει στο μέτωπο έντονη επαναστατική προπαγάνδα και ζύμωση μέσα στις στρατιωτικές μονάδες (συγκροτώντας πυρήνες, οργανώσεις, συμβούλια στρατιωτών, κυκλοφορώντας έντυπο υλικό κ.λπ.). Μετά τη μικρασιατική ήττα, η ομάδα αυτή γίνεται ο σημαφόρος της εσωκομματικής πάλης για τον επαναστατικό προσανατολισμό του κόμματος και δίνει αποφασιστικές μάχες με τη σοσιαλδημοκρατική δεξιά μέσα στους σχηματισμούς και στα σώματα του κόμματος στα 1922-23. Η «παλαιοπολεμιστική» ομάδα αναπτύσσει τη δραστηριότητά της παράλληλα με την όξυνση της επαναστατικής κρίσης στα 1922-23 και την άνοδο του συνδικαλιστικού κινήματος (τρίτη γενική πανελλαδική απεργία του Αυγούστου του 1923 και αιματοκύλισμα των εργατών στο Πασαλιμάνι από τους «δημοκράτες» Πλαστήρα και Παπανδρέου). Μ' επικεφαλής μεγάλης αξίας ηγετικές φυσιογνωμίες (Π. Πουλιόπουλο, Γ. Νικόλη κ.ά.) συνεχίζει τις προσπάθειές της στο Εθνικό συμβούλιο του ΚΚΕ (3-8 του Φλεβάρη 1924) για τον προλεταριακό προσανατολισμό της πολιτικής του ΚΚΕ και αναπτύσσει τη μαζική δράση της οργανώνοντας στις 5-9 Μάη 1924 το Πανελλήνιο Συνέδριο Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, ιδρύοντας την Ομοσπονδία ΠΠΘΣ, με εβδομαδιαίο όργανο τον «Παλιό Πολεμιστή», κυκλοφορώντας τη μπροσούρα «Πόλεμος κατά τον Πόλεμο» γραμμένη από τον Φ. Ορφανό (ψευδώνυμο του Πουλιόπουλου) κ.λπ.

Με την αποτίναξη της σοσιαλιστικής δεξιάς του από την ηγεσία και από τις γραμμές του κόμματος, το ΚΚΕ γίνεται το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πώς είναι το μαρξιστικό επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου. Η προσπάθεια για να γίνει το ΚΚΕ κόμμα μαρξιστικό συνεχίζεται από τον κεντρικό πυρήνα της παλαιοπολεμιστικής ομάδας (Πουλιόπουλος, Νικόλης κ.λπ.) που, παρ' όλες τις αδυναμίες, τις ταλαντεύσεις και τα λάθη της, αποτελεί τη μαρξιστική και αριστερή προλεταριακή τάση του ΚΚΕ που βρίσκει σημαντική απήχηση στις σφυρηλατημένες προλεταριακές οργανώσεις του κόμματος (Πειραιά, καπνεργάτες κ.λπ.). Για μια περίοδο μάλιστα γίνεται γενικός γραμματέας του ΚΚΕ ο Π.

▼ 6 Ιανουαρίου 1919: Πρώτη ανοιχτή συγκέντρωση του Σ.Ε.Κ.Ε.

Φάκελος: 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

Πουλιόπουλος που αποτελεί την πιο φωτεινή φυσιογνωμία του ελληνικού κομμουνισμού: κορυφαίος θεωρητικός, πολιτικός, ρήτορας και συνάμα με προλεταριακή ψυχολογία και σοσιαλιστικό ήθος, αλύγιστος μαχητής που με την όλη επαναστατική στάση του και τη μνημειώδη του απολογία στο στρατοδικείο της παγκαλικής δικτατορίας (Φλεβάρης 1926) υπεράσπισε τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού σε μια κρίσιμη στιγμή του ΚΚΕ που προκάλεσαν οι διώξεις της ηγεσίας του για το «Μακεδονικό».

Η τάση αυτή βάζει ολοένα πιο αποφασιστικά τα ζητήματα του προλεταριακού πολιτικού προσανατολισμού του ΚΚΕ, της βελτίωσης της κοινωνικής και ποιότητας σύνθεσής του, της θεωρητικής και πολιτικής εξύψωσης των στελεχών και των μελών του, της λειτουργίας του δημοκρατικού συγκροτήματος, της απόρριψης σαν σφαλερού του συνθήματος «*Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη*» και της υιοθέτησης του συνθήματος «*Αυτοδιάθεση της μακεδονικής εθνότητας ως τον κρατικό της αποχωρισμό*». Μα πολλά και μεγάλα εμπόδια δεν επιτρέπουν να επικρατήσει η τάση της μαρξιστικής ανάπτυξης του ΚΚΕ. Είναι αυτά: Η μεγάλη συρροή μικροαστικών και λουμπεν-προλεταριακών στοιχείων στις γραμμές του ΚΚΕ, η χαμηλή θεωρητική-πολιτική στάση των στελεχών και μελών του και ο απίστευτος κονφουζιονισμός που επικρατεί, η μερική και προσωρινή σταθεροποίηση του καπιτα-

λισμού, οι πρώτες σοβαρές διώξεις από την παγκαλική δικτατορία και-το σημαντικότερο-η περιπλοκή της μακρόχρονης εσωτερικής κρίσης του ΚΚΕ με τις εκδηλώσεις του γραφειοκρατικού εκφυλισμού του πρώτου εργατικού κράτους στη μεταλενινική (σταλινική) περίοδο και του ιδεολογικού εκφυλισμού της 3ης Διεθνούς. Αυτός ο εκφυλισμός στάθηκε ο αποφασιστικός αντικειμενικός συντελεστής που όχι μόνο δεν επέτρεψε στον ΚΚΕ να γίνει μαρξιστικό αλλά και το έβαλε στο δρόμο του γραφειοκρατικού του εκφυλισμού που κατάληξε στη θεωρητική άρνηση της σοσιαλιστικής επανάστασης και στο πρακτικό σαμποτάρισμά της.

Η Επικράτηση του Σταλινισμού στο ΚΚΕ

Το πρώτο σταλινικό συγκρότημα του ΚΚΕ εκπροσωπούμενο από τους Χαϊτά, Ευτυχιάδη και Ζαχαριάδη, ύστερ' από μια δραματική πάλη με τη μαρξιστική αριστερά -που υιοθετεί σ' αυτή την περίοδο τις απόψεις της τροτσκιστικής αριστεράς στο Ρωσικό ΚΚ-κατορθώνει να κυριαρχήσει στο κόμμα και να διαγράψει την προλεταριακή μαρξιστική του τάση χρησιμοποιώντας όλες τις μέθοδες και τα μέσα του γραφειοκρατικού σταλινικού μηχανισμού (συκοφαντίες, παραποιήσεις, στραγγάλισμα της εσωκομματικής δημοκρατίας κλπ.) με την ενίσχυση των Σμέραλ και Ρέμελε, αντιπροσώπων της Κομμουνιστικής Διεθνούς που ήρθαν στην Ελλάδα, και των

Ν. Μπουχάριν και Γ. Κολλάρωφ στην Εκτελεστική Επιτροπή της Κ.Δ.

Σ' αυτήν την περίοδο βρίσκονται τα πρώτα σπέρματα του σταλινικού ιδεολογικού εκφυλισμού του ΚΚΕ, που ολοκληρώθηκε αργότερα θεωρητικά με τις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κ.Ε. το Γενάρη του 1934 και πολιτικά στη μετέπειτα σταλινική πράξη. Ο Χαϊτάς εισηγήται στην Ανάφη την υποστήριξη του Πάγκαλου από το ΚΚΕ στις προεδρικές εκλογές και ο Κούτβης (ψευδώνυμο του Ζαχαριάδη) έρχεται σε επαίσχυντες συνεννοήσεις με τους υπασιπιστές του διχτάτορα τον Απρίλη του 1926. Στις 26 Αυγούστου του 1926 σε κύριο άρθρο του στο *Ριζοσπάστη* ο Ν. Ζαχαριάδης διακηρύττει ότι «*το Κομμουνιστικό Κόμμα είναι υπέρ της αριστερής μπουρζουαδικής δημοκρατίας*».

Στην κομματική διάσκεψη του Σεπτέμβρη 1926 η αντιπολίτευση (Πουλιόπουλος, Γιατόπουλος) καταπολέμησε αποφασιστικά το δεξιό οπορτουνιστικό σύνθημα «*αριστερή μπουρζουαδική δημοκρατία*» των Ευτυχιάδη-Ζαχαριάδη και το συγχυμένο σύνθημα «*πραγματική δημοκρατία*» του Χαϊτά και υπεράσπισε το ξεκάθαρο σύνθημα της «*προλεταριακής-σοβιετικής δημοκρατίας*». Γενικά η πολιτική του πρώτου αυτού σταλινικού συγκροτήματος χαρακτηρίζεται από κατσιακία πηδήματα από τον υπερδεξιό οπορτουνισμό («*αριστερή δημοκρατία*») στον υπεραριστερό εξτρεμισμό (συνδικαλιστική διάσπαση). Ενώ η πολιτική του δεύτερου σταλινικού συ-

γκροτήματος Θέου-Σιάντου-Πηλιώτη-Αλέξη στην περίοδο 1929-31, προσαρμόζεται ολότελα στην τυχοδιωκτική πολιτική της «*3ης και τελευταίας περιόδου του καπιταλισμού*» με συνθήματα δράσης τις «*μαχητικές διαδηλώσεις*», τις «*γενικές πολιτικές απεργίες*», τις «*επαναστατικές καθόδους των χωρικών στις πόλεις*», κλπ. Το Νοέμβρη του 1931 η Ε.Ε. της Διεθνούς καθαιρεί τη διοίκηση Θέου-Σιάντου κλπ. και διορίζει το συγκρότημα Ζαχαριάδη. Έτσι ανοίγει ο δρόμος για τη μακρόχρονη και μονολιθική βασιλεία του «*μεγάλου αρχηγού*».

Αναμφισβήτητα, το ντοκουμέντο που στάθηκε ο καμβάς για να πλεχθεί ο σταλινικός μύθος του «*μεγάλου αρχηγού*» είναι οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κ.Ε. (1934) με τις οποίες τάχα-καθώς έγραφε ο Ζέβγος-«*ο μαρξισμός-λενινισμός πήρε ντόπιο χρώμα*». Στην πραγματικότητα, οι αποφάσεις αυτές-που είναι άλλωστε διαποτισμένες από το πνεύμα της δεξιάς οπορτουνιστικής πολιτικής που ακολούθησε η Κ.Δ. μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία-αποτελούν τη θεωρητική αφετηρία για ολόκληρη την πολιτική που ακολουθήθηκε στην περίοδο 1934-1956, πολιτική συνεργασίας τάξεων και σοσιαλπατριωτισμού που οδήγησε στις φοβερότερες ήττες που γνώρισε το ελληνικό εργατικό κίνημα μέσα στις ευνοϊκότερες εθνικά και διεθνώς για την προλεταριακή επανάσταση αντικειμενικές συνθήκες.

Διακήρυξη του ΚΚΕ για τα 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

Μακριά από την αλήθεια και την πραγματικότητα

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Πριν προχωρήσουμε σε μια σύντομη εξέταση όσων λέει το ΚΚΕ για τα 100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ, πρέπει να σημειώσουμε ότι εντελώς αυθαίρετα ταυτίζει την επέτειο των 100 χρόνων από την ίδρυσή του με αυτή του ΚΚΕ. Κάτι τέτοιο αποτελεί παραχάραξη της αλήθειας όπως φαίνεται και από το κείμενο του ΚΔΚΕ που δημοσιεύουμε δίπλα.

Διαβάζοντας κανείς την Διακήρυξη του ΚΚΕ για τα 100 χρόνια, θα μπορούσε να διαπιστώσει ότι φραστικά λέγονται και σωστά πράγματα ή ότι γίνεται μια σωστή αυτοκριτική σε κάποιες θέσεις του κόμματος που άλλοτε αποτελούσαν τα ακλόνητα βάθρα του. Ωστόσο, ένας γνώστης της πορείας αυτού του κόμματος δεν θα πρέπει να είναι καθόλου σίγουρος ότι αυτά που λέει σήμερα το ΚΚΕ θα τα υποστηρίξει και αύριο όταν μια άλλη ηγεσία θα πάρει τη διεύθυνση του κόμματος, όπως έχει γίνει πολλές φορές μέχρι τώρα στην ιστορία του όπως και εκείνη του ΚΚΣΕ. Πάντως, η βασική δυσκολία/αδυναμία για να γράψει την ιστορία του το ΚΚΕ, οφείλεται στο ότι από τη μια μεριά εξακολουθεί να υπερασπίζει τη σταλινική πορεία του και από την άλλη δεν χρησιμοποιεί τον μαρξιστικό μέθοδο, και ως ισχυρίζεται το αντίθετο. Επιβεβαίωση του προηγούμενου ισχυρισμού είναι τα λίγα παραδείγματα από την Διακήρυξη του:

1. Γράφει για την ίδρυση του ΣΕΚΕ και τη μετονομασία του σε ΚΚΕ (3ο έκτακτο συνέδριο, 26 Νοέμβρη - 3 Δεκέμβρη 1924) και τη σύνδεση με τη 3η Διεθνή, αλλά δε λέει ποιοι πάλεψαν, για ποιους λόγους, αποκρύπτοντας έτσι τον πρωταγωνιστικό ρόλο του Π. Πουλιόπουλου, Γ. Νικόλη κ.ά.

2. Μιλάει για τα λάθη της 6ης Ολομέλειας 1934, «*Το ΚΚΕ, κάτω από την επίδραση της στρατηγικής γραμμής του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος (πχ. 7ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς) και της στρατηγικής που είχε επεξεργαστεί το 1934 (6η Ολομέλεια) και το 1935 (6ο συνέδριο), δεν μπόρεσε να συνδέσει στην πράξη τον ηρωικό εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με την κατάκτηση της εργατικής εξουσίας, με αποτέλεσμα να μην ανταποκριθεί στις συνθήκες της επαναστατικής κατάστασης που διαμορφώθηκε στην Ελλάδα κατά την Απελευθέρωση*». Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι αυτά είναι σωστά σε γενικές γραμμές εάν δεν αποκρύβονταν ότι αυτές ήταν οι θέσεις που υποστήριξε ο Πουλιόπουλος και οι τροτσκιστές για δεκαετίες.

3. Ακόμη χειρότερα εκθειάζεται ο «*θετικός ρόλος*» του Ν. Ζαχαριάδη, του εμπνευστή αυτών των «*καταστροφικών θέσεων*» που οδήγησαν: Στο λαϊκό μέτωπο με τους φιλελεύθερους βενιζελικούς (Σύμφωνο Σγκάβαϊνα -Σοφούλη), στην υποτίμηση και προδοσία του Μάη του '36, τα πατριωτικά και αντιφασιστικά μέτωπα (3 γράμματα για τον πόλεμο, χαρακτήρας του Β' Π.Π. κ.λπ.

4. Απορρίπτει τα «*στάδια*» και καταδικάζει τις συμφωνίες Λίβανου, Καζέρτας, Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας υπό τον Γ. Παπανδρέου, Βάρκιζας («*Το ΚΚΕ και το ΕΑΜ συμμετείχαν με υπουργούς στη συγκρότηση κυβέρνησης «εθνικής ενότητας*», το διάστημα Σεπτέμβρη - Δεκέμβρη 1944. Όμως, η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη») και κατά κάποιο τρόπο σωστά τις/τα συνδέει με την 6η Ολομέλεια, αλλά σε κανένα σημείο δεν παραδέχεται ότι όλα αυτά επισημαίνονταν εκείνη την εποχή και όχι δεκαετίες μετά (δες και συζητήσεις ΚΚΕ-ΚΔΚΕ) από τους τροτσκιστές.

5. Για την περίοδο του «*εμφύλιου πολέμου*» δεν λέει ουσιαστικά τίποτα πέρα από μια αναφορά, «*Ο ΔΣΕ έσωσε την τιμή του λαού και του ΚΚΕ*», που προφανώς είναι μια υπεκφυγή.

6. Αναγνωρίζει ότι η ίδρυση της ΕΔΑ ήταν λάθος και το ίδιο κάνει σχεδόν για το σύνολο των δεκαετιών του '50 και '60.

7. Δεν αναφέρει ούτε μια λέξη για τις ευθύνες της ηγεσίας του ΚΚΕ για την επιβολή της δικτατορίας. Αντίθετα λέει πολλά για την περίοδο της δικτατορίας-όλα όμως μακριά και αντίθετα από την αλήθεια-το ΚΚΕ «*ήταν το μόνο κόμμα... στον οργανωμένο από τα κάτω αντιδικτατορικό αγώνα ως λαϊκή εξέγερση, χωρίς να αποκλείει και την αναγκαιότητα της ένοπλης αναμέτρησης (!!)*» ενώ οι δυνάμεις της ΚΝΕ είχαν «*κορυφαία συμβολή στις καταλήψεις της Νομικής και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου*» (!!!), όταν όλοι γνωρίζουν ότι δεν έκανε και τίποτα σπουδαίο και την εξέγερση του Πολυτεχνείου την κατήγγειλε σαν έργο προβοκατόρων.

8. Χαρακτηρίζει με μισόλογα «*λαθεμένη τη συμμετοχή στο σχηματισμό των αστικών κυβερνήσεων Τζανετάκη (ΝΔ και Συνασπισμός) και Ζολώτα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμός)*», αλλά δε λέει τίποτα για την πολιτική του από την μεταπολίτευση και μετά που δεν διέφερε επί της ουσίας και οδήγησε στη συμμετοχή (ήπια αντιπολίτευση, αλλαγή και πραγματική αλλαγή κ.ά.).

9. Αν και η φύση και οι αιτίες της κατάρρευσης του λεγόμενου «*υπαρκτού σοσιαλισμού*» είναι σε γενικές γραμμές γνωστές, το ΚΚΕ εξακολουθεί: α) να ονομάζει τα καθεστώτα αυτά σοσιαλιστικά και β) να βλέπει τις αιτίες κατάρρευσης, «*το σημείο οπορτουνιστικής στροφής του ΚΚΣΕ στο 20ό*

συνεδριό του (1956)».

10. Μιλάει για το σοσιαλισμό όπως τον εννοεί το ΚΚΕ, «*πυρήνα της εργατικής εξουσίας αποτελεί η συνέλευση των εργαζομένων... με εκλογή των αντιπροσώπων τους από τα κάτω προς τα πάνω, με δικαίωμα ελέγχου και ανάκλησής τους*». Βέβαια αυτά τα μισόλογα δε έχουν καμιά σχέση με μια πραγματική σοσιαλιστική δημοκρατία (το ΚΚΕ αποκλείει την ύπαρξη οποιουδήποτε άλλου εργατικού κόμματος), όπως και με τις σταλινικές δικτατορίες που υποστηρίζει ακόμη και σήμερα. Ούτε βέβαια με την πρακτική του ΚΚΕ μέσα στο εργατικό κίνημα που χαρακτηρίζει όλες αριστερές δυνάμεις σαν χαφιέδες, πράκτορες, τσιράκια των εργοδοτών κ.λπ.

11. Δεν αναφέρεται καθόλου στην κρίση του 2008 του παγκόσμιου καπιταλισμού, την μεγαλύτερη από το κραχ του 1929, πράγμα που προκαλεί το λιγότερο απορία αν δεν κρύβει καμιά από εκείνες τις εκ των υστέρων ιστορικές παραδοξολογίες του ΚΚΕ. Την ίδια απορία προκαλεί η απουσία οποιασδήποτε αναφοράς στα μνημόνια, στους νέους και βαθιούς ταξικούς διαχωρισμούς που προκάλεσαν, στην αστάθεια και στην κρίση του αστικού καθεστώτος κ.λπ.

12. Τέλος όπως λέει η Διακήρυξη, μετά το 1991 όλα άρχισαν να πηγαίνουν καλά, «*Το ΚΚΕ έθεσε τα θεμέλια νέας στρατηγικής αντίληψης στο 15ο Συνεδριό του (1996) και την επεξεργάστηκε πιο ολοκληρωμένα στο νέο Πρόγραμμα που διαμόρφωσε στο 19ο Συνεδριό του (2013)*». Τώρα πως γίνεται το 15ο Συνέδριο να ολοκληρώνεται στο 19ο που λένε ακριβώς αντίθετα πράγματα, ενδεχόμενα κάποια άλλη διακήρυξη να μας το εξηγήσει ή να διαπιστώσει λάθος.

4η αξιολόγηση: Τελειώνουν τους εργαζόμενους, όχι τα Μνημόνια

Μετά και τα βάρβαρα μέτρα που ψήφισε στις 15/1 (για το κλείσιμο της 3ης αξιολόγησης) η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και αφού έχει το θράσος να ξεστομίζει ότι το 2018 θα είναι η χρονιά που θα βγούμε από τα μνημόνια, τρέχει γρήγορα να κλείσει την 4η αξιολόγηση φέρνοντας νέο πακέτο μέτρων. Απαιτεί να κλείσει η 4η αξιολόγηση με τον ίδιο τρόπο που ψήφισε και το τελευταίο πακέτο μέτρων (1.531 σελίδων με 400 άρθρα – κανονικό μνημόνιο), δηλαδή τάχιστα και με την στήριξη όλων των μνημονιακών δυνάμεων. Τα μέτρα που ψήφισε είναι σκληρά και έρχονται να πατήσουν σε μια κατεστραμμένη κοινωνία που διανύει το όγδοο μνημονιακό έτος. Τα πιο σημαντικά είναι η κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας, το ξεπούλημα της εναπομένουσας δημόσιας περιουσίας (ρεύμα, νερό, συγκοινωνίες, κ.λπ.), την επιτάχυνση τις διαδικασίας των Πλειστηριασμών, την κατάργηση αρκετών Κοινωνικών επιδομάτων καθώς και το κλείσιμο των μικρών επιχειρήσεων.

Τα αδιέξοδα της κρίσης

Μέσα στο τελευταίο 10ήμερο του Φεβρουαρίου προγραμματίζεται να ξεκινήσουν οι διαδικασίες για την ολοκλήρωση των μέτρων για το κλείσιμο της 4ης αξιολόγησης. Η πρώτη ημερομηνία είναι η επόμενη συνεδρίαση του Eurogroup (19/2) όπου θα συζητηθούν τα επόμενα 82 προαπαιτούμενα που πρέπει να ψηφιστούν το αργότερο μέχρι τον Ιούνιο. Εκκρεμεί ο χρόνος μείωσης του αφορολόγητου και οι απαιτήσεις των δανειστών είναι να ξεκινήσει νωρίτερα προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος για πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ μέσα στο 2019. Τον Μάιο αναμένονται τα αποτελέσματα των τεστ αντοχής των τραπεζικών «Stress Tests».

Τραπεζικά «Stress Tests»: Μαύρες τρύπες και απολύσεις

Στα «τεστ αντοχής» (stress tests), που ξεκινάνε τον Φεβρουάριο (το πόρισμα θα βγει τον Μάιο), θα επιχειρηθεί για ακόμα μια φορά να συγκαλυφθεί, πρώτο, η ουσιαστική χρεοκοπία των ελληνικών τραπεζών, δεύτερο, ότι αυτή είναι βασικό κομμάτι της συνολικής, τεράστιας κρίσης της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας, που Μνημονιακοί και Δανειστές επιχειρούν να εξωραϊσουν την εικόνα της, να εξαπατήσουν ότι βγαίνει από τα Μνημόνια.

Τα τεστ διεξάγονται πανευρωπαϊκά. Παρόλες τις ενισχύσεις της «ποσοτικής χαλάρωσης» της ΕΚΤ, ο τραπεζικός τομέας της ΕΕ εξακολουθεί να είναι χρεοκοπημένος, με περιοδικά επαναλαμβανόμενες χρεοκοπίες τραπεζών (ιταλικών, πορτογαλικών, ισπανικών κ.ά.), που αποτρέπονται προσωρινά μέσω κρατικών ενισχύσεων, κατά παράβαση των ευρωπαϊκών κανόνων ενοποίησης του τραπεζικού συστήματος. Χαρακτηριστική η κατάσταση της Ντόιτσε Μπανκ, που εκτός ότι κατέχει ένα τρομακτικό μέγεθος σάπιων, «τοξικών» τίτλων, το 2017 εμφάνισε ζημιές για 3^η συνεχόμενη χρονιά (πολύ μεγαλύτερες από ότι προέβλεπαν διάφοροι «ειδικοί»).

Τα τεστ βασίζονται σε σενάρια της Ευρωπαϊκής Τραπεζικής Αρχής. Στο δυσμενές σενάριο, που αποτυπώνει καλύτερα τους νέους κινδύνους που απειλούν την ελληνική οικονομία, προβλέπεται για την 3ετία 2018–2020: α) Αισθητή μείωση του ΑΕΠ (πάνω από 3%). β) Οριακή μείωση της επίσημα καταγεγραμμένης ανεργίας (σε 19,1% το 2020). γ) Μείωση (περίπου 18%) των τιμών των οικιστικών και

σάρων ελληνικών τραπεζών ενώ θα γίνουν προσπάθειες εξόδου στις αγορές με ελληνικά ομόλογα για να δουν αν η ελληνική οικονομία αντέχει. Τα παραπάνω πρέπει να έχουν ολοκληρωθεί μέχρι τον Αύγουστο οπότε και τελειώνει τυπικά το 3ο Μνημόνιο. Αν η ελληνική οικονομία δεν καταφέρει ελεγχόμενη «έξοδο στις αγορές», πράγμα αρκετά πιθανό τότε θα έχουμε νέο μνημόνιο.

Στο Eurogroup στις 22/1, δόθηκαν στη δημοσιότητα όλα τα επίσημα κείμενα: το κείμενο συμμόρφωσης, το αναθεωρημένο μνημόνιο και το τεχνικό μνημόνιο. Από εκεί προέκυψε ότι η Κυβέρνηση πρέπει να υλοποιήσει 15 προαπαιτούμενα για να εκταμιεύσει την δόση των 5,7 δισ. ευρώ που εγκρίθηκε. Στον συγκεκριμένο κατάλογο, ξεχωρίζουν οι πλειστηριασμοί, η αλλαγή ωραρίου των δασκάλων, η κινητικότητα στο δημόσιο, εκκρεμότητες που συνδέονται με το Ελληνικό, κ.α. Μετά το Eurogroup της 19/2 και αφού η κυβέρνηση τα «δώσει όλα» θα προχωρήσει και η εκταμίευση της δόσης των 5,7 δισ. ευρώ (εκ των οποίων τα 500 εκ. ευρώ δεσμεύονται για ληξιπρόθεσμες υποχρεώσεις του Δημοσίου) από τον EMS. Σε εκκρεμότητα θα παραμείνει η εκταμίευση της τελευταίας δόσης (1 δισ.) και πάλι για ληξιπρόθεσμες οφειλές. Αυτή η διαδικασία θα τρέχει παράλληλα με τις συζητήσεις για την 4η αξιολόγηση. Επιπλέον των 500 εκ. που πρέπει να δοθούν μέσα στον Φεβρουάριο, θα πρέπει να γίνουν πληρωμές ληξιπρόθεσμων οφειλών 1 δισ., ενώ με την εκταμίευση του Απριλίου ή Μαΐου ύψους 1 δισ. ευρώ θα πρέπει να γίνουν πληρωμές 2 δισ. Τα χρήματα που υπολείπονται επαρκούν οριακά για τις δαπάνες μισθών και συντάξεων ενός τριμήνου. Ο μόνος τρόπος να υλοποιήσουν το σχέδιο εξόδου στις αγορές είναι η αφαιμά-

ξη του ελληνικού λαού με νέα μέτρα.

Μέτρα για τα εργασιακά, τις συντάξεις και τα επιδόματα

Για τα εργασιακά προβλέπεται η αλλαγή της δυνατότητας των εργαζομένων να προσφεύγουν μονομερώς στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας σε περιπτώσεις εργατικής διαφοράς, ενώ ταυτόχρονα απαιτείται η κατάργηση της εργατικής νομοθεσίας και η παγίωση όλων των αντεργατικών μέτρων που έχουν ληφθεί στα μνημονιακά χρόνια. Ζητείται η δημιουργία μηχανισμού αντιπροσωπευτικότητας των κλαδικών συμβάσεων εργασίας (που βάζει τέλος στα σενάρια επαναφοράς των συλλογικών διαπραγματεύσεων). Όλα αυτά προστίθενται στην απελπιστική κατάσταση των εργαζομένων που ακόμα και το δικαίωμα στην απεργία, αμφισβητείται/καταργείται. Με τα μέτρα της 4ης αξιολόγησης ολοκληρώνεται το παζλ κατάργησης όλων των δικαιωμάτων που κατέκτησαν οι εργαζόμενοι μέσα από τους αγώνες 150 χρόνων. Ολοκληρώνεται ένα Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης στο οποίο το μόνο και απόλυτο δικαίωμα είναι το δίκιο του εργοδότη.

Για το Συνταξιοδοτικό απαιτείται η ολοκλήρωση του επανυπολογισμού των συντάξεων για τον προσδιορισμό της προσωπικής

στρέφει ξανά στο «κόκκινο», ενώ προστίθενται νέα. Για να τα ξεφορτωθούν, οι τράπεζες τα πουλάνε στις ειδικές εταιρίες-«γύπες» σε όχι πάνω από το 3% της ονομαστικής αξίας τους. Επίσης, προχωράνε σε διαγραφές (όσων εκτιμάται ότι δεν μπορούν να ανακτηθούν), που έφτασαν τα 4,4 δισ. ευρώ το 9μηνο του 2017. Αυτό έκανε τους μηχανισμούς των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών/δανειστών (SSM) να σφίξουν τα λουριά, απαιτώντας να μειωθούν οι διαγραφές και να ενεργοποιηθούν οι πλειστηριασμοί! Πάντως, οι διαγραφές είναι απαραίτητες, αλλιώς το τραπεζικό σύστημα δεν «καθαρίζει». Έτσι, ετοιμάζεται νόμος για τη διευκόλυνσή τους (προαπαιτούμενο της 4^{ης} αξιολόγησης), με στόχο συνολικές διαγραφές 10,6 δισ. ευρώ στη διετία 2018–2019. Μάλιστα, αυτό το ποσό είναι ίδιο με τον στόχο των τραπεζών για έσοδα από πλειστηριασμούς «κόκκινων» δανείων.

Τέλος, από 1^η Φεβρουαρίου ισχύουν νέα λογιστικά πρότυπα, που απαιτούν από τις τράπεζες να προβλέπουν εκ των προτέρων κεφάλαια για πιθανές μελλοντικές ζημιές (και όχι για όσες έχουν ήδη πραγματοποιηθεί). Μόνο αυτός ο λογαριασμός για τις ελληνικές τράπεζες φτάνει στα 6 δισ.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η παραπάνω άθλια κατάσταση των τραπεζών διαμορφώνεται μετά από τις απανωτές «σωτήριες» ανακεφαλαιοποιήσεις τους με χρήματα του ελληνικού λαού, αλλά και διάφορα τρικ και «δώρα» των κυβερνήσεων και του αστικού κράτους (όπως π.χ. ότι περίπου 20 δισ. των σημερινών κεφαλαίων τους είναι αναβαλλόμενος φόρος).

Για όλους αυτούς τους λόγους, έχει ήδη ξεκινήσει ένας κύκλος μεγάλης συρρίκνωσης των καταστημάτων και του προσωπικού τους,

διαφοράς, η οποία θα περικοπεί κατά 18%, το επόμενο έτος. Ζητούν την έκδοση έως τον Ιούνιο της υπουργικής απόφασης για την κατάργηση του ΕΚΑΣ, καθώς και την καθιέρωση ενιαίου κανονισμού παροχών για τον ΕΦΚΑ, που θα οδηγήσει σε περικοπές. Οι νέες μειώσεις οδηγούν σε εξαθλίωση εκατοντάδες χιλιάδες συνταξιούχους. Ζητείται η καθιέρωση νέου συστήματος για την αξιολόγηση αναπηρικών επιδομάτων καθώς και η μεταρρύθμιση του συστήματος επιδοτούμενης μετακίνησης.

Η μόνη βιώσιμη λύση είναι η έξοδος από το Ευρώ και την Ε.Ε.

Η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμενουνού μιλά για έξοδο από την κρίση και για έξοδο στις αγορές. Έρχεται το τέλος των μνημονίων κραυγάζουν οι Τσιπραιοί όμως η αλήθεια είναι ότι σχεδιάζουν το τέλος των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Πρέπει να οργανώσουμε τους αγώνες μας και να πραγματοποιήσουμε την μοναδική έξοδο που θα μας βοηθήσει να ζήσουμε. Την πραγματική έξοδο από τα μνημόνια και τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τις Ε.Ε.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Στα επόμενα 2–3 χρόνια θα κλείσουν 1.000–1.200 καταστήματα, ενώ θα δουν την «έξοδο» 3.500 εργαζόμενοι (προγράμματα «εθελουσίας», απολύσεις), το 10% του συνόλου.

Ο συνδυασμός της κατάρρευσης των καταθέσεων στα μνημονιακά χρόνια (που δεν μπορεί να αντισταθμιστεί με πιθανές μικρές ή συγκυριακές αυξήσεις στα αμέσως επόμενα χρόνια) και της έκρηξης του ιδιωτικού χρέους («κόκκινα» δάνεια κ.ά.) είναι καταλυτικός για τις ελληνικές τράπεζες. Είναι πολύ πιθανό ότι οι τρύπες τους δεν μπορούν να κλείσουν, όσο βάρβαρα κι αν εξορμήσουν ενάντια σε λαϊκά σπίατα και εισοδήματα. Ειδικά αν έχουμε μια νέα υποτροπή της δομικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού. Έτσι μπορεί να χρειαστεί νέα ανακεφαλαιοποίηση ή πρόσθετοι κεφαλαιακοί έλεγχοι, δηλαδή να φορτωθεί ξανά η εργατική τάξη τη διάσωσή τους.

Μόνη διέξοδος για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα είναι η πάλη για την εθνικοποίηση των τραπεζών κάτω από εργατικό έλεγχο – παράλληλα με μια γενναία διαγραφή χρεών, με κριτήριο την ανακούφιση των πιο αδύναμων κοινωνικών στρωμάτων, αλλά και τη διευκόλυνση μιας πραγματικά άλλης λειτουργίας, μιας παραγωγικής ανάπτυξης της οικονομίας.

Νέα εξέγερση στην Τυνησία Εφτά χρόνια από την Αράβικη Άνοιξη

Λίγο πριν συμπληρωθούν 7 χρόνια από την εξέγερση του τυνησιακού λαού ενάντια στο δικτατορικό καθεστώς του Μπεν Άλι, την εξέγερση που σηματοδότησε την αρχή της Αραβικής Άνοιξης, ένα νέο κύμα κοινωνικών εκρήξεων συνταράσσει την Τυνησία, όσο και μια σειρά χώρες (Ιράν, Μαρόκο, Σουδάν), μαρτυρώντας ότι το «θηρίο» που ξύπνησε πριν από 7 χρόνια, με τις εργατικές και λαϊκές μάζες αυτών των χωρών να απαιτούν δημοκρατία, κοινωνική δικαιοσύνη, δουλειά και αξιοπρέπεια παραμένει ζωντανό παρά τις άμεσες και έμμεσες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τον ISIS, τους πολέμους, το θάνατο και την καταστροφή.

Φτώχεια και Ανεργία

Αφορμή για το νέο κύμα διαδηλώσεων που κατακλύζει ολόκληρη τη χώρα αποτέλεσε η δολοφονία ενός διαδηλωτή από την αστυνομία στις 8/1. Η σταγόνα, ωστόσο, που ξεχείλισε το ποτήρι ήταν η ψήφιση του νέου προϋπολογισμού που προβλέπει, ανάμεσα στα άλλα, μεγάλες αυξήσεις σε πολλά είδη πρώτης ανάγκης όπως: καύσιμα, ρεύμα, τηλεφωνο, καφές, τσάι, ρύζι και τα περισσότερα εισαγόμενα αγαθά. Προβλέπει την περικοπή των δαπανών του δημόσιου τομέα και τη μείωση των μισθών και των συντάξεων του δημοσίου από 15% του ΑΕΠ, σήμερα, σε 12,5% μέχρι το 2020. Πρόκειται για μέτρα που επέβαλε το ΔΝΤ, από το οποίο η χώρα έλαβε δάνειο ύψους 2,4 δις ευρώ το 2016, προκειμένου να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις των δανειστών της και να μειώσει το έλλειμμα της. Τα παραπάνω, ενώ η μέχρι σήμερα εφαρμογή

του προγράμματος έχει αποτύχει παταγωδώς: η ανεργία ξεπερνά το 15% (33% στη νεολαία), οι κοινωνικές ανισότητες μεγαλώνουν, το έλλειμμα αυξήθηκε κατά 23,5% το 2017, και ο πληθωρισμός έφτασε το 6,4 το ίδιο διάστημα, ενώ το δημόσιο, το εθνικό νόμισμα, υποχώρησε για πρώτη φορά στο 3,011 προς 1 έναντι του ευρώ. Η αύξηση του πληθωρισμού και η υποτίμηση του δηναρίου από τη μία, μειώνουν την αγοραστική δύναμη του λαού και από την άλλη, αυξάνουν το εμπορικό έλλειμμα και το εξωτερικό χρέος της χώρας.

Το Παλιό Καθεστώς με Νέο Μανδύα

Δίπλα στην αγανάκτηση για την αυξανόμενη φτώχεια, η πολιτική πραγματικότητα αποτελεί ένα δεύτερο παράγοντα απογοήτευσης και οργής. Μετά την εκδίωξη του Μπεν Άλι, στην προεδρία εγκαταστάθηκε ένας από τους συνεργάτες του, ο 91χρονος σήμερα Μπέτζι Σάιντ Εσέμτσι και ακολουθήθηκαν πολιτικές λιτότητας, δραστηκής περικοπής δαπανών και ενίσχυσης του ιδιωτικού τομέα. Τα τελευταία δύομισιά χρόνια κυβερνά ένας συνασπισμός φιλελευθέρων και μετριοπαθών ισλαμιστών, στον οποίο κυριαρχεί το κόμμα του Μπεν Άλι, με νέο όνομα, και υπό τον εκλεκτό του ΔΝΤ Γιούσεφ Σάχεντ (έβδομος πρωθυπουργός σε έξι χρόνια). Στην κυβέρνηση συμμετέχουν σε θέσεις-κλειδιά αρκετοί πρώην συνεργάτες του Μπεν Άλι. Πρόσφατα, αυτή η κυβέρνηση πέρασε νόμο με τον οποίο απαλλάσσονται πάνω από 2.000 επιχειρηματίες και αξιωματούχοι που κατηγορούνταν για διαπλοκή με το προηγούμενο καθεστώς. Έτσι, παρά το νέο Σύνταγμα και τις εκλογές

που ακολούθησαν την εξέγερση του 2011, το παλιό καθεστώς ζει και βασιλεύει, ενώ οι δυνάμεις της αριστεράς και το ιστορικά ισχυρό συνδικαλιστικό κίνημα αποδείχτηκαν αδύναμα να αναλάβουν το ρόλο της δημιουργίας μιας ισχυρής αντιπάλης δύναμης. Η μεν Γενική Ομοσπονδία Εργατών (UGTT) επέλεξε να συμβιβαστεί, ενώ το Λαϊκό Μέτωπο και ο ηγέτης του Χαμά Χαμαμί, ιστορικό στέλεχος του κομμουνιστικού κινήματος, που συγκεντρώνουν τα πυρά της κυβέρνησης για τα τελευταία γεγονότα, προσπαθούν να εμφανιστούν σαν ηγέτες της νέας εξέγερσης, χωρίς όμως να έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη του κόσμου και κυρίως της νεολαίας που όπως και το 2011, πρωτοστατεί στις κινητοποιήσεις.

Η Νέα Εξέγερση

Διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ξεσπούν, τα τελευταία δύο χρόνια, σε διάφορες περιοχές της χώρας. Το πρόσφατο κύμα, ωστόσο, ξεκίνησε ταυτόχρονα σε 10 πόλεις και απλώθηκε αστραπιαία σε ολόκληρη τη χώρα, παρά την κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί από τον προηγούμενο Νοέμβριο μετά την αιματηρή τρομοκρατική επίθεση ισλαμιστών στην Τύνιδα. Αντιμετωπίστηκε από την κυβέρνηση με ανάπτυξη πάνοπλων στρατιωτικών δυνάμεων, εκατοντάδες συλλήψεις – μεταξύ των οποίων πλήθους ακτιβιστών, πολιτικών αντιπάλων και συνδικαλιστών – και εκατοντάδες τραυματίες. Σε πολλές περιοχές οι διαδηλωτές πυρπόλησαν αστυνομικά τμήματα, εφορίες, κυβερνητικά κτίρια και τράπεζες, ενώ δεν έλειψαν οι λεηλασίες καταστημάτων. Παρά το όργιο καταστο-

λής, βίας και συλλήψεων, παρά τις υποσχέσεις για προσλήψεις και τερματισμό της λιτότητας που δεν πείθουν κανένα, η κυβέρνηση αδυνατεί να ελέγξει την κατάσταση και βρίσκεται σε κατάσταση πανικού μπροστά στο ενδεχόμενο μιας νέας «άνοιξης».

Πανικός απόλυτα δικαιολογημένος αφού στο Σουδάν, το κύμα διαμαρτυρίας που φουντώνει εδώ και ένα χρόνο, παίρνει πια πρωτοφανείς διαστάσεις. Στον ίδιο δρόμο βαδίζει το Μαρόκο, ενώ και στο Ιράν βρίσκεται σε εξέλιξη μια κοινωνική έκρηξη (με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές να επιδιώκουν να της προσδώσουν βρώμικο ρόλο). Μπορεί οι χώρες της Αραβικής Άνοιξης να έχουν λυγίσει κάτω από το βάρος και την ένταση της επέμβασης των ιμπεριαλιστών και των φιλοϊμπεριαλιστικών καθεστώτων της περιοχής, τους εμφυλίους που έσπειραν στα εδάφη τους, τα δικτατορικά καθεστώτα που τους επιβλήθηκαν, όμως η επαναστατική διαδικασία που ξεκίνησε επτά χρόνια πριν δεν έχει σταματήσει, ακριβώς διότι οι αιτίες που την προκάλεσαν συνεχίζουν να υπάρχουν και να βαθαίνουν. Όσο μεγαλύτερο είναι το χάος και η αστάθεια που σπέρνουν στην περιοχή τόσο αυξάνει το υπόβαθρο της εργατικής και λαϊκής αγανάκτησης απέναντι στα καθεστώτα και τις πολιτικές τους.

■ Μαρία Κτιστάκη

Οι ιμπεριαλιστές διαρρηγνύουν περαιτέρω το συριακό παζλ

Στις αρχές του Δεκέμβρη η Μόσχα ανακοίνωσε την «πλήρη απελευθέρωση» του συριακού εδάφους από την επιβολή του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ) και ο Πούτιν κατά την διάρκεια αμφιδιαστικής επίσκεψης στη ρωσική αεροπορική βάση Χμέιμι κοντά στην Λαττάκεια, διέταξε την αποχώρηση «σημαντικού τμήματος» των ρωσικών δυνάμεων, αφού δεν υπάρχει πλέον ανάγκη για ανάπτυξη ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων σε μεγάλη έκταση.

Η ρωσική επέμβαση άλλαξε τους σχετισμούς δύναμης και βοήθησε τον Άσαντ να ελέγξει το 55% του συριακού εδάφους, να δημιουργηθεί ένας άξονας Ρωσίας, Ιράν και Τουρκίας, ο οποίος στις συνομιλίες στην Αστάνα του Καζακστάν συγκρότησε μια διαδικασία συζήτησης μεταξύ ανταρτών και Άσαντ που στόχο είχε να καθορίσει την μορφή του καθεστώτος στο νέο τοπίο που είχε προκύψει μετά την ήττα του ΙΚ και τον περιορισμό των ανταρτών σε κάποιους θύλακες και στην Ιντλίμπ. Στις 29 και 30 Ιανουαρίου στο τουριστικό θέρετρο της Μαύρης Θάλασσας Σότσι θα γινόταν συνάντηση όλων των εμπλεκόμενων στο συριακό παζλ που θα συζητούσε το νέο Σύνταγμα. Στην συνάντηση είχαν προσκληθεί και οι Κούρδοι του PYD, παρά την αντίθεση της Τουρκίας, η οποία το θεωρεί σωστά αδελφό κόμμα του PKK που δρα στο εσωτερικό της Τουρκίας και επιδιώκει την αυτονομία μεγάλου τμήματος στα νοτιοανατολικά της χώρας. Οι Κούρδοι του PYD, με την βοήθεια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, έχουν συγκροτήσει τις SDF, έχουν απελευθερώσει την Ράκα από το ΙΚ, έχουν συγκροτήσει την αυτόνομη

περιοχή της Ροζάβα, ελέγχουν το 28% του συριακού εδάφους ανατολικά του Ευφράτη και τον θύλακα του Αφρίν που αποτελεί εν δυνάμει έξοδο προς την θάλασσα αλλά και απειλή των διόδων από όπου περνά η ενίσχυση της Τουρκίας προς τον FSA την μόνη δύναμη ανταρτών που ελέγχει στην Συρία. Οι Κούρδοι αποτελούν το μοναδικό έρεισμα των ΗΠΑ στην Συρία αφού ο Τουρκικός καπιταλισμός δεν δέχτηκε τον εξοπλισμό των Κούρδων και την αυτονομία τους που προώθησαν οι ΗΠΑ ενάντια στο ΙΚ, ενώ η αμερικανική στρατηγική αδράνεια στην περιοχή δημιούργησε ένα κενό το οποίο έσπευσε να καλύψει ο Ρώσικος ιμπεριαλισμός παρά την ρήξη που είχε δημιουργηθεί με την Τουρκία λόγω κατάρριψης ρωσικού μαχητικού. Από τότε η σύγκρουση ΗΠΑ-Τουρκίας μεγαλώνει και εκτραχύνεται. Ωστόσο οι Ρώσοι διατηρούσαν «καλές σχέσεις» και με τους Κούρδους (στρατιωτική παρουσία στο Αφρίν) παρά την σύγκρουση των τελευταίων τόσο με την Τουρκία όσο και με το καθεστώς Άσαντ. Το Σότσι στην ουσία θα επικύρωνε την επιρροή της Ρωσίας και του Ιράν στην περιοχή, θα δημιουργούσε μια διόδο για την Κίνα στα πλαίσια του Δρόμου του Μεταξιού και θα έβαζε την Τουρκία στο παιχνίδι.

Όμως η νέα «Εθνική Αμυντική Στρατηγική» των ΗΠΑ θέτει σαν μεγαλύτερη απειλή για την εθνική ασφάλεια της χώρας τις Ρωσία, Κίνα, το Ιράν και την Β. Κορέα, εξοβελίζοντας την «τρομοκρατία». Επομένως θα ήταν αδύνατον να γίνει αποδεκτή η κατάσταση που προωθούσε η Ρωσία για «ειρήνευση» στη Συρία. Έτσι οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν την δημιουργία μιας αξιό-

πιστης δύναμης 30.000 ανδρών από τις SDF για την φύλαξη των συνόρων Συρίας-Τουρκίας! Η πρόκληση για την Τουρκία ήταν μεγάλη αφού προδιέγραφε την δημιουργία Κουρδικού ισχυρού ερείσματος που θα αύξανε τις αποσχιστικές τάσεις των Κούρδων του PKK στο εσωτερικό της. Έτσι ξεκίνησε μια δεύτερη εισβολή στην Συρία ενάντια στο Αφρίν με άρματα μάχης που ενισχύουν τον FSA και την απειλή να επεκταθεί ανατολικά προς τα σύνορα με το Ιράκ σαρώνοντας την Ροζάβα. Οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές – ενημερωμένοι για την επέμβαση – κάλεσαν σε αυτοσυγκράτηση και ζήτησαν τον περιορισμό της εισβολής και τον σεβασμό των αμάχων! Το ΝΑΤΟ αναγνώρισε το δικαίωμα της Τουρκίας για «άμυνα αλλά με αναλογικό και μετρημένο τρόπο»!

Η Γερμανία και η Γαλλία κάλεσαν την Τουρκία να μην μετατρέψει την εισβολή σε μόνιμη κατοχή! Οι Ρώσοι αποχώρησαν από το Αφρίν και επέτρεψαν στην Τουρκική αεροπορία να βομβαρδίσει την πόλη. Είναι φανερό ότι κανείς δεν αντιτάχτηκε άμεσα στον Τουρκικό «κλάδο ελαίας» μη θέλοντας να συγκρουστούν άμεσα με την περιφερειακή δύναμη που λέγεται Τουρκία. Παράλληλα ο Ερντογάν έβαλε σε εφαρμογή ένα εθνικιστικό παραλήρημα με απαγόρευση στον τύπο να μιλάει ενάντια στην επέμβαση, διώξεις όσων Κούρδων διαμαρτυρήθηκαν ή τόλμησαν να διαδηλώσουν, και ειδικά μέτρα για την κάλυψη της επέμβασης από τα κανάλια. Οι Κούρδοι αμύνονται στην περιοχή και μέχρι στιγμής

έχουν μετατρέψει την επιδρομή σε μακροχρόνια διαδικασία που πιθανά να μην έχει αίσιο τέλος για την Τουρκία. Εξάλλου η επιχείρηση δεν μπορεί να επεκταθεί πολύ γιατί θα προσκρούσει στα συμφέροντα των ΗΠΑ και των δυτικών ιμπεριαλιστών αλλά και στην προσπάθεια Ιράν, Ρωσίας και Κίνας να σταθεροποιήσουν την περιοχή. Ήδη στο Σότσι δεν συμμετείχαν οι Κούρδοι καταγγέλλοντας την Ρωσία, ούτε οι αντάρτες οδηγώντας την διαδικασία σε σχετική αποτυχία. Παράλληλα το καθεστώς Άσαντ ενέτεινε τον βομβαρδισμό και την επέμβασή του στις «ζώνες αποκλιμάκωσης» της Ιντλίμπ, της ανατολικής Γούτας και της Χάμα, προκαλώντας τις τελευταίες εβδομάδες μαζί με την επέμβαση στο Αφρίν τον εκτοπισμό άλλων 270.000 ανθρώπων και εκατοντάδες νεκρούς που προστέθηκαν στις 340.000 από το 2011. Μια νέα φάση φαίνεται να ανοίγεται στην Συρία μεγαλύτερης αστάθειας και επικινδυνότητας εξαιτίας της επέμβασης των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των ΗΠΑ στην περιοχή και της αυταρχικοποίησης του καθεστώτος Ερντογάν στην Τουρκία.

■ Κώστας Δικαίος

ΗΠΑ Ψήφιση προϋπολογισμού, εκτόξευση χρέους

Η ψήφιση του Προϋπολογισμού

Την Παρασκευή 9 Φλεβάρη, η Γερουσία των ΗΠΑ ενέκρινε τον προϋπολογισμό του 2018, με 71 ψήφους υπέρ και 28 κατά (σε σύνολο 100 γερουσιαστών, εκ των οποίων οι 51 είναι Ρεπουμπλικάνοι). Αμέσως μετά, και για να αποφευχθεί μια δεύτερη αναστολή λειτουργίας των κρατικών υπηρεσιών, όπως είχε συμβεί τον Οκτώβρη του 2013, η Βουλή των Αντιπροσώπων ψήφισε κι αυτή εσπευσμένα τον προϋπολογισμό με 240 ψήφους υπέρ και 186 κατά.

Το αδιέξοδο που είχε δημιουργηθεί τους προηγούμενους μήνες οφείλονταν αφενός στις αντιδράσεις μιας σημαντικής μειοψηφίας των Ρεπουμπλικάνων και αφετέρου στις προσχηματικές αντιδράσεις των Δημοκρατικών. Η μειοψηφία των Ρεπουμπλικάνων, με επικεφαλής τον γερουσιαστή Πολ Ραντ, αποδέχονταν μεν τις αυξήσεις στις στρατιωτικές δαπάνες αλλά αντιδρούσαν στην αύξηση του ελλείμματος και συνακόλουθα του δημόσιου χρέους. Πράγματι, ο προϋπολογισμός του 2018 προβλέπει έσοδα 3,6 τρισ. δολαρίων και έξοδα 4,1 τρισ., δημιουργώντας ένα έλλειμμα της τάξης των 440 δισ. Αυτό το έλλειμμα δημιουργείται από την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, τη μείωση των εσόδων λόγω των τεράστιων φοροαπαλλαγών προς τους μεγιστάνες που επέβαλλε ο Τραμπ, και των σημαντικών –αλλά ανεπαρκών για να αντισταθμίσουν τα παραπάνω– μειώσεων στην ιατροφαρμακευτική δαπάνη, ιδιαίτερα των πολύ φτωχών Αμερικάνων. Η μειοψηφία των Ρεπουμπλικάνων ήθελε τόσο την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών όσο και τις φοροαπαλλαγές προς τους πλούσιους, αλλά επιθυμούσε και μια δραστική μείωση όλων των υπόλοιπων δαπανών του κράτους (υγεία, κοινωνική ασφάλιση, παιδεία, κ.ά.).

Από την άλλη, οι Δημοκρατικοί απαιτούσαν ως αντάλλαγμα για την υπερψήφιση του προϋπολογισμού την κατάργηση των σχεδίων του Τραμπ για απέλαση των λεγόμενων «Ονειροπόλων» (τα παιδιά των μεταναστών που γεννήθηκαν στις ΗΠΑ) και τον περιορισμό των προκλητικών φοροαπαλλαγών προς τους πλούσιους. Παρ' όλο που δεν ικανοποιήθηκε καμία από τις δύο απαιτήσεις τους, παρ' όλο που η μειοψηφία των Ρεπουμπλικάνων αρνούσαν μέχρι τέλους να ψηφίσει τον προϋπολογισμό (δηλαδή οι Δημοκρατικοί μπορούσαν να εκβιάσουν τον Τραμπ) οι Δημοκρατικοί στο τέλος υπαναχώρησαν άτακτα και μια σημαντική μερίδα τους ψήφισε τελικά τον προϋπολογισμό.

Το έλλειμμα του προϋπολογισμού και η εκτόξευση του δημόσιου χρέους

Το συνολικό δημόσιο χρέος των ΗΠΑ ανέρχεται σήμερα στα 20,2 τρισ. δολάρια, ενώ μια

δεκαετία πριν ήταν 9 τρισ. Παρ' όλα αυτά, σε αυτό το δημόσιο χρέος δεν συμπεριλαμβάνονται τα χρέη των δύο μεγάλων δημοσίων επιχειρήσεων, Fannie Mae και Freddie Mac, καθώς και οι υποχρεώσεις του αμερικάνικου δημοσίου, με βάση την σημερινή νομοθεσία, προς την κοινωνική ασφάλιση (υπολογίζονται ότι ανέρχονται σε 46,7 τρισ. σε βάθος 75ετίας).

Από τα 20,2 τρισ. τα 5,5 (29% του ΑΕΠ) είναι ενδοκυβερνητικό χρέος (το κατέχουν ασφαλιστικά ταμεία, κ.ά.) και από τα υπόλοιπα 14,6 τρισ. (ή 76% του ΑΕΠ):

α) 2,5 τρισ ανήκουν στη FED, ενώ πριν την κρίση του 2008 ήταν μόνο 770 δισ. (σε αυτό το χρέος δεν συμπεριλαμβάνεται το χρέος με συμφωνία επαναγοράς, διαφορετικά το χρέος αυτό θα έφθανε τα 4-5 τρισ.). β) Κοντά 6 τρισ. (ή το 40%) κατέχουν επιχειρήσεις, θεσμοί, πολιτείες και τοπική αυτοδιοίκηση (πολιτείες, δήμοι, συνταξιοδοτικά ταμεία, αμοιβαία κεφάλαια, ιδιωτικές ασφαλιστικές και κυρίως επιχειρήσεις) και γ) 6,2 τρισ. κατέχουν ξένες κυβερνήσεις ή ιδιώτες.

Τα 6,2 τρισ. δολάρια που κατέχουν οι ξένοι κατανέμονται ως εξής: η Κίνα και η Ιαπωνία κατέχουν περίπου από 1,1 τρισ. δολάρια η καθεμία (την τελευταία πενταετία το μερίδιο της Κίνας μειώθηκε κατά 250 δισ. και αντίστοιχα αυξήθηκε της Ιαπωνίας), η Ευρωζώνη κατέχει 900 δισ., η Ιρλανδία και τα Νησιά Κέιμαν (από πίσω κρύβονται διεθνείς κερδοσκόποι) κοντά 300 δισ. η καθεμία, η Βραζιλία λίγο παραπάνω από 250 δισ., και συνολικά τα κράτη μέλη του ΟΠΕΚ περίπου 250 τρισ δολάρια.

Οι Ρεπουμπλικάνοι όσο και οι Δημοκρατικοί φοβούνται ότι μια μονιμοποίηση του ελλείμματος στην επόμενη δεκαετία καθώς και η ζημιά που προκαλείται στα έσοδα του κράτους από τις φοροαπαλλαγές προς τους πλούσιους (υπολογίζεται ότι σε βάθος δεκαετίας θα κοστίσουν 3,5 έως 7 τρισ. στα έσοδα) μπορούν να εκτοξεύσουν το χρέος από το υψηλό σημείο που είναι σήμερα, δηλαδή από το 105% του ΑΕΠ, στο 110% του ΑΕΠ το 2027 ή και πολύ παραπάνω. Αυτό το χρέος προσεγγίζει ήδη το δημόσιο χρέος που είχαν οι ΗΠΑ στο τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου (κάτι παραπάνω από 120% του ΑΕΠ) και είναι ήδη το μεγαλύτερο χρέος στην ιστορία των ΗΠΑ σε ετησιακή περίοδο.

Είναι προφανές ότι αυτή η αύξηση του δημοσίου χρέους δεν μπορεί να συνεχιστεί. Αφενός το αμερικάνικο δημόσιο κινδυνεύει να οδηγηθεί σε χρεοκοπία, πράγμα που δεν είναι πλέον εντελώς αδύνατο, ακόμη κι αν η παγκόσμια στρατιωτική ηγεμονία των ΗΠΑ δεν αμφισβητείται προς το παρόν. Ακόμη και μια δυσπιστία (και οι αμερικανοί αστοί δεν θα αποτελούσαν εξαίρεση) προς τα ομόλογα των ΗΠΑ θα εκτόξευε τα επιτόκια και θα δημιουργούσε απίστευτες δυσκολίες στις αμερικάνικες κυβερνήσεις. Αφετέρου, με χρέη στην Κίνα, Ιαπωνία και ΕΕ είναι αδύνατο για τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ να αρχίσουν έναν εμπορικό πόλεμο με τους ανταγωνιστές τους και να επιβάλουν τις απαιτήσεις τους.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

στον κόσμο...

AMAZON

Την πατέντα για τη δημιουργία ενός «έξυπνου» βραχιολιού κατοχύρωσε η εταιρία-κολοσσός, με στόχο την παρακολούθηση των εργαζομένων και την υπερεντατικοποίηση της εργασίας. Το βραχιόλι θα παρακολουθεί τις κινήσεις των χεριών των εργαζομένων στις αποθήκες και με δονήσεις θα τους κατευθύνει στο αντικείμενο που ψάχνουν, έτσι ώστε να ελαχιστοποιηθούν οι «άσκοπες» κινήσεις και να αυξηθεί η παραγωγικότητα. Η Amazon είναι γνωστή και για άλλες παρόμοιες τερατώδεις πρακτικές και, όπως καταγγέλλουν νυν και πρώην εργαζόμενοι, οι ρυθμοί στις αποθήκες είναι τόσο εντατικοί που δεν λείπουν οι λιποθυμίες, ενώ δεν υπάρχει χρόνος ούτε για τουαλέτα! Σε περίπτωση μη επίτευξης των στόχων, έρχεται η απόλυση. Τα πράγματα δεν είναι καλύτερα στην υπηρεσία courier της εταιρίας, όπου, σύμφωνα με έρευνα του BBC, το 2016 στη Βρετανία οι οδηγοί πρέπει να υπακούουν σε ασφυκτικά χρονοδιαγράμματα μέσω υπολογιστή, ενώ είναι καθημερινά τα ατυχήματα λόγω εξάντλησης. Η Amazon δεν φείδεται γκανγκστερικής και όσον αφορά τους μισθούς, καθώς πληρώνει ελάχιστα, πολλές φορές ακόμη και κάτω από τον κατώτατο νόμιμο μισθό. Στην Ιταλία, επειδή η εταιρία δεν προσηύχθη στη διαδικασία διαιτησίας, το σωματείο κήρυξε απεργία στις 24/11, με αφορμή την «Black Friday», και στις 20/12, ζητώντας καλύτερες συνθήκες εργασίας και υψηλότερους μισθούς. Ιδιοκτήτης της Amazon είναι ο Τζεφ Μπέζος, ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο, η περιουσία του οποίου έφτασε το 2017 στο πρωτοφανές ποσό των 105,1 δις δολαρίων. Η εταιρία σχεδιάζει τη δεύτερη έδρα της και έχει προχωρήσει σε έναν θρασύτατο πλειστηριασμό, ζητώντας από αμερικάνικες πόλεις να προχωρήσουν σε προσφορές, ώστε να «κερδίσουν» την επένδυση. Είναι προφανές ότι όποια πόλη δώσει γη και ύδωρ με φοροελαφρύνσεις, μηδενική εργατική νομοθεσία και άλλα, θα είναι η «νικήτρια».

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Έμπνευση ως προς την αναληψία του κράτους φαίνεται ότι αποτέλεσε η ταινία «I, Daniel Blake» για τη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της Φινλανδίας, καθώς με νόμο που ψηφίστηκε οι άνεργοι θα πρέπει να συμπληρώσουν 18 ώρες εργασίας ή να καταρτίζονται σε διάφορα εκπαιδευτικά προγράμματα, σε διάστημα 3 μηνών, ενώ θα πρέπει να αποδεικνύουν ότι αναζητούν εργασία. Σε αντίθετη περίπτωση, το επίδομα ανεργίας θα μειώνεται κατά 4,16% κάθε μήνα, ποσοστό που δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι δεν θα αυξηθεί. Οι Φινλανδοί εργαζόμενοι κατέβηκαν σε 15ωρη γενική απεργία στις 2/2, με 200.000 εργαζόμενους να συμμετέχουν και 7.000 να διαδηλώνουν στο Ελσίνκι. Το συγκεκριμένο μέτρο έρχεται στο πλαίσιο του πακέτου ανταγωνιστικότητας, που περιελάμβανε πάγωμα μισθών το 2017, μείωση μισθών στο δημόσιο, μετακύληση ασφαλιστικών εισφορών από τους εργοδότες στους εργαζόμενους, ενώ για το 2018 ετοιμάζονται μέτρα ύψους 4 δις δολαρίων. Η απεργία που οργάνωσε η συνδικαλιστική συνομοσπονδία SAK ήταν απολύτως επιτυχημένη, καθώς παρέλυσαν οι μεταφορές και τα εργοστάσια, με τους βιομήχανους να υποστηρίζουν ότι είχαν απώλειες 287 εκ. δολαρίων.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Σε αναβρασμό βρίσκονται οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα στην Αργεντινή με τις συνεχείς επιθέσεις του νεοφιλελεύθερου προέδρου Μάκρι. Με τον νέο χρόνο, στον δρόμο βρέθηκαν 3.346 εργαζόμενοι στο δημόσιο, αφού δεν ανανεώθηκαν οι συμβάσεις τους, που έληξαν στις 31/12. Το συνδικάτο ATE κάλεσε σε διαδήλωση στο Μπουένος Άιρες στις 4/1. Οι απολύσεις συνεχίστηκαν, με εκατοντάδες εργαζόμενους σε υπηρεσίες και οργανισμούς να ενημερώνονται για αυτές μέσω e-mail, μέσα στη νύχτα. Στις 30/1 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση για να ακυρωθούν οι απολύσεις 250 από τους συνολικά 372 εργαζόμενους στο Ινστιτούτο Βιομηχανικής Τεχνολογίας, ενώ σχεδιάζεται καραβάνι από το νοσοκομείο Ποσάδας στο υπουργείο Υγείας, ενάντια στην απόλυση 122 εργαζομένων.

50 χρόνια από τη διάσπαση του ΚΚΕ

Τον Φλεβάρη του 1968 το ΚΚΕ διασπάστηκε, μετά τη 12η «Ευρεία» Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του (πραγματοποιήθηκε στο Βουκουρέστι, όπου βρισκόταν εξόριστη η ηγεσία του κόμματος, μετά την ήττα στον εμφύλιο πόλεμο) και από τη διάσπαση προέκυψε το ΚΚΕ Εσωτερικού. Ήταν μία από τις πολλές διασπάσεις που έχει υποστεί το ΚΚΕ, αποτέλεσε ωστόσο τη μεγαλύτερη σε έκταση μέχρι τότε. Είχαν προηγηθεί άλλες δύο μεγάλες διασπάσεις: το 1927-28, όταν η σταλινική ηγεσία απομάκρυνε πραξικοπηματικά από το κόμμα τον Παντελή Πουλιόπουλο και τους υποστηρικτές του Τρότσκι και της Αριστερής Αντιπολίτευσης, και το 1955-56, όταν οι υποστηρικτές του Χρυσόστοφ (είχε ανέλθει στην εξουσία στη Σοβιετική Ένωση μετά τον θάνατο του Στάλιν) χρησιμοποίησαν τις ίδιες σταλινικές μεθόδους σε βάρος του Νίκου Ζαχαριάδη και των οπαδών της «ορθόδοξης» σταλινικής γραμμής.

Το 1968 η κατάσταση ήταν πολύ διαφορετική, καθώς ο σταλινισμός βρισκόταν σε περίοδο μεγάλης κρίσης, τόσο στην ίδια τη Σοβιετική Ένωση (ΕΣΣΔ), όσο και στις χώρες του λεγόμενου ανατολικού μπλοκ αλλά και στα φιλοσοβιετικά ΚΚ των δυτικών χωρών, κυρίως των ευρωπαϊκών. Οι τεράστιες πιέσεις από τις νικηφόρες σοσιαλιστικές επαναστάσεις σε Κίνα, Γιουγκοσλαβία, Κούβα και Βιετνάμ και το παγκόσμιο επαναστατικό κύμα της λεγόμενης εποχής του «Μάη του '68» δημιουργούσαν όλο και πιο έντονες φυγόκεντρες τάσεις, με αποτέλεσμα την ενίσχυση αντικαπιταλιστικών ρευμάτων (4η Διεθνής-τροτσκιστές, μαοϊσμός, γκεβαρισμός κ.ά.) αλλά και την εμφάνιση του λεγόμενου «ευρωκομμουνισμού», με επίκεντρο τα ΚΚ Ιταλίας και Ισπανίας. Ο «ευρωκομμουνισμός»,

ξεκινώντας από μια απόλυτα δικαιολογημένη κριτική των σταλινικών καθεστώτων, κατέληγε σε θέσεις καθαρά ρεφορμιστικές («ειρηνικός», «δημοκρατικός», κοινοβουλευτικός δρόμος προς τον σοσιαλισμό), που τον έφεραν πολύ κοντά στη σοσιαλδημοκρατία. Παράλληλα, η σταλινική γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ είχε να αντιμετωπίσει την ανεξάρτητη (Γιουγκοσλαβία, Κούβα), ακόμα και ανταγωνιστική ή εχθρική (Κίνα) πολιτική άλλων εργατικών παραμορφωμένων, αλλά είχαν προκύψει από επαναστάσεις και δεν ελέγχονταν από την ΕΣΣΔ. Ακόμα και στα καθεστώτα της ανατολικής Ευρώπης, οι εθνικές σταλινικές γραφειοκρατίες πάσχιζαν σε πολλές περιπτώσεις να πετύχουν μικρότερη ή μεγαλύτερη ανεξαρτησία από τις επιλογές της Μόσχας. Έτσι, το 1966 η Ρουμανία του Τσαουσέσκου αποχώρησε από το στρατιωτικό σκέλος του Συμφώνου της Βαρσοβίας, ενώ στην Τσεχοσλοβακία ξεκίνησε η διαδικασία που ονομάστηκε «Ανοιξη της Πράγας» και καταπνίγηκε με την αιματηρή εισβολή της ΕΣΣΔ τον Αύγουστο του 1968.

Για να αντιμετωπίσει την κατάσταση, η νέα ηγεσία της ΕΣΣΔ, με επικεφαλής τον Μπρέζνιεφ, εξαπέλυσε μια βίαιη εκστρατεία «πειθάρχησης» των καθεστώτων της ανατολικής Ευρώπης αλλά και των ηγεσιών των ευρωπαϊκών ΚΚ. Σε αυτό το πλαίσιο εντασσόταν και η περίφημη «12η Ολομέλεια» του ΚΚΕ, καθώς αποσκοπούσε στην απομάκρυνση, τουλάχιστον από τα ηγετικά κλιμάκια, όσων εξέφραζαν διαφωνίες (αντιτάσσονταν στις επεμβάσεις της ΕΣΣΔ στις άλλες «σοσιαλιστικές» χώρες, αξίωναν εσωκομματική δημοκρατία και ανεξαρτησία από τη Μόσχα, υιοθετούσαν θέσεις του «ευρωκομμουνισμού» κ.ά.). Έτσι, καθαίρεθηκαν με πραξικοπηματικό τρόπο τρία μέλη του Πολιτικού Γραφείου

(Παρτσαλίδης, Δημήτριος, Ζωγράφος) και ακολούθησαν εκτεταμένες «εκκαθαρίσεις». Στους διαφωνούντες προσχώρησε σχεδόν σύσσωμο το Γραφείο Εσωτερικού του ΚΚΕ (που ήταν υπεύθυνο για την παράνομη δράση του κόμματος στην Ελλάδα) και το νέο κόμμα, που δημιουργήθηκε μετά από λίγους μήνες, ονομάστηκε ΚΚΕ Εσωτερικού.

Το ΚΚΕ Εσωτερικού, παρότι απέρριπτε τις πιο αποκρουστικές πλευρές του σταλινισμού, ουδέποτε απομακρύνθηκε από μια καθαρά ρεφορμιστική πολιτική. Στα χρόνια της δικτατορίας, αν και (σε αντίθεση με το ΚΚΕ) συμμετείχε σε ομάδες με σημαντική αντιδικτατορική δράση (βομβιστικές επιθέσεις κ.λπ.), δέχτηκε (όπως και το ΚΚΕ) τη διαδικασία «ομαλής μετάβασης», που είχε σχεδιάσει ο Παπαδόπουλος το 1973, με την πρωθυπουργία Μαρκεζίνη και την εξαγγελία διεξαγωγής ελεύθερων εκλογών. Καθώς το βάρβαρο καθεστώς του Τσαουσέσκου είχε στηρίξει τους μετέπειτα ιδρυτές του ΚΚΕ Εσωτερικού ενάντια στη σταλινική ηγεσία του Κολιγιάνη κατά την περίοδο της διάσπασης (τα γεγονότα του 1968 είχαν λάβει χώρα στο Βουκουρέστι), το νέο κόμμα ανταπέδιδε τη στήριξη (ο Λεωνίδας Κύρκος, από τους κυριότερους ηγέτες του, αποκαλούσε τον Τσαουσέσκου «δημιουργικό μαρξιστή»!). Στα χρόνια της Μεταπολίτευσης, το ΚΚΕ Εσωτερικού διολίσθησε σε όλο και πιο σοσιαλδημοκρατικές θέσεις, με αποτέλεσμα να γίνει ουσιαστικά ουρά του ΠΑΣΟΚ. Στήριζε την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ), που μετεξελίχθηκε στη σημερινή ΕΕ, και την ένταξη της Ελλάδας σε αυτήν, αποκρύπτοντας από τους εργαζόμενους τον αντιδραστικό της ρόλο.

Ωστόσο, στη νεολαία του ΚΚΕ Εσωτερικού (ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος) αναπτύχθηκαν ριζοσπαστικές τάσεις, που εναντιώνονταν στην πολιτική της ηγεσίας. Το 1978, κατά την περίοδο της σύγκλισης της Β' Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης του «Ρήγα», η ηγεσία του ΚΚΕ Εσωτερικού διέγραψε το 65-70% των μελών της οργάνωσης. Η νέα οργάνωση νεολαίας που δημιουργήθηκε έμεινε γνωστή ως «Β' Πανελλαδική». Έπαιξε σημαντικό ρόλο στο μεγάλο και νικηφόρο φοιτητικό κίνημα του 1979 και τροφοδότησε με ριζοσπαστικά και μαχητικά στελέχη το νεολαϊστικό αλλά και το εργατικό κίνημα, χωρίς όμως ανάλογη συνέχεια.

Τη δεκαετία του '80 το ΚΚΕ Εσωτερικού διασπάστηκε και δημιουργήθηκε η Ελληνική Αριστερά (ΕΑΡ), με επικεφαλής τον Κύρκο. Η ΕΑΡ συμμετείχε, μαζί με το ΚΚΕ, στις συγκυβερνήσεις Τζανετάκη και Ζολώτα με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ το 1989. Το 1991 η ΕΑΡ, μαζί με τους λεγόμενους «ανανεωτικούς» (Δαμανάκη, Ανδρουλάκης, Λαφαζάνης κ.ά.) που αποχώρησαν από το ΚΚΕ, αποτέλεσε τη βάση του Συνασπισμού. Η ρεφορμιστική πολιτική αυτών των δυνάμεων (με όσα στελέχη τους δεν προσχώρησαν στο ΠΑΣΟΚ) ήταν η βάση της μετέπειτα εξέλιξης του ΣΥΡΙΖΑ και οδήγησε στη γνωστή κατάληξη, της προδοσίας και της μνημονιακής μετάλλαξής του.

■ Γιάννης Χαλάς

73 χρόνια από τη συμφωνία της Βάρκιζας

73 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη συμφωνία που υπογράφηκε στη Βάρκιζα μεταξύ του Ε.Α.Μ./Κ.Κ.Ε. και των ελληνικών αστικών δυνάμεων/Άγγλων ιμπεριαλιστών στις 12 Φεβρουαρίου του 1945. Η συμφωνία αυτή προέβλεπε μεταξύ άλλων τον πλήρη αποπλισμό του Ε.Λ.Α.Σ. και σε αντάλλαγμα την αμνηστία για τα πολιτικά αδικήματα, που πραγματοποιήθηκαν από τις 2/12/1944 μέχρι την ημέρα της συμφωνίας. Η αμνηστία θα ίσχυε μόνο για την ηγεσία του ΕΑΜ/ΚΚΕ και όχι για τους χιλιάδες αγωνιστές της βάσης.

Η συμφωνία της Βάρκιζας σε αντίθεση με ότι πιστεύουν μέχρι σήμερα πολλές οργανώσεις της αριστεράς δεν ήταν ένα λάθος που «έτυχε να κάνει το αγωνιστικό ΚΚΕ». Αντίθετα, αποτελεί μια ταξική προδοσία, συνέχεια της αντεπαναστατικής πολιτικής του ΚΚΕ κατά τις δεκαετίες του '30 και του '40. Θεμέλια αυτής της πολιτικής ήταν η 6η ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ το 1934 και το 7ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς(Κ.Δ.) το 1935. Στην 6η ολομέλεια αποφάσισε μία πολιτική ταξικής συνεργασίας και με την αντικατάσταση του στόχου της προλεταριακής επανάστασης από αυτόν της αστικοδημοκρατικής (θεωρία σταδίων). Στο 7ο Συνέδριο της Κ.Δ. αποφασίστηκε η τακτική για την επίτευ-

ξη αυτού του στόχου, που είναι τα Λαϊκά Μέτωπα, δηλαδή συμμαχίες της εργατικής τάξης με την αστική τάξη και τα μικροαστικά στρώματα υπό ένα μικροαστικό πρόγραμμα.

Το ελληνικό εργατικό κίνημα είχε πάρει μια πρώτη πολύ πικρή γεύση της εφαρμογής αυτών των πολιτικών με το σύμφωνο Σοφούλη-Λάβαιναν και την προδοσία της εξέγερσης του Μάη του 1936. Η πολιτική της ταξικής προδοσίας του ΚΚΕ κατά την κατοχή συνεχίστηκε. Με την εισβολή του ιταλικού ιμπεριαλισμού το 1940, ο γ.γ. του ΚΚΕ, Νίκος Ζαχαριάδης, με την περίφημη επιστολή του, έσπευσε να διακηρύξει την υπεράσπιση της εθνικής ακεραιότητας της χώρας, δηλαδή την υποταγή του εργατικού κινήματος στην δικτατορία Μεταξά.

Το Σεπτέμβριο του 1941 το ΚΚΕ ίδρυσε το Ε.Α.Μ., με αστικοδημοκρατικό πρόγραμμα και το στρατιωτικό του σκέλος, τον Ε.Λ.Α.Σ. μερικούς μήνες αργότερα. Η αντικειμενική εξαθλίωση κατά την κατοχή δημιούργησε τις συνθήκες για μια βαθιά ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και την ταχύτατη μαζικοποίηση του Ε.Α.Μ./Ε.Λ.Α.Σ. Το 1944 το ΕΑΜ αριθμούσε 1,6 εκ. μέλη. Η αντίφαση μεταξύ της αγωνιστικής, αντικαπιταλιστικής συνείδησης της βάσης και της αντεπαναστατικής πολιτικής της ηγεσίας του Ε.Α.Μ./Κ.Κ.Ε. οξυνόταν διαρκώς, ιδιαίτερα όσο πλησία-

ζε το τέλος της φασιστικής κατοχής, καθώς έμπαινε το ερώτημα τι καθεστώς θα εγκατασταθεί μετά.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε τον αντεπαναστατικό ρόλο της Ε.Σ.Σ.Δ., η οποία είχε συμμαχήσει με τους Άγγλους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές βαφτίζοντας τους «δημοκράτες» και «απελευθερωτές», με το Κ.Κ.Ε., υποταγμένο στις διπλωματικές μανούβρες του Κρεμλίνου, να υιοθετεί και να αναπαράγει την ίδια πολιτική ταξικής συνεργασίας.

Η προδοτική πολιτική των Ε.Σ.Σ.Δ. - Κ.Κ.Ε. καταγράφεται στις παρακάτω συνθήκες, που προηγήθηκαν της Βάρκιζας:

1) 1/12/1943 - **Συνδιάσκεψη της Τεχεράνης:** η Ε.Σ.Σ.Δ. συμφώνησε η Ελλάδα να ανήκει στη σφαίρα επιρροής των Άγγλων ιμπεριαλιστών.

2) 20/5/1944 - **Συνθήκη Λιβάνου:** Διάλυση της «Κυβέρνησης του Βουνού» και υποταγή του ΕΛΑΣ στην αστική κυβέρνηση του Καΐρου.

3) 26/9/1944 - **Συμφωνία Καζέρτας:** Υποταγή του Ε.Λ.Α.Σ. στις διαταγές των Άγγλων και του στρατηγού Σκόμπι.

Οι συνθήκες αυτές προετοίμαζαν το έδαφος για τη συμμετοχή του Ε.Α.Μ./Κ.Κ.Ε. στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας του Παπανδρέου, μετά την αποχώρηση των ναζί. Όντας η κυρίαρχη πολιτική και στρατιωτική δύναμη, το Ε.Α.Μ./Κ.Κ.Ε.

έπρεπε να καταλάβει την εξουσία, εκμεταλλευόμενο το κενό που είχε δημιουργηθεί από την αποχώρηση των ναζί και την εκμηδενισμένη πολιτική απήχηση στις μάζες του Παπανδρέου και όλου του παλιού αστικού πολιτικού προσωπικού. Αντ' αυτού προτίμησε την «δημοκρατική μετάβαση», την οποία όμως οι ιμπεριαλιστές δεν επιθυμούσαν και δεν εφάρμοσαν.

Στις 3/12/1944, ο ελληνικός λαός κατέβηκε σε συλλαλητήριο που είχε καλέσει το Κ.Κ.Ε. στο Σύνταγμα. Οι δυνάμεις καταστολής πυροβολούν το συγκεντρωμένο πλήθος, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν δεκάδες αγωνιστές. Έτσι ξεκίνησε η εξέγερση των Δεκεμβριανών που έληξε με ήττα του εργατικού κινήματος ένα μήνα μετά. Ξανά την ηγεσία του ΚΚΕ θα την χαρακτηρίσει η αυταπάτη της δημοκρατικής μετάβασης αφού δεν θέλησε να κλιμακώσει τη μάχη των Δεκεμβριανών κρατώντας τον μεγάλο όγκο του ΕΛΑΣ, με επικεφαλής τους εμπειροπόλεμους Βελουχιώτη και Σαράφη να διώκουν τα υπολείμματα του ΕΔΕΣ στην Ήπειρο. Η ήττα επικυρώθηκε και επιδεινώθηκε με την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας ένα μήνα μετά, η οποία ολοκλήρωσε την ταξική προδοσία του Κ.Κ.Ε, εγκαινίασε μια περίοδο λευκής αντεπανάστασης, όπου οι εξορίες, φυλακίσεις και δολοφονίες αγωνιστών οργιάζαν και η οποία κατέληξε στην τελική συντριβή του εργατικού κινήματος το 1949, με την ήττα του Δ.Σ.Ε.

■ Σωτήρης Κ.

170 χρόνια Κομμουνιστικό Μανιφέστο: Το επαναστατικό

«Το έργο αυτό, χαρακτηρίζει με διαύγεια και σαφήνεια τη νέα κοσμοθεωρία, τον συνεπή υλισμό που αγκαλιάζει επίσης και τον χώρο της κοινωνικής ζωής, τη διαλεκτική ως την πιο πολύπλευρη και βαθιά διδασκαλία για την εξέλιξη, τη θεωρία της ταξικής πάλης και τον κοσμοϊστορικό ρόλο του προλεταριάτου, του δημιουργού μιας καινούριας κομμουνιστικής κοινωνίας».

Β.Ι. Λένιν (Απαντα τ. 26)

Η συμβολή του Κομμουνιστικού Μανιφέστου στην απόδοση/επεξήγηση των βασικών αρχών του επιστημονικού σοσιαλισμού με έναν καθαρό και απλό τρόπο και στη διάδοσή τους στην εργατική τάξη και στην πρωτοπορία εκείνης της εποχής είναι κοσμοϊστορική. 170 χρόνια μετά τη συγγραφή του, την εποχή της ιστορικής παρακμής του καπιταλισμού, όπου όλες οι αντιφάσεις του ξεσπούν με τον πιο εκρηκτικό τρόπο, παρασύροντας την ανθρωπότητα στη βαρβαρότητα της φτώχειας, του πολέμου και της οικολογικής καταστροφής, **οι θεμελιώδεις αρχές του Μανιφέστου είναι τόσο αποκαλυπτικές** και αληθινές όσο όταν πρωτογράφηκαν. Το Μανιφέστο αποτυπώνει τον επαναστατικό μετασχηματισμό που έφερε ο Μαρξισμός στις κοινωνικές επιστήμες τη δεκαετία του 1840: στην κλασική γερμανική φιλοσοφία, στην αγγλική πολιτική οικονομία και στη γαλλική κοινωνιολογική ιστοριογραφία. Συνδυάζει την εξέλιξη των κοινωνικών επιστημών με το σχέδιο για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας, που περνά μέσα από την απελευθέρωση του προλεταριάτου. Οι θεμελιώδεις αρχές του Κομμουνιστικού Μανιφέστου είναι οι εξής:

1. Η μετατροπή από τους Μαρξ-Ένγκελς της ιδεαλιστικής διαλεκτικής σε **υλιστική διαλεκτική**: **α)** Η υλική πραγματικότητα, όπως η φύση και οι κοινωνίες, υπάρχει ανεξάρτητα από τις ιδέες εκείνων που προσπαθούν να τις ερμηνεύσουν. Υπάρχει μία αντικειμενική πραγματικότητα, την οποία προσπαθεί να εξηγήσει η ανθρώπινη σκέψη, όπως εκείνη διαμορφώνεται και αναπτύσσεται μέσα σ' ένα συγκεκριμένο ιστορικό πλαίσιο. **β)** Η σκέψη δεν μπορεί να ταυτιστεί ποτέ απόλυτα με την αντικειμενική πραγματικότητα, καθώς η δεύτερη πάντα προηγείται της πρώτης. Η μόνη επαλήθευση της σκέψης είναι η πράξη, άρα επιστημονική σκέψη είναι αυτή που εξακριβώνεται υλοποιείται στην πράξη. **γ)** Οι άνθρωποι δεν είναι πνευματικά ή γενικά απλά όντα, αλλά κοινωνικά και ιστορικά συγκεκριμένα, υπάρχουν και καθορίζονται από τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζουν. **δ)** Η πάλη

των ανθρώπων για την απελευθέρωσή τους αφορά καταρχάς την αναζήτηση όλο και μεγαλύτερου υλικού χώρου για ζωή και τη δυνατότητα απόλαυσής της.

2. Αυτή η μεθοδολογία σκέψης οδήγησε τον Μαρξ στη θεμελίωση του **ιστορικού υλισμού**, τον οποίο εφαρμόζει πλήρως στο Μανιφέστο. Οι κεντρικές θέσεις του θα μπορούσαν να συνοψιστούν στα εξής: **α)** Το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων παραγωγής καθορίζει όλες τις ταξικές σχέσεις και επομένως την κοινωνική δομή. **β)** Η κοινωνική ύπαρξη καθορίζει και την κοινωνική συνείδηση. Η ιδεολογία της τάξης που ελέγχει το κοινωνικό υπερπροϊόν είναι η κυρίαρχη ιδεολογία κάθε εποχής. **γ)** Το κράτος είναι προϊόν της διαίρεσης της κοινωνίας σε τάξεις και εργαλείο σταθεροποίησης, διατήρησης και αναπαραγωγής της εξουσίας μίας τάξης. Στο Μανιφέστο διατυπώνεται η πρώτη επιστημονική θεώρηση του κράτους: «η διοίκηση του σημερινού κράτους δεν είναι παρά μία επιτροπή για τη διεύθυνση των κοινών υποθέσεων ολόκληρης της μπουρζουαζίας». Η αστική δημοκρατία είναι η δικτατορία των αστών πάνω στο προλεταριάτο και μπορεί να εξυπηρετήσει μόνο αυτούς. Το προλεταριάτο για να απελευθερωθεί πρέπει να τη συντρίψει. **δ)** Η ιστορία της ανθρωπότητας είναι η ιστορία της πάλης ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις, της επικράτησης κάποιων κοινωνικών τάξεων πάνω σε άλλες: «η ιστορία όλων των ως τώρα κοινωνιών είναι η ιστορία ταξικών αγώνων». Αυτή η πάλη θα συνεχίζεται μέχρι να εξαφανιστούν οι βάσεις της, δηλαδή η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. **ε)** Οι κοινωνικές τάξεις δεν είναι αιώνιοι θεσμοί της ανθρώπινης κοινωνίας/ανθρώπινης ύπαρξης. Εμφανίζονται σ' ένα συγκεκριμένο στάδιο της ανθρώπινης ιστορίας και με αυτή την έννοια η μελλοντική αταξική κοινωνία είναι ένα στάδιο της ιστορικής εξέλιξης. Η υλική βάση της οικοδόμησης της αταξικής κοινωνίας είναι η δυνατότητα να παράγεται όσο το δυνατόν περισσότερο κοινωνικό υπερπροϊόν με όσο το δυνατόν λιγότερη κοινωνική εργασία, δηλαδή η επίτευξη όσο το δυνατόν μεγαλύτερης παραγωγικότητας της εργασίας.

3. Στο Μανιφέστο ο Μαρξ εκθέτει μια **αναλυτική ανατομία του καπιταλισμού**, παρότι εκείνη την εποχή δεν είχε ολοκληρώσει τη μελέτη/κριτική της πολιτικής οικονομίας. Αναλύει τις ρίζες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής: την αποσύνθεση της φεουδαρχίας και την πρωταρχική συσσώρευση του κεφαλαίου, τη γέννηση της μανιφακτούρας και την ανάπτυξη της βιομηχανίας, την πολύ μεγάλη αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας και την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, που αποτέλεσε ένα ιστορικά προοδευτικό στοιχείο του καπιταλισμού. Περιγράφει τις νέες κοινωνικές παραγωγικές σχέσεις, τις κοινωνικές τάξεις που διαμορφώθηκαν και τον ανταγωνισμό μεταξύ τους: την καταστροφή των ενδιάμεσων τάξεων, της μικρομπουρζουαζίας των πόλεων και της αγροτιάς, τη συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια ενός συνεχώς μειούμενου αριθμού ιδιοκτητών, μιας κοινωνικής μειοψηφίας, της αστικής τάξης, και από την άλλη πλευρά τον συνεχώς αυξανόμενο αριθμό του προλεταριάτου: «Η σύγχρονη βιομηχανία μετέτρεψε το μικρό εργαστήρι του πατριαρχικού μάστορα στο μεγάλο εργοστάσιο του βιομήχανου καπιταλιστή. Οι εργατικές μάζες, στριμωγμένες στα εργοστάσια, οργανώνονται στρατιωτικά. Τους βάζουν σαν απλούς στρατιώτες της βιομηχανίας κάτω από την επίβλεψη

μιας ολόκληρης ιεραρχίας από υπαξιωματικούς και αξιωματικούς. Δεν είναι μονάχα σκλάβοι της αστικής τάξης, του αστικού κράτους, αλλά κάθε μέρα, κάθε ώρα, υποδουλώνονται από τις μηχανές, από τον αρχιεργάτη και πριν απ' όλα από τον ίδιο τον αστό εργοστασιάρχη».

Ο Μαρξ διατύπωσε τους **βασικούς νόμους κίνησης της καπιταλιστικής οικονομίας**: την πληρωμή της εργατικής δύναμης ως ισοδύναμο του κόστους αναπαραγωγής της, την ιδιοποίηση της υπεραξίας της εργασίας από τους καπιταλιστές. Σκιαγράφησε την τάση του καπιταλισμού να ρίχνει το βιοτικό επίπεδο των εργατών και να τους εξαθλιώνει και προέβλεψε τον τρόπο με τον οποίο θα χρησιμοποιούσαν οι καπιταλιστές την τεχνολογική πρόοδο και την αυτοματοποίηση των μηχανών για να τους ξεζουμίζουν: «Εξ' αιτίας της εκτεταμένης χρήσης του μηχανολογικού εξοπλισμού και του καταμερισμού της εργασίας, η εργασία των προλεταρίων έχει χάσει κάθε ατομικό χαρακτήρα και κατά συνέπεια όλη τη γοητεία για τον εργαζόμενο. Ο εργαζόμενος γίνεται εξάρτημα της μηχανής και αυτό που απαιτείται από αυτόν είναι μόνο η πιο απλή, η πιο μονότονη και η πλέον εύκολη επιδεξιότητα. Με τον τρόπο αυτό το κόστος παραγωγής για τον εργαζόμενο περιορίζεται σχεδόν εντελώς και υποχωρεί στα επίπεδα που απαιτεί η συντήρησή του και η διατήρησή του είδους του. Όμως η τιμή των αγαθών και κατά συνέπεια και της εργασίας ισοδυναμεί με το κόστος της παραγωγής τους. Σε αναλογία, συνεπώς, καθώς η αποκρουστική εικόνα της εργασίας εντείνεται, τα ημερομίσθια πέφτουν. Επιπλέον, σε αναλογία με την αύξηση της χρήσης της μηχανολογικού εξοπλισμού και του καταμερισμού της εργασίας, αυξάνει και το φορτίο του μόχθου, είτε με την επέκταση των ωρών εργασίας, είτε με την αύξηση του έργου που παράγεται κατά τον δεδομένο χρόνο ή με την αύξηση της ταχύτητας λειτουργίας του μηχανολογικού εξοπλισμού κ.λπ.». Περιέγραψε τις εμπορικές και βιομηχανικές κρίσεις, ως μια σειρά εκτεταμένων καταστροφών, άρρηκτα συνδεδεμένων με τον καπιταλισμό, τη στιγμή που σοσιαλδημοκράτες της εποχής μιλούσαν για το ξεπέραςμα των κρίσεων μέσα από την εθνική και διεθνή ανάπτυξη των τραστών. Διέβλεψε την ανάπτυξη της παγκόσμιας αγοράς και του καπιταλισμού ως παγκόσμιου συστήματος.

4. Η διεθνής ανάπτυξη του καπιταλισμού είναι η υλική βάση της διαμόρφωσης του προλεταριάτου ως ενιαίας και παγκόσμιας κοινωνικής τάξης, που δίνει αντικειμενικά διεθνιστικό χαρακτήρα στην πάλη του προλεταριάτου κάθε χώρας και προ-καθορίζει τον διεθνιστικό χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Ο Μαρξ στο Μανιφέστο καταρρίπτει τα κούφια λάβαρα της «εθνικής πατρίδας και συνείδησης», που σήκωσε η αστική τάξη για να κρατά διαιρεμένο, υπνωτισμένο και άρα πειθήνιο το προλεταριάτο, και τα αντικαθιστά με τις **βασικές διεθνιστικές αρχές**:

«Οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα». Καταρρίπτει και συντρίβει τη μετέπειτα καταστροφική άποψη της σταλινικής γραφειοκρατίας περί σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα: «Ενιαία δράση των κύριων πολιτισμένων χωρών τουλάχιστον, είναι ένας από τους πρώτους

όρους για την απελευθέρωση του προλεταριάτου».

5. Εισάγει την αναγκαιότητα της **πολιτικής οργάνωσης και πάλης του προλεταριάτου**. Το προλεταριάτο, για να μπορέσει να συντρίψει τη δικτατορία της αστικής τάξης και να της αποσπάσει την εξουσία, πρέπει να αναπτύξει την πολιτική του πάλη και άρα να οργανωθεί σε δικό του πολιτικό επαναστατικό κόμμα: «Κάθε ταξική πάλη είναι πολιτική πάλη», «η οργάνωση του προλεταριάτου σαν τάξη είναι κατά συνέπεια η οργάνωσή του σε πολιτικό κόμμα».

6. Παρά το γεγονός ότι μέχρι την Παρισινή Κομμούνα (1871) δεν υπήρχε ιστορική εμπειρία για το πώς το προλεταριάτο θα συγκεντρώνει και θα ασκήσει την εξουσία του, μετά τη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση, στην πορεία του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας, οι Μαρξ και Ένγκελς συνέλαβαν και σκιαγράφησαν στο Μανιφέστο την ουσία της **δικτατορίας του προλεταριάτου** και τα χαρακτηριστικά της, αλλά και του σοσιαλισμού δευτερευόντως: «Το προλεταριάτο ως κυρίαρχη τάξη...», «Όταν στην πορεία της ανάπτυξης, οι ταξικές διακρίσεις έχουν εξαφανιστεί και όλη η παραγωγή έχει συγκεντρωθεί στα χέρια μιας ευρείας ένωσης ολόκληρου του έθνους, η δημόσια εξουσία θα χάσει τον πολιτικό της χαρακτήρα». Η δικτατορία του προλεταριάτου είναι το μεταβατικό στάδιο ανάμεσα στον καπιταλισμό και τον σοσιαλισμό. Η εργατική τάξη έχει συγκεντρώσει την εξουσία και, μέσα από τις μορφές αυτοοργάνωσής της, την ασκεί σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Κατά τη διάρκεια του μεταβατικού σταδίου, και καθώς οι παραγωγικές δυνάμεις αναπτύσσονται κάτω από τη λειτουργία της σχεδιασμένης οικονομίας και της κοινωνικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, οι ταξικές διακρίσεις σταδιακά σβήνουν και παράλληλα σβήνει και το κράτος, ως εργαλείο καταπίεσης μίας τάξης απέναντι σε μία άλλη. Το ακριβώς αντίθετο από την τερατώδη κρατική καταπίεση που δημιούργησε ο σταλινισμός στις χώρες του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού». Αυτή η διαδικασία θα στηρίζεται στην εργατική δημοκρατία, θα ξεκινά από την εργατική τάξη και θα καταλήγει σε αυτήν, «η χειραφέτηση των εργατών πρέπει να είναι έργο της ίδιας της εργατικής τάξης».

7. Στο Μανιφέστο αποτυπώνεται, με τη μορφή δέκα συγκεκριμένων αιτημάτων, το πρώτο **μεταβατικό πρόγραμμα**, υπηρετώντας την ανάγκη να γεφυρωθεί η διαφορά ανάμεσα στην ωρίμανση των αντικειμενικών παραγόντων για τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης και της ανωριμότητας της συνείδησης της εργατικής τάξης και της ηγεσίας της. Παρότι στην εισαγωγή της έκδοσης του 1872, οι Μαρξ και Ένγκελς γράφουν πως τα αιτήματα είναι απαρχαιωμένα, καθώς αναφέρονταν σε επαναστατική εποχή, ήταν μια ισχυρή γροθιά στη λογική της σοσιαλδημοκρατίας περί «μίνιμουμ» προγραμμάτων, που ποτέ δεν ξεπερνούσαν τα

Ο Φ. Ένγκελς υποδεικνύει την κατασκευή οδοφράγματος στην εξέγερση του Μάη το 1849 στην Πρωσία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ

όρια της αστικής δημοκρατίας.

Όλο το Μανιφέστο διαπνέεται από **αστειρευτη πίστη και εμπιστοσύνη στις ικανότητες και τις δυνάμεις της εργατικής τάξης**, στον επαναστατικό ρόλο που είναι ικανή να παίξει μέσα στην ανθρώπινη ιστορία, ως ο μοναδικός φορέας της κοινωνικής αλλαγής, που θα απελευθερώσει τον άνθρωπο από τα δεσμά του καπιταλισμού και θα τον μετασχηματίσει σε ανώτερη οντότητα. Ενώ οι υπόλοιποι σοσιαλιστές εκείνης της εποχής έβλεπαν την πεινασμένη και αμόρφωτη εργατική τάξη σαν «πληγή», που επιδεινώνεται όσο εξαπλώνεται η βιομηχανία, οι Μαρξ και Ένγκελς στήριζαν σε αυτήν όλες τους τις ελπίδες. Αναγνώρισαν το ιστορικό υποκείμενο που θα τσακίσει όλους τους θεσμούς και τις συνθήκες που κάνουν τους ανθρώπους δυστυχισμένους, υπό εκμετάλλευση, καταπιεσμένους, αλλοτριωμένους και ακρωτηριασμένους, άρα ανίκανους να αντιληφθούν όλες τις δυνατότητές τους.

Για 170 χρόνια το Κομμουνιστικό Μανιφέστο αποτελεί **αναπόσπαστο μέρος της πάλης του παγκόσμιου προλεταριάτου**, των καταπιεσμένων φτωχοδιάβολων σε κάθε άκρη του πλανήτη. Ένας από τους πιο σημαντικούς κρίκους της κόκκινης αλυσίδας που συνδέει την κινέζικη επανάσταση των Ταϊπίνγκ (1853) με την επανάσταση του 1848 στη Γαλλία, την εξέγερση των Σεπόι στην Ινδία (1857) με τη δεύτερη μεξικάνικη επανάσταση Reforma (1857-1867). Την Παρισινή Κομμούνια (1871) με τη μεγαλειώδη Οκτωβριανή Επανάσταση (1917) και τη Γερμανική Επανάσταση (1918-1923), τον Μάη του 1936 στην Ελλάδα με τον Μάη του 1968 στη Γαλλία. Την αλγερινή επανάσταση (1954-1962) με την επανάσταση στην Κούβα (1953-1959), την επανάσταση στο Κονγκό (1960) με την επανάσταση των γαρυφάλλων στην Πορτογαλία (1974). Την εξέγερση του Πολυτεχνείου (1973) με την εξέγερση της Τιεν Αν Μεν (1989) και τους αγώνες του προλεταριάτου στο σήμερα, για την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση της Σοσιαλιστικής Κοινωνίας.

■ Άννα Ασλανίδη

100 χρόνια από την κατάκτηση του δικαιώματος ψήφου για τις γυναίκες στην Αγγλία

Πριν από έναν αιώνα, οι **Βρετανίδες αποκτούσαν το δικαίωμα ψήφου**, έπειτα από χρόνια αγώνων κυρίως από τις σουφραζέτες, των οποίων η δράση είχε συγκλονίσει τη χώρα και τον κόσμο.

Όμως οι αγώνες των γυναικών για αξιοπρεπή ζωή και εργασία είχαν αρχίσει πολύ νωρίτερα. Ήδη από το 1804 έχει καταγραφεί η πρώτη γυναίκα απεργία στο Ουόρτσσεστερ της Αγγλίας από εργάτριες που κατασκεύαζαν γάντια. Ακολούθησαν εργάτριες στις βιοτεχνίες ενδυμάτων στις ΗΠΑ το 1820. Το 1828 απήγγησαν οι υφάντριες στο Ντόβερ, με καθολική συμμετοχή και το 1831 τις ακολούθησαν οι Γαλλίδες καπελούδες. Το 1834 και το 1836 έγιναν δύο ακόμη μεγάλες απεργίες από τις βαμβακεργάτριες της βιομηχανίας Λόουελ στη Μασαχουσέτη, επίσης με μεγάλη επιτυχία. Το 1844, οι εργάτριες της συγκεκριμένης βαμβακοβιομηχανίας ίδρυσαν το πρώτο γυναικείο εργατικό σωματείο. Σταθμό για τη γυναικεία χειραφέτηση αποτελεί η 8 Μάρτη του 1857. Εκατοντάδες γυναίκες εργαζόμενες στα εργοστάσια κλωστοϋφαντουργίας και στα ραφτάδικα της Νέας Υόρκης κατεβαίνουν στους δρόμους διεκδικώντας «δεκάωρη δουλειά, φωτεινές και υγιεινές αίθουσες εργασίας, μεροκάματα ίσα με των αντρών. Εκείνη την εποχή οι γυναίκες δούλευαν στην παραγωγή 12 και 16 ώρες την ημέρα, 7 μέρες την εβδομάδα. Τόσο η απεργία, όσο και οι μεγάλες μαχητικές διαδηλώσεις αντιμετώπιζονταν από την αστυνομία, αλλά και τους ιδιωτικούς, στρατούς τραμπούκων των καπιταλιστών, με βία και αίμα.

Το 1903 ιδρύεται από την Έμελιν Πάνκχερστ και τις κόρες της η **Κοινωνική και Πολιτική Ένωση Γυναικών που**

έμεινε στην ιστορία ως **Σουφραζέτες**. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά χλευαστικά από τη βρετανική εφημερίδα Daily Mail. Η λέξη έχει τις ρίζες της στη γαλλική λέξη «suffrage», που σημαίνει δικαίωμα ψήφου. Οι Σουφραζέτες δεν προ-

έρχονταν από αριστοκρατικές τάξεις, ήταν εργαζόμενες γυναίκες που συνειδητοποίησαν ότι η ειρηνική διαμαρτυρία δεν έφερνε αποτελέσματα. Στραμμένες στη βία ως τη μόνη διέξοδο, ήταν έτοιμες να χάσουν τα πάντα στον αγώνα τους για ισότητα. Έσπαγαν βιτρίνες, τοποθετούσαν εκρηκτικούς μηχανισμούς, μάθαιναν ζιου-ζίτσου για να αμύνονται, συγκρούονταν σώμα με σώμα με τις δυνάμεις ασφαλείας.

Η πιο θεαματική δράση τους είναι η βομβιστική επίθεση στην κατοικία του πρωθυπουργού Ντέιβιντ Λόιντ Τζορτζ το 1913. Εκατοντάδες ακτιβίστριες ρίχθηκαν στη φυλακή και άρχισαν απεργία πείνας. Πολλές ταίστηκαν με το ζόρι, βάσει μιας πρακτικής που απαγορεύτηκε το 1913 με νόμο που ανάγκασε τις αρχές να απελευθερώσουν τις φυλακισμένες που ήταν υπερβολικά αδύνατες. Οι γυναίκες αυτές, ωστόσο, οδηγούνταν εκ νέου στη φυλακή όταν η κατάσταση της υγείας τους το επέτρεπε. Η ίδια η Πάνκχερστ είχε φυλακιστεί και αφεθεί ελεύθερη 11 φορές.

Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος άλλαξε τον ρόλο των γυναικών στην κοινωνία. Οι άνδρες είχαν επιστρατευτεί και οι γυναίκες πήραν τη θέση τους στους αγρούς, στα εργοστάσια, στα γραφεία και στα καταστήματα. Στις 8 Μάρτη του 1917 ξέσπασε με αφορμή την ημέρα δράσης για τα δικαιώματα της γυναίκας η Φεβρουαριανή Επανάσταση, η πρώτη φάση της Ρωσικής Επανάστασης. Οι συνθήκες για την επαναστατική έκρηξη είχαν διαμορφωθεί, ωστόσο το ξέσπασμα της επανάστασης ξάφνιασε τους πάντες. Όλες οι επαναστατικές οργανώσεις, ακόμη και οι Μπολσεβίκοι, δεν περίμεναν ότι η απεργία για την επέτειο της Διεθνούς Μέρας της Γυναίκας

θα οδηγούσε στην μεγαλύτερη επανάσταση που είχε γνωρίσει ως τότε η Ρωσία. Η απεργία που έγινε στις 23 Φεβρουαρίου (με το παλιό ημερολόγιο που ίσχυε στη Ρωσία - 8 Μαρτίου με το νέο ημερολόγιο), μέσα σε πέντε μέρες, εξελίχθηκε σε αναμέτρηση με την τσαρική απολυταρχία και σε επανάσταση. Στην τσαρική Ρωσία οι γυναίκες σύμφωνα με το νόμο ήταν σκλάβες στους συζύγους τους. Η Οκτωβριανή επανάσταση έβαλε τα θεμέλια για την κοινωνική χειραφέτηση των γυναικών και παρά την σημαντική οπισθοχώρηση που προκάλεσε αργότερα η Σταλινική αντεπανάσταση, οι γυναίκες στη Σοβιετική Ένωση έκαναν τεράστια άλματα μπροστά στον αγώνα για ισότητα. Οι γυναίκες δεν ήταν πλέον υποχρεωμένες να ζουν με τους συζύγους τους ή να τους ακολουθούν. Τους δόθηκαν ίσα δικαιώματα και έπαιρναν ίδιους μισθούς. Θεσπίστηκαν ειδικοί νόμοι για την μητρότητα που απαγόρευαν την εργασία για πολλές ώρες ή την νύχτα και καθιέρωναν άδειες μετ' αποδοχών την περίοδο της γέννας, οικογενειακά επιδόματα και κέντρα φύλαξης παιδιών. Οι εκτρώσεις νομιμοποιήθηκαν (τις μισοαπαγόρευσε αργότερα ξανά το σταλινικό καθεστώς) και καθιερώθηκε ο πολιτικός γάμος. Με τα λόγια του Λένιν: «Στην κυριολεξία, δεν αφήσαμε στην θέση του ούτε το παραμικρό ίχνος από τους απαράδεκτους εκείνους νόμους που τοποθετούσαν τις γυναίκες σε κατώτερη θέση σε σχέση με τους άντρες».

Έτσι, οι μακροχρόνιοι και δυναμικοί αγώνες των οργανωμένων γυναικών, οι συνέπειες του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου και ο αντίκτυπος της Ρωσικής επανάστασης, οδήγησαν το βρετανικό κοινοβούλιο το 1918 στην ψήφιση νόμου που κατοχύρωνε το δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες άνω των 30 ετών. Χρειάστηκε να περάσουν ακόμη δέκα χρόνια για να μπορούν οι γυναίκες να ψηφίζουν από την ηλικία των 21 ετών, όπως οι άνδρες.

Όμως παρόλες τις κατακτήσεις «*Το να αλλάξουμε ολοκληρωτικά την θέση των γυναικών είναι δυνατόν να γίνει μόνο όταν μεταβληθούν όλες οι συνθήκες της κοινωνικής, οικογενειακής και κυρίαρχης ζωής*» (Λ. Τρότσκι).

«ΕΦΥΓΕ» Ο ΤΖΙΜΗΣ ΠΑΝΟΥΣΗΣ

Ο Τζίμης Πανούσης γεννήθηκε στις 12 Φλεβάρη του 1954 στην Αθήνα και μεγάλωσε στον Χολαργό. Προερχόταν από προφυγική και αριστερή οικογένεια. Από το 1972 συμμετείχε σε καλλιτεχνικές ομάδες και ήρθε σε επαφή με αγωνιστές και οργανώσεις της άκρας αριστεράς, ενώ συμμετείχε σε αρκετούς από τους σημαντικούς αγώνες της περιόδου, που τον επηρέασαν σαν καλλιτέχνη.

Η συμβολή του στη διάδοση της ροκ μουσικής στην Ελλάδα υπήρξε καθοριστική. Ειδικά μέσω του συγκροτήματος των Μουσικών Ταξιαρχιών. Καταλυτικό ρόλο, πέρα από την ποιότητα των συνθέσεων και ενορχηστρώσεων τους, έπαιξε ο στίχος του Πανούση. Επιδέξιος χειριστής του λόγου, χρησιμοποίησε ελληνικό στίχο με έντονη πολιτική και κοινωνική κριτική και σάτιρα (η χρήση χιούμορ έχει παίξει συχνά ρόλο στην εξοικείωση του κοινού με μουσικά ρεύματα, βλ. Κηληθόνης, Ημισκούμπρια, κ.α. πράγμα που σχετίζεται με την ιδιοσυγκρασία και κουλτούρα του ελληνικού λαού). Έτσι οι

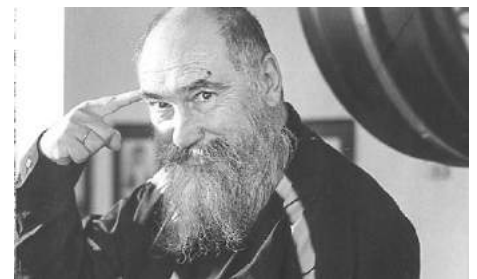
Μουσικές Ταξιαρχίες κατάφεραν να ανοίξουν το ροκ προς το αριστερό νεολαιίστικο κοινό. Σχέση που λειτουργήσε αμφίδρομα φέρνοντας σε επαφή το ροκ κοινό με μία ακροαριστερή (δεν ήταν τυχαία η επιλογή ονόματος) πολιτική και κοινωνική κριτική.

Τα παραπάνω δεν πέρασαν απαρατήρητα από το ασφυκτικό πλαίσιο της λογοκρισίας της εποχής, με τις Μουσικές Ταξιαρχίες να αντιμετωπίζουν απαγορεύσεις συναυλιών και κυκλοφορίας δίσκων, συλλήψεις, δικαστήρια, που οδήγησαν το συγκρότημα σε κόπωση και τελικά στη διάλυση. Οι μηνύσεις και τα δικαστήρια ακολούθησαν τον Πανούση σε κάθε δεκαετία της καλλιτεχνικής διαδρομής του μιας και αρνιόταν πεισματικά να (αυτο)λογοκριθεί.

Η καλλιτεχνική αξία και συμβολή του Πανούση δεν περιορίζεται στο τραγούδι. Έγινε πασίγνωστος για τις ζωντανές εμφανίσεις του με κυρίαρχο το stand up comedy στοιχείο. Είδος στο οποίο υπήρξε πρωτοπόρος στην Ελλάδα και άνοιξε χώρο για την σημερινή γενιά καλλιτεχνών, για την οποία η σάτιρά του θα πρέπει να αποτελεί παράδειγ-

μα, αφού λόγω της πολυπλοκότητας και πώλωσης που εμφανίζει η πολιτικο-κοινωνική κατάσταση υπάρχει η τάση να αποφεύγεται η πολιτική σάτιρα, παραβλέποντας πως η πηγή της παραδοξότητας (άρα και της ιλαρότητας) των ανθρώπων και των σχέσεών τους έχουν την ρίζα τους στις αντιφάσεις και την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος.

Παρά το ότι γνώρισε σημαντική επιτυχία, δεν έχασε την ικανότητα να παρακολουθεί τα πολιτικά γεγονότα και να διατυπώνει – μέσα από ένα βιωματικό, καλλιτεχνικό και άρα συχνά υπερβολικό και συναισθηματικά φορτισμένο φίλτρο – ορθή πολιτική άποψη. Ακριβώς διότι η σκέψη του είχε σαν αφετηρία ότι το δίκιο είναι πάντα με το πλευρό των φτωχών, των κατατρεγμένων και κυρίως των αγωνιζόμενων. Αξίζει να ανατρέξει κανείς σε ηχογραφήσεις από παραστάσεις, ραδιοφωνικές εκπομπές και συνεντεύξεις του και να προσέξει την στάση του απέναντι σε σημαντικά πολιτικά γεγονότα π.χ. Κατάληψη Χημείου 1979, Κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ 1981, Βρώμικο '89 και Συγκυβέρνηση, μαθητικές καταλήψεις 1991, φοιτητικές καταλήψεις 2006-2007, Δεκέμβρης 2008, κίνημα των πλατειών 2011, δημοψήφισμα 2015, ώστε να καταλάβει γιατί δεν έχασε ποτέ τις συμπά-

θεια των αγωνιζόμενων εργαζομένων και της νεολαίας.

Αντίο σύντροφε Τζιμάκο, σε αποχαρευτούμε με υψωμένη τη γροθιά και σε συγχωρούμε που για πρώτη φορά στις 13/1 μας προκάλεσες λύπη. Το γέλιο που μας χάριζες θα μας λείψει στην περίοδο όξυνσης της ταξικής πάλης που έχουμε μπροστά μας.

Υ.Γ. Κλείνοντας θα αφήσουμε σχετικά ασχολίαστο το γεγονός ότι από τους πρώτους που διατύπωσαν δημόσια συλλυπητήρια ήταν κατ' εξοχήν σατιριζόμενοι από τον Πανούση (ΣΥΡΙΖΑ, Τσίπρας, ΚΚΕ, Νταλάρας, Τζήμερος, κ.α.). Φαίνεται για κάποιους η «μεγαλόψυχη στάση απέναντι στον θάνατο» συγχέεται με την άφεση αμαρτιών, όχι του αποθανόντα αλλά των δικών τους.

■ Δημήτρης Γκ.

Στην μέγγενη ιμπεριαλιστών - εθνικιστών Βαλκάνια και Μακεδονικό

■ Κώστας Δικαίος

Η ανθρωπότητα βρίσκεται στην κόψη του ξυραφιού. Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση έχει παροξύνει τις αντιπαραθέσεις και το χάος. Οι ΗΠΑ με το δόγμα «πρώτη η Αμερική ή κανένας», στοχεύουν στην περικύκλωση και ήττα Ρωσίας και Κίνας. Αυτές απαντούν με την οικονομική (κινέζικοι εμπορικοί δρόμοι) και στρατιωτική (Ρωσία) δύναμή τους. Οι ΗΠΑ, με συμμάχους τις Ισραήλ, Αίγυπτο, Σ. Αραβία, Ιορδανία (μαζί και με Ελλάδα, Κύπρο σε κοινό «άξονα») απειλούν με γενική ανατίναξη τη Μ. Ανατολή και τη ΝΑ Μεσόγειο, προκειμένου να μην αποκομίσει οφέλη ο αντίπαλος άξονας Ρωσίας-Κίνας-Ιράν, ενώ και οι Τούρκοι επεμβαίνουν στρατιωτικά σε συριακό έδαφος διεκδικώντας κεντρικό ρόλο.

Ο ίδιος ανταγωνισμός αναπτύσσεται ραγδαία στα Βαλκάνια

Οι διαμελιστές της Γιουγκοσλαβίας, ΗΠΑ και ΕΕ, προσπαθούν να επιβληθούν πλήρως, με πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ και όχημα το ΝΑΤΟ και την είσοδο στην ΕΕ. Σκοπός το ξερίζωμα της επιρροής Ρωσίας και Κίνας στην περιοχή. Οι ΗΠΑ έχοντας εξασφαλίσει τον πλήρη έλεγχο Αλβανίας-Κοσόβου ζητούν άμεσα την ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ, στην Σύνοδο του Ιουλίου 2018, ώστε να δημιουργήσουν μια σκληρή Νατοϊκή ζώνη-φρένο στη Ρωσία (ήδη έχουν μια τεράστια βάση πάνω στα σύνορα ΠΓΔΜ-Κοσόβου) και να πέσουν αφόρητα τη Σερβία να ενταχθεί επίσης σε ΝΑΤΟ και ΕΕ. Παράλληλα θέλουν να ευθυγραμμίσουν απόλυτα σε αυτή την γραμμή όλες τις κυβερνήσεις της περιοχής, όπως Βουλγαρίας και Ελλάδας (ήδη έχουν επιβάλει πραξικοπηματικά την κυβέρνηση Ζάεφ/Αλβανών στην ΠΓΔΜ). Κεντρική θέση στην αντιπαράθεση, έχει το ζήτημα των αγωγών ενέργειας. Ο αμερικάνικος αγωγός που ήδη κατασκευάζεται από Αζερμπαϊτζάν, Τουρκία, Ελλάδα, ΠΓΔΜ για να στέλνει αέριο στην Ευρώπη, θέλουν να είναι ο μοναδικός. Με κάθε τρόπο προσπαθούν να ακυρώσουν το σχέδιο ρωσικού αγωγού από Τουρκία, Ελλάδα, Βουλγαρία και να σταματήσουν την επέκταση της ρωσικής LUKOIL. Η ρωσική εταιρεία έχει ήδη ευρύ δίκτυο στην Βουλγαρία το οποίο επεκτείνει στην ανατολική ΠΓΔΜ, όπου ζουν χιλιάδες βουλγαρόφωνοι. Φυσικά η επιρροή και των ρωσικών συμφερόντων κινεί νήματα σε όλες τις βαλκανικές χώρες, επιχειρώντας με κάθε τρόπο να εμποδίσει την απόλυτη υποταγή των χωρών με τις ΗΠΑ που συνεπάγετε η είσοδός τους στο ΝΑΤΟ.

Η Γερμανία-ΕΕ, έχοντας τις δικές της προσβάσεις, επιχειρεί να αποσπάσει επιρροή και στην ΠΓΔΜ, καλώντας την εσπευσμένα για ενταξιακές συνομιλίες με την ΕΕ. Μάλιστα την κάλεσαν ως Δημοκρατία της Μα-

κεδονίας, προκειμένου να πιέσουν και αυτοί τον Τσίπρα για άμεση λύση. Ο ρόλος των Ευρωπαίων είναι πιο σύνθετος, μιας και θέλουν να επεμβαίνουν στην περιοχή, να εμπλέξουν εταιρείες στα έργα, αλλά κυρίως δεν θέλουν να εξαρτώνται απόλυτα μόνο από έναν αγωγό, είτε αμερικάνικο είτε ρωσικό.

Κυβέρνηση προθύμων και πολιτική κρίση

Αυτή την απαίτηση των ΗΠΑ-ΕΕ εκτελούν τα γιουσουφάκια του ΣΥΡΙΖΑ (στην πραγματικότητα εκ μέρους όλης σχεδόν της αστικής ελίτ). Ευελπιστούν σε ευνοϊκή μεταχείριση των ιμπεριαλιστών, στήριξη των ΗΠΑ-ΔΝΤ για μια «έξοδο από τα μνημόνια» και μια υποτυπώδη οικονομική «ανακούφιση», υφαρπαγή οικονομικών φιλέτων στη γειτονική χώρα, κατοχύρωση σαν ενεργειακός κόμβος, στήριξη έναντι της Τουρκίας κ.ά. Και βέβαια προσπάθησαν να εκμεταλλευθούν ένα ζήτημα εξωτερικής πολιτικής για εσωτερική κατανάλωση, ώστε να συγκλύσουν τον άγριο μνημονιακό μεσαίωνα που ψηφίζουν με την 3η και 4η αξιολόγηση.

Θεώρησαν δεδομένο πως η αμερικάνικη πειθώ θα ευθυγράμμιζε πίσω τους όλα τα πολιτικά κόμματα και κυρίως θα δημιουργούσε βαθιά ρήγματα και διασπάσεις στην ΝΔ. Τελικά όλο ζήτημα έγινε μπουμερανγκ και για την κυβέρνηση. Το πολιτικό κενό στην Ελλάδα, ειδικά μετά την προδοσία ΣΥΡΙΖΑ, είναι μεγάλο και η αφεργγυότητα των κομμάτων δεδομένη. Έτσι, με βάση το Μακεδονικό, εμφανίστηκαν σύσσωμες όλες οι ακροδεξιές, φασιστικές ομάδες για να εκμεταλλευτούν το εθνικό θέμα και την συγκυρία, ώστε να συγκροτήσουν μια μαζική ακροδεξιά τάση στα ευρωπαϊκά πρότυπα που θα μετουσιωθεί - αν βρεθεί η κατάλληλη ηγεσία - σε κόμμα. Οι σημαντικές δυνατότητες μιας τέτοιας κίνησης, επιβεβαιώθηκαν με την μεγάλη συμμετοχή κόσμου στα συλλαλητήρια - και σαν εκτόνωση της συσσωρευμένης οργής - που πανικόβραλε όλα τα κόμματα και την κυβέρνηση. Η κυβερνητική συνοχή απειλείται μιας και οι ΑΝΕΛ δύσκολα θα ψηφίσουν σύνθετη ονομασία (τουλάχιστον όλοι) και αρκετοί από αυτούς ετοιμάζουν την μεταπήδησή τους στην εκκολαπτόμενη ακροδεξιά συμμαχία. Ενώ είναι μάλλον απίθανο κάποιο άλλο κόμμα να προστρέξει να σώσει τον Τσίπρα σε μια ψηφοφορία στην Βουλή, εκτός κι αν το μακρύ χέρι των αμερικανών φροντίσει γι' αυτό (πιθανοί εκβιασμοί μέσω του σκανδάλου NOVARTIS).

Η ΝΔ αντιλαμβανόμενη τον κίνδυνο να χάσει σημαντικό κομμάτι του κόμματός και των ψηφοφόρων της, κάλυψε πολιτικά τα συλλαλητήρια βλέποντας τον όγκο του συλλαλητηρίου στην Θεσσαλονίκη ενώ συμμετείχε με βουλευτές σε αυτό της Αθήνας. Η θέση «και ναι και όχι» είναι μια θέση εσωκομματικής

ισορροπίας μιας και συνυπάρχουν ο Σαμαράς, ιδρυτής της εθνικιστικής γραμμής άρνησης στο Μακεδονικό το 1992, και οι Καραμανλής/Μπακογιάννη που υπέγραψαν τη νέα γραμμή, με σύνθετη ονομασία, το 2008. Έτσι η ηγεσία της ΝΔ, φροντίζοντας για την κομματική επιβίωση,

έκανε το αδιανόητο: να «αντιστρατευτεί» τις επιλογές των Αμερικανών! Αυτό θα πληρώσει τώρα με το αμερικανοκίνητο σκάνδαλο NOVARTIS, που την απειλεί ευθέως με ευθυγράμμιση ή εξόντωση.

Γεννηματά και Θεοδωράκης παλεύουν να βρουν μια θέση στο καταρρέον πολιτικό σκηνικό ως υπεύθυνες δυνάμεις, θεωρώντας πως η εξασθένηση ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ αυξάνει την χρησιμότητά τους ως δεκανίκι/κυβερνητική τσόντα της αστικής εξουσίας στην Ελλάδα. Το ΚΚΕ έχει μια «εθνικά υπεύθυνη» θέση, επικεντρώνει στην επέμβαση των ιμπεριαλιστών (πράγμα που είναι σωστό), υποβαθμίζει το θέμα του ονόματος σε τριτεύον αναγορεύοντας ως πρωτεύον τον... αλυτρωτισμό του διπλανού λαού (κουβέντα για τον ελληνικό) και αρνούμενο το δικαίωμα χρήσης του ονόματος «Μακεδονία» από τον γειτονικό λαό (αποδέχεται μόνο σύνθετη ονομασία με γεωγραφικό προσδιορισμό). Ίδια περίπου είναι και η πλειοψηφική γραμμή της ΛΑΕ, που προτάσσει τον πατριωτισμό της και την κατανόησή της στους ψηφοφόρους που συμμετείχαν στα συλλαλητήρια, αλλά καταδικάζει και τον εθνικισμό.

Αντικειμενικά, λόγω της βαθιάς οικονομικής κρίσης, το πολιτικό κενό αυξάνεται, και ή θα καλυφθεί από τις ταξικές και επαναστατικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος ή θα μείνει χώρος για πιο αντιδραστικές, βοναπαρτιστικές, ακροδεξιές λύσεις.

Εθνικιστικά συλλαλητήρια με φασιστικό άρωμα

Η υπεράσπιση της εθνικής αστικής γραμμής του 1992 (όχι σε κάθε ονομασία με τον όρο «Μακεδονία», που στήριξε και ο τότε ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ) έγινε η αλλοτινή και σημερινή βάση ακροδεξιών και εθνικιστικών δυνάμεων για να εισβάλουν στην πολιτική ζωή και να νομιμοποιήσουν πλατιά την ύπαρξή τους. Η προδοσία των «αριστερών» του ΣΥΡΙΖΑ, η ταπείνωση από το ξεπούλημα του μεγαλειώδους ΟΧΙ του 2015, η μνημονιακή θηλιά που μας πνίγει σταθερά χωρίς φαινομενικά, ελπίδα διεξόδου, η απόλυτη ένδεια-αβεβαιότητα-εξαθλίωση που συντρίβει και αποπολιτικοποιεί μάζες, η σαπίλα όλου του πολιτικού συστήματος, αποτελούν κατάλληλη βάση για εθνικιστικές υστερίες και φιέστες, αγαπημένο γήπεδο δράσης των ακροδεξιών.

Το εθνικιστικό αλαλούμ των συλλαλητηρίων δίνει προφανώς επικίνδυνες δυνατότητες στους ακροδεξιούς που πρέπει να αντιπαλέψουμε. Χαρακτηριστικές οι επιθέσεις τους σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα με την κάλυψη των ΜΑΤ και η οργανική σύνδεσή τους με τους μηχανισμούς καταστολής του κράτους έκτακτης ανάγκης, που είναι και ο μεγάλος κίνδυνος. Ωστόσο, να προσέξουμε πως οι αντιφάσεις, οι αντιθέσεις, οι διαίρεσεις κι οι αδυναμίες αυτού του χώρου είναι επίσης κραυγαλέες. Η συνένωση σκληρών Μνημονιακών και αντιμνημονιακών, σκληρών φιλοΝΑΤΟικών-φιλοΕΕ με αντιΕΕ, αντιιμπεριαλιστών και ρωσόφιλων, η έλλειψη κάποιας πρότασης απαλλαγής από τα μνημόνια, η εξυπηρέτηση διαφορετικών επιχειρηματικών συμφερόντων και οι προφανείς πολιτικές τους σκοπιμότητες, δυσκολεύουν την επιβολή τους πάνω στις πλατιές μάζες. Είναι στο χέρι του εργατικού κινήματος και των οργανώσεών του να δράσει για να αποτρέψει αυτούς τους κινδύνους.

Σεβασμός στο δικαίωμα αυτοδιάθεσης των λαών - Κοινοί ταξικοί αγώνες

Το εργατικό κίνημα (αξιολογώντας και κάθε περίπτωση συγκεκριμένα) πρέπει να αναγνωρίζει το δικαίωμα κάθε λαού στην αυτοδιάθεση και ξεχωριστή κρατική υπόσταση, εάν αυτό επιθυμεί ο ίδιος ο λαός. Αυτή είναι η θέση των επαναστατών κομμουνιστών - και όχι μιας δειλής «αριστεράς» που γλυκοκοιτάζει ψηφοθηρικά το ακροατήριο των εθνικιστικών συλλαλητηρίων ή που φοβάται να συγκρουστεί με το αστικό «εθνικό συμφέρον».

Όχι γιατί προκρίνουμε τα εθνικά σύνορα που διαιρούν τους εργαζόμενους, αλλά γιατί η έμπρακτη αναγνώριση αυτών των δικαιωμάτων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να οικοδομηθούν σχέσεις εμπιστοσύνης και σεβασμού μεταξύ των εργατικών τάξεων όλων των χωρών. Είναι όρος, για να καλέσουμε όλους τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα στον μόνο ουσιαστικό αγώνα, στον ταξικό αγώνα, απαλλαγμένοι από εθνικιστικές πληγές, ενάντια στους καπιταλιστές/ιμπεριαλιστές, που ντυμένοι εθνικόφρονες, απομυζούν τον πλούτο που παράγουν οι εργαζόμενοι ή χρησιμοποιούν τους δηλητηριασμένους από τον εθνικισμό εργάτες σαν κρέας για τα κανόνια. Αυτό ονομάζουν «εθνικό συμφέρον».

Έτσι, η ελληνική εργατική τάξη και ο ελληνικός λαός πρέπει να αναγνωρίσουμε στους γείτονες το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και της ονομασίας τους έτσι όπως το ορίζει η συνείδησή τους, ακόμα και ως Δημοκρατία της Μακεδονίας, χωρίς αλυτρωτισμούς και εθνικιστικές ανοησίες ούτε από τη μια ούτε από την άλλη πλευρά. Έτσι να διώξουμε κάθε σύννεφο που δηλητηριάζει τις σχέσεις μας και να οικοδομήσουμε μια σταθερή βάση ενότητας ενάντια στους ιμπεριαλιστές και στις εγχώριες αστικές τάξεις. Γι' αυτό πρέπει να λυθεί το θέμα της ονομασίας, κι όχι για να μπορέσει η γειτονική χώρα να μπει στο ΝΑΤΟ. Το ακριβώς αντίθετο, καλούμε τους εργαζόμενους της γειτονικής Μακεδονίας να παλέψουν μαζί μας, για να διώξουμε ΝΑΤΟ και ιμπεριαλιστές από την περιοχή. Να απελευθερωθούμε από το σφιχταγκάλισμα ΗΠΑ-ΕΕ-Ρωσίας, όποιου επίδοξου εξουσιαστή εποφθαλμιά τη γη, τον πλούτο και τον ιδρώτα μας. Διαφορετικά είναι κοινή μας μοίρα η ισοπέδωση των δικαιωμάτων μας, η μετατροπή των Βαλκανίων σε μια νέα Συρία.

Οι εργάτες και οι νεολαίοι Ελλάδας, ΠΓΔΜ, Αλβανίας και όλων των βαλκανικών χωρών δεν έχουμε καμία θέση στα εθνικιστικά συλλαλητήρια, μαζί με αστούς και φασίστες που μας έχουν κατανήσει δούλους των εργοδοτών/πολυεθνικών και πόνια των ιμπεριαλιστών. Η θέση μας είναι στον αγώνα για να συντρίψουμε τον αντεργατικό μεσαίωνα, να διώξουμε όλες τις πολιτικές συμμορίες νεοφιλελεύθερων και μνημονιακών, πρώην σταλινικών και απογόνων των φασιστών του 2ου Π.Π., τους ιμπεριαλιστές πάτρωνές τους. **Στον κοινό αγώνα όλων των εργαζόμενων των Βαλκανίων και της Ευρώπης, για να απαλλαγούμε από το δολοφονικό καπιταλιστικό σύστημα, τη ρίζα όλων των δεινών μας. Για να βρούμε μαζί στον δρόμο της Σοσιαλιστικής Επανάστασης και των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης - τη μόνη βιώσιμη λύση για ειρήνη και πρόοδο των λαών μας και όλης της ανθρωπότητας.**

